ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 233
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2023
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Είδα μια μέρα ένα παιδί στο σχολείο να κακομεταχειρίζεται ένα μικρότερο αγόρι. Αγανάκτησα, αλλά μου απάντησε: «Οι μεγαλύτεροι με χτυπούν και εγώ χτυπώ τους μικρότερους. Είναι δίκαιο»...
Με αυτά τα λόγια συνόψισε την ιστορία του ανθρώπινου είδους...

Μπέρτραντ Ράσελ, 1872-1970

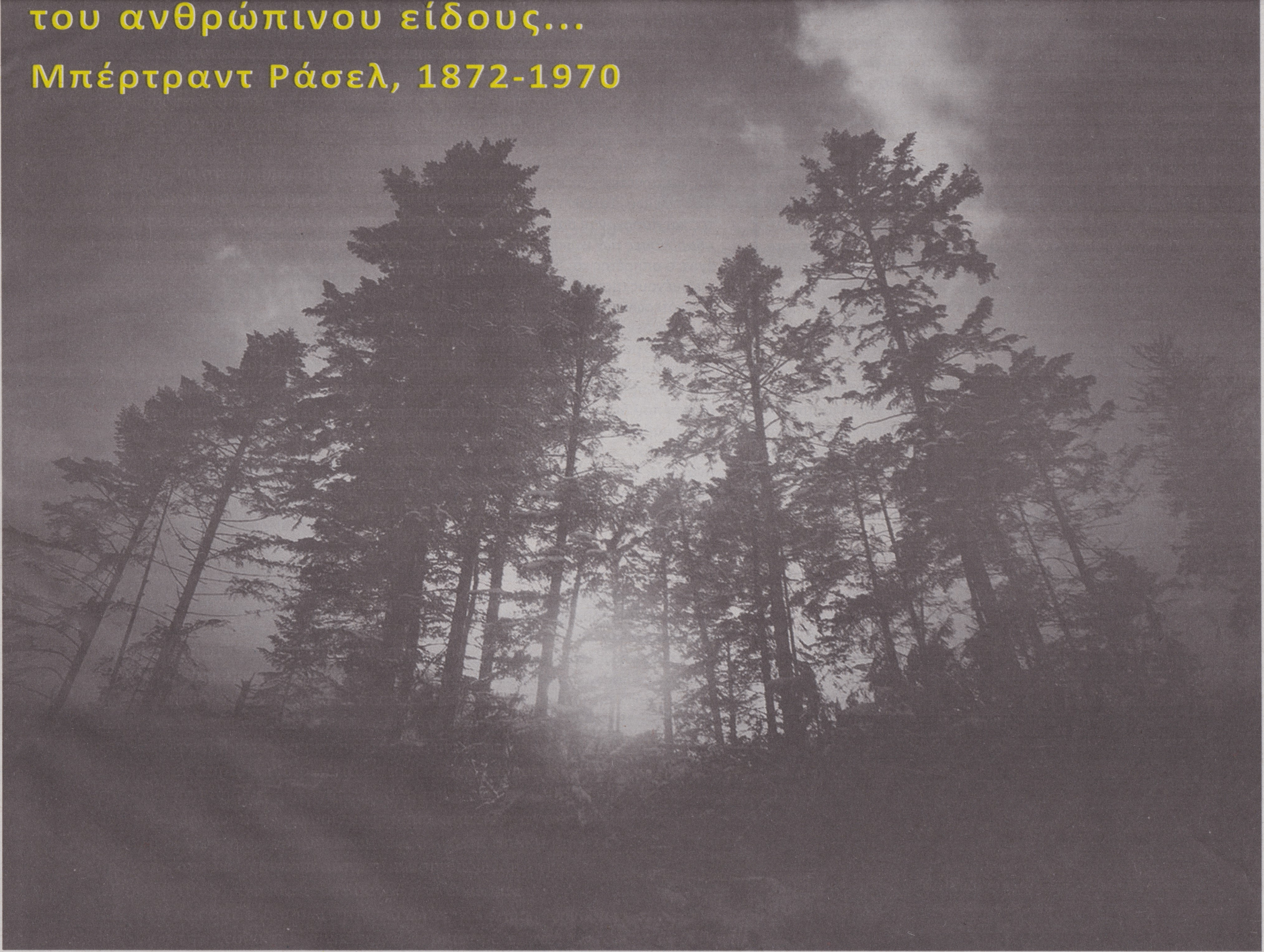
Είδα μια μέρα ένα παιδί στο σχολείο να κακομεταχειρίζεται ένα μικρότερο αγόρι. Αγανάκτησα, αλλά μου απάντησε: «Οι μεγαλύτεροι με χτυπούν και εγώ χτυπώ τους μικρότερους. Είναι δίκαιο»...
Με αυτά τα λόγια συνόψισε την ιστορία του ανθρώπινου είδους...

Μπέρτραντ Ράσελ, 1872-1970

του ανθρώπινου είδους...

Μπέρτραντ Ράσελ, 1872-1970

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΟΣΦΑΤΗ συνέντευξή του, ο παγκοσμίως γνωστός αστροφυσικός *Δημήτρης Νανόπουλος* περιέγραψε μεταξύ άλλων την «εξέλιξη» του ανθρώπινου είδους με τον εξής τρόπο: «*Ο μετα-άνθρωπος είναι η εξέλιξή μας. Άνθρωπος και μηχανή μαζί. Ένα καινούριο είδος ανθρώπου [...] Θα αλλάζουμε μέσα στη διαδικασία της εξέλιξης. Πρόκειται για ένα μείγμα Φυσικής, Ψηφιακής, Ρομποτικής και Κβαντικής.* ***Τέλος με τον άνθρωπο. Θα αρχίσει η εποχή του μετα-ανθρώπου. Ο μετάνθρωπος*** *[...] Θα έχουμε τσιπάκι στο κεφάλι. Ένα τσιπάκι με το οποίο θα αυξάνει η μνήμη μας, θα σταματάει το Αλτσχάιμερ, θα βοηθάει τη σεξουαλική μας ενέργεια. Θα τα κάνει όλα. Θα μπορούμε, επίσης, να "παίρνουμε" τον εγκέφαλό μας και να τον τοποθετούμε στο software. Έτσι θα αποθηκεύονται όλες οι εγκεφαλικές μας λειτουργίες και πληροφορίες. Όταν λέω θα "παίρνουμε" τον εγκέφαλο δεν εννοώ φυσικά ότι θα τον... βγάζουμε» [...] Αυτή είναι η διαδικασία της εξέλιξής μας. Μερικοί φυσικά θα παραμείνουν "πίθηκοι". Αλλά οι δύστυχοι δεν το ξέρουν... όσο αναπτύσσεται το μυαλό μας, τόσο θα αλλάζουμε. Σκέψου τι γινόταν στο παρελθόν, όταν ο άνθρωπος αναγκάστηκε να παρεμβαίνει στη φύση. Άρα κάνουμε παρεμβάσεις στο περιβάλλον. Άρα σταματήσαμε και φύγαμε από τη διαδικασία του λεγόμενου Survival of the Fittest, δηλαδή της επιβίωσης του ικανότερου, όπως έλεγε ο Δαρβίνος. Έχουμε φύγει από αυτό το στάδιο. Τώρα με τον μετα-άνθρωπο αρχίζουμε να εξελισσόμαστε σε διαφορετικές κατευθύνσεις [...] Και κάτι ακόμα:* ***πρέπει επειγόντως, από τώρα, να βρούμε ένα νέο σύστημα ώστε αυτός ο κόσμος να μπορέσει να ζήσει ανθρώπινα και όλοι να ωφεληθούν από την εξέλιξη. Δύσκολα τα χρόνια που ζούμε σήμερα. Δεν θα μπορέσουν οι νομικοί να διοικήσουν. Να διαχειριστούν αυτή τη νέα εποχή. Πρέπει τα ηνία να τα αναλάβουν επιστημονάρες με συμβούλους νομικούς. Η εποχή αλλάζει. Τώρα ξέρουμε την αρχή του σύμπαντος. Οι πολιτικοί δεν έχουν ιδέα***».

Ο *Νανόπουλος* ανήκει στην παγκόσμια ελίτ που συγκαταλέγονται, εκείνοι οι «*επιστημονάρες*», οι οποίοι προτείνει να διαχειριστούν την «νέα εποχή» των μετα-ανθρώπων, και να τεθούν επικεφαλής στο νέο σύστημα διακυβέρνησης. Ο *Νανόπουλος* γνωρίζει, λοιπόν, πολύ καλά ότι οι «*επιστημονάρες*» ήδη συγκυβερνούν την ανθρωπότητα με τους πολιτικούς, τους νομικούς, τους οικονομολόγους κ.ά., αλλά προτείνει να πάρουν τα ηνία, γιατί στην «νέα εποχή» οι νομικοί δεν θα μπορέσουν να διοικήσουν, γιατί «*οι πολιτικοί δεν έχουν ιδέα*» προφανώς, γιατί δεν μπορούν να «συλλάβουν» το μέγεθος της «εξέλιξης» που περιγράφει, ούτε να το κατανοήσουν επιστημονικά.

ΟΙ ΛΕΓΕΩΝΕΣ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ, Ο ΟΥΚΡΑΝΙΚΟΣ «ΛΑΣΠΟΤΟΠΟΣ» ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΤΡΟΠΕΣ ΓΙΑ «ΕΙΡΗΝΕΥΣΗ»...

Ο Ισπανός ευγενής και βασιλικός χρονικογράφος ***Alfonso Nunez de Castro*** έγραψε για το μεγαλείο της Μαδρίτης στο έργο του «*Solo Madrid es Corte*» (1658): «*Αφήστε το Λονδίνο να κατασκευάζει αυτά τα υφάσματα προς ευχαρίστηση του, την Ολλανδία τα χρωματιστά βαμβακερά της, τη Φλωρεντία το ύφασμα της, τις Ινδίες το Καστόρι και τα βικούνια της, την Ιταλία και την Φλάνδρα τα λινά τους, όσο το κεφάλαιο μας μπορεί να τους ικανοποιεί. Το μόνο πράγμα που αποδεικνύουν είναι ότι τα έθνη εκπαιδεύουν τεχνίτες για τη Μαδρίτη και ότι η Μαδρίτη είναι η βασίλισσα των Κοινοβουλίων, διότι όλος ο κόσμος την υπηρετεί κι αυτή δεν υπηρετεί κανένα*».

Αυτή ήταν η καθολική άποψη της παρασιτικής τάξης των Ισπανών ευγενών, όσο ο χρυσός και ο άργυρος από την Αμερική έρεε προς την Ισπανία. Λίγα χρόνια αργότερα τα πράγματα είχαν αντιστραφεί τελείως. Τα έθνη που «*εκπαίδευαν τεχνίτες και παρήγαγαν βαμβακερά*», έγιναν οι νέες «*βασίλισσες των κοινοβουλίων*», ενώ η Ισπανία έγινε ο υπηρέτης και υποτελής τους με τους εργαζομένους της να συγκαταλέγονται μεταξύ των φτωχότερων στην Ευρώπη.

Τίποτα δεν είναι εύκολο πλέον για την Ένωση, το μεγάλο μας «***ευρωπαϊκό σπίτι***». Από τον πλη-

αντικατάσταση στο προσεχές... μέλλον. Κανείς δεν μπορεί να πιστέψει ότι οι ***Katariaνοί*** θα έδιναν τα εκατομμύρια τους για μια «φιλο-καταριανή» ομιλία από μια αντιπρόεδρο του *talking shop* που λέγεται ευρωκοινοβούλιο και κανείς δεν μπορεί να πιστέψει, πως η βοήθεια -στρατιωτική και οικονομική- των φορολογουμένων από τουλάχιστον 50 κράτη δεν καταλήγει μέσω του απαραίτητου κύκλου ξεπλύματος από την ουκρανική μαφία και πάλι στις τσέπες των πολιτικών και οικονομικών κυκλωμάτων των χωρών, τα οποία χρηματοδοτούν την νέα εκστρατεία της «***συλλογικής Δύσης***» κατά του Ρωσισμού, στα χνάρια του ***Μ. Ναπολέοντα*** και του ***Αδόλφου Χίτλερ***.

Για όλα, όμως, υπάρχει ένα όριο.

Τα φώτα έσβησαν κάποια στιγμή από την ισχυρή εικόνα της επίσκεψης ***Ζελένσκι*** στην Ουάσιγκτον, το κόκκινο χαλί της υποδοχής από το ζεύγος ***Μπάιντεν*** στον Λευκό Οίκο μαζεύτηκε στις αποθήκες, η φροντισμένα «φορτισμένη» ομιλία ***Ζελένσκι*** έληξε και η σημαία από το ***Μπακχμούτ*** (το νεκροταφείο του ουκρανικού στρατού) με τις υπογραφές στρατιωτών διπλώθηκε προσεκτικά και μπήκε σε κάποιο ντουλάπι του ***Λευκού Οίκου***. Η δε αμερικάνικη αναγγελία για αποστο-

ντικής. **Τέλος με τον άνθρωπο. Θα αρχίσει η εποχή του μετα-ανθρώπου. Ο μετάνθρωπος** [...] *Θα έχουμε τσιπάκι στο κεφάλι. Ένα τσιπάκι με το οποίο θα αυξάνει η μνήμη μας, θα σταματάει το Αλτσχάιμερ, θα βοηθάει τη σεξουαλική μας ενέργεια. Θα τα κάνει όλα. Θα μπορούμε, επίσης, να "παίρνουμε" τον εγκέφαλό μας και να τον τοποθετούμε στο software. Έτσι θα αποθηκεύονται όλες οι εγκεφαλικές μας λειτουργίες και πληροφορίες. Όταν λέω θα "παίρνουμε" τον εγκέφαλο δεν εννοώ φυσικά ότι θα τον... βγάζουμε» [...] Αυτή είναι η διαδικασία της εξέλιξής μας. Μερικοί φυσικά θα παραμείνουν "πίθηκοι". Αλλά οι δύστυχοι δεν το ξέρουν... όσο αναπτύσσεται το μυαλό μας, τόσο θα αλλάζουμε. Σκέψου τι γινόταν στο παρελθόν, όταν ο άνθρωπος αναγκάστηκε να παρεμβαίνει στη φύση. Άρα κάνουμε παρεμβάσεις στο περιβάλλον. Άρα σταματήσαμε και φύγαμε από τη διαδικασία του λεγόμενου Survival of the Fittest, δηλαδή της επιβίωσης του ικανότερου, όπως έλεγε ο Δαρβίνος. Έχουμε φύγει από αυτό το στάδιο. Τώρα με τον μετα-άνθρωπο αρχίζουμε να εξελισσόμαστε σε διαφορετικές κατευθύνσεις [...] Και κάτι ακόμα:* ***πρέπει επειγόντως, από τώρα, να βρούμε ένα νέο σύστημα ώστε αυτός ο κόσμος να μπορέσει να ζήσει ανθρώπινα και όλοι να ωφεληθούν από την εξέλιξη. Δύσκολα τα χρόνια που ζούμε σήμερα. Δεν θα μπορέσουν οι νομικοί να διοικήσουν. Να διαχειριστούν αυτή τη νέα εποχή. Πρέπει τα ηνία να τα αναλάβουν επιστημονάρες με συμβούλους νομικούς. Η εποχή αλλάζει. Τώρα ξέρουμε την αρχή του σύμπαντος. Οι πολιτικοί δεν έχουν ιδέα***».

Ο *Νανόπουλος* ανήκει στην παγκόσμια ελίτ που συγκαταλέγονται, εκείνοι οι «*επιστημονάρες*», οι οποίοι προτείνει να διαχειριστούν την «νέα εποχή» των μετα-ανθρώπων, και να τεθούν επικεφαλής στο νέο σύστημα διακυβέρνησης. Ο *Νανόπουλος* γνωρίζει, λοιπόν, πολύ καλά ότι οι «*επιστημονάρες*» ήδη συγκυβερνούν την ανθρωπότητα με τους πολιτικούς, τους νομικούς, τους οικονομολόγους κ.ά., αλλά προτείνει να πάρουν τα ηνία, γιατί στην «νέα εποχή» οι νομικοί δεν θα μπορέσουν να διοικήσουν, γιατί «*οι πολιτικοί δεν έχουν ιδέα*» προφανώς, γιατί δεν μπορούν να «συλλάβουν» το μέγεθος της «εξέλιξης» που περιγράφει, ούτε να το κατανοήσουν επιστημονικά.

Ο *Νανόπουλος* δεν είναι κάποιος «τρελός» επιστήμονας, ούτε κάποιος γραφικός πανεπιστημιακός ερευνητής, η «εξέλιξη» που περιγράφει όσο και δυστοπική και εφιαλτική και αν είναι για αυτούς τους «δύστυχους», που θα παραμείνουν «πίθηκοι», είναι η μόνη «*διαφορετική κατεύθυνση*» στην παγκόσμια ιστορία της κυριαρχίας, που αφηγείται ήδη την διακυβέρνηση του «***παλαιού είδους***» ανθρώπων.

Η γεύση που πήραμε μ' αφορμή την διαχείριση της «πανδημίας» για την αναβάθμιση της εξουσίας του επιστημονικού ιερατείου είναι διδακτική και δεν θα πρέπει να αποσυνδέεται από τα παραπάνω, ούτε να ξεγελούν τα προσχήματα περί «παγκόσμιου υγειονομικού κινδύνου», που δήθεν την έκανε επιβεβλημένη και αποδεκτή.

Το ***επιστημονικό ιερατείο*** δεν χάνει, λοιπόν, τον καιρό του με τα «ταπεινά» και «καθημερινά», με τις δυτικές κοινωνίες (αναφερόμαστε για εύγλωτους λόγους στα καθ' ημάς), που κανιβαλίζονται, διαιρεμένες και παρηκμασμένες όσο ποτέ, μπουχτισμένες κάποτε από την κατανάλωση, που συνθηκολόγησαν εύκολα όταν τους ανακοινώθηκε το τέλος της «ευημερίας», αδιάφορες για τον πόλεμο που μαίνεται

Ο ΟΥΚΡΑΝΙΚΟΣ «ΛΑΣΠΟΤΟΠΟΣ» ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΤΡΟΠΕΣ ΓΙΑ «ΕΙΡΗΝΕΥΣΗ»...

Ο Ισπανός ευγενής και βασιλικός χρονικογράφος ***Alfonso Nunez de Castro*** έγραψε για το μεγαλείο της Μαδρίτης στο έργο του «*Solo Madrid es Corte*» (1658): «*Αφήστε το Λονδίνο να κατασκευάζει αυτά τα υφάσματα προς ευχαρίστηση του, την Ολλανδία τα χρωματιστά βαμβακερά της, τη Φλωρεντία το ύφασμα της, τις Ινδίες το Καστόρι και τα βικούνια της, την Ιταλία και την Φλάνδρα τα λινά τους, όσο το κεφάλαιο μας μπορεί να τους ικανοποιεί. Το μόνο πράγμα που αποδεικνύουν είναι ότι τα έθνη εκπαιδεύουν τεχνίτες για τη Μαδρίτη και ότι η Μαδρίτη είναι η βασίλισσα των Κοινοβουλίων, διότι όλος ο κόσμος την υπηρετεί κι αυτή δεν υπηρετεί κανένα*».

Αυτή ήταν η καθολική άποψη της παρασιτικής τάξης των Ισπανών ευγενών, όσο ο χρυσός και ο άργυρος από την Αμερική έρεε προς την Ισπανία. Λίγα χρόνια αργότερα τα πράγματα είχαν αντιστραφεί τελείως. Τα έθνη που «*εκπαίδευαν τεχνίτες και παρήγαγαν βαμβακερά*», έγιναν οι νέες «*βασίλισσες των κοινοβουλίων*», ενώ η Ισπανία έγινε ο υπηρέτης και υποτελής τους με τους εργαζομένους της να συγκαταλέγονται μεταξύ των φτωχότερων στην Ευρώπη.

Τίποτα δεν είναι εύκολο πλέον για την Ένωση, το μεγάλο μας «***ευρωπαϊκό σπίτι***». Από τον πληθωρισμό (κόστους), που κατατρώει τις σάρκες των ευρωπαϊκών πληθυσμών τόσο διαφοροποιημένα, που δεν έχει νόημα να μιλά κάποιος για τον τιμάριθμο μιας εθνικής οικονομίας, αλλά τον ατομικό τιμάριθμο του κάθε νοικοκυριού αναλόγως με το τί και πόσο καταναλώνει. Ως την παράνοια της τιμολόγησης της ενέργειας με το γνωστό χρηματιστηριακό τρόπο και την υπαρξιακή εξάρτηση της Ένωσης από το πάμφθηνο ρώσικο αέριο του παμπόνηρου ***Βλαντιμίρ Πούτιν***, το σχεδόν τσάμπα αέριο, που έκανε «*ατμομηχανή*» της Ένωσης το γερμανικό κράτος και όχι και τόσο πρόθυμο σύμμαχο στην αμερικανική εκστρατεία κατά της Ρωσίας. Όλα αυτά άλλαξαν ένα πρωί, όταν, μετά από μια «ξαφνική» έκρηξη, ο υποθαλάσσιος ***αγωγός Nord Stream*** από σύμβολο της οικονομικής γερμανορωσικής συμμαχίας έγινε ένα ωραίο καταφύγιο της θα-

ματος από την ουκρανική μαφία και πάλι στις τσέπες των πολιτικών και οικονομικών κυκλωμάτων των χωρών, τα οποία χρηματοδοτούν την νέα εκστρατεία της «***συλλογικής Δύσης***» κατά του Ρωσισμού, στα χνάρια του ***Μ. Ναπολέοντα*** και του ***Αδόλφου Χίτλερ***.

Για όλα, όμως, υπάρχει ένα όριο.

Τα φώτα έσβησαν κάποια στιγμή από την ισχυρή εικόνα της επίσκεψης ***Ζελένσκι*** στην Ουάσιγκτον, το κόκκινο χαλί της υποδοχής από το ζεύγος ***Μπάιντεν*** στον Λευκό Οίκο μαζεύτηκε στις αποθήκες, η φροντισμένα «φορτισμένη» ομιλία ***Ζελένσκι*** έληξε και η σημαία από το ***Μπακχμούτ*** (το νεκροταφείο του ουκρανικού στρατού) με τις υπογραφές στρατιωτών διπλώθηκε προσεκτικά και μπήκε σε κάποιο ντουλάπι του ***Λευκού Οίκου***. Η δε αμερικάνικη αναγγελία για αποστολή αντιπυραυλικών συστημάτων *Πάτριοτ* στο ***Κίεβο*** πρέπει να διαβαστεί δύο και τρεις φορές ως προς το σκοπούμενο. Πρόκειται για μία και μόνη πυροβολαρχία με 16 αντιαεροπορικούς πυραύλους, που ο καθένας κοστίζει έως 4 εκατομμύρια δολάρια, όταν τα ιρανικά drones που σκορπίζουν το χάος στο σύστημα ηλεκτροδότησης της Ουκρανίας έχουν κόστος λιανικής αγοράς 35.000-50.000. (Πηγή: Α. Παπαγιαννίδης).

Είναι ολοφάνερο, πως υπάρχει μια σοβαρή διχογνωμία στους κόλπους της «***συλλογικής Δύσης***» για το πού βρίσκεται αυτό το όριο: να ενισχυθεί η εκστρατεία κατά της Ρωσίας, χωρίς, όμως, να καταρρεύσουν τόσο τα κράτη-μέλη όσο και η έννοια της «Δύσης». Από τον αιωνόβιο ***Χένρυ Κίσσινγκερ*** ως τον ***Πάπα της Ρώμης*** και από τον ***Economist*** ως την ***Washington Post***,

*λισσόμαστε σε διαφορετικές κατευθύνσεις [...] Και κάτι ακόμα: **πρέπει επειγόντως, από τώρα, να βρούμε ένα νέο σύστημα ώστε αυτός ο κόσμος να μπορέσει να ζήσει ανθρώπινα και όλοι να ωφεληθούν από την εξέλιξη. Δύσκολα τα χρόνια που ζούμε σήμερα. Δεν θα μπορέσουν οι νομικοί να διοικήσουν. Να διαχειριστούν αυτή τη νέα εποχή. Πρέπει τα ηνία να τα αναλάβουν επιστημονάρες με συμβούλους νομικούς. Η εποχή αλλάζει. Τώρα ξέρουμε την αρχή του σύμπαντος. Οι πολιτικοί δεν έχουν ιδέα**».*

Ο *Νανόπουλος* ανήκει στην παγκόσμια ελίτ που συγκαταλέγονται, εκείνοι οι «*επιστημονάρες*», οι οποίοι προτείνει να διαχειριστούν την «νέα εποχή» των μετα-ανθρώπων, και να τεθούν επικεφαλής στο νέο σύστημα διακυβέρνησης. Ο *Νανόπουλος* γνωρίζει, λοιπόν, πολύ καλά ότι οι «*επιστημονάρες*» ήδη συγκυβερνούν την ανθρωπότητα με τους πολιτικούς, τους νομικούς, τους οικονομολόγους κ.ά., αλλά προτείνει να πάρουν τα ηνία, γιατί στην «νέα εποχή» οι νομικοί δεν θα μπορέσουν να διοικήσουν, γιατί «*οι πολιτικοί δεν έχουν ιδέα*» προφανώς, γιατί δεν μπορούν να «συλλάβουν» το μέγεθος της «εξέλιξης» που περιγράφει, ούτε να το κατανοήσουν επιστημονικά.

Ο *Νανόπουλος* δεν είναι κάποιος «τρελός» επιστήμονας, ούτε κάποιος γραφικός πανεπιστημιακός ερευνητής, η «εξέλιξη» που περιγράφει όσο και δυστοπική και εφιαλτική και αν είναι για αυτούς τους «δύστυχους», που θα παραμείνουν «πίθηκοι», είναι η μόνη «*διαφορετική κατεύθυνση*» στην παγκόσμια ιστορία της κυριαρχίας, που αφηγείται ήδη την διακυβέρνηση του «***παλαιού είδους***» ανθρώπων.

Η γεύση που πήραμε μ' αφορμή την διαχείριση της «πανδημίας» για την αναβάθμιση της εξουσίας του επιστημονικού ιερατείου είναι διδακτική και δεν θα πρέπει να αποσυνδέεται από τα παραπάνω, ούτε να ξεγελούν τα προσχήματα περί «παγκόσμιου υγειονομικού κινδύνου», που δήθεν την έκανε επιβεβλημένη και αποδεκτή.

Το ***επιστημονικό ιερατείο*** δεν χάνει, λοιπόν, τον καιρό του με τα «ταπεινά» και «καθημερινά», με τις δυτικές κοινωνίες (αναφερόμαστε για εύγλωτους λόγους στα καθ' ημάς), που κανιβαλίζονται, διαιρεμένες και παρηκμασμένες όσο ποτέ, μπουχτισμένες κάποτε από την κατανάλωση, που συνθηκολόγησαν εύκολα όταν τους ανακοινώθηκε το τέλος της «ευημερίας», αδιάφορες για τον πόλεμο που μαίνεται πλέον δίπλα τους, που «*πέφτουν από τα σύννεφα*» και αναρωτιούνται για την εγκληματικότητα των νέων, για τις κακοποιήσεις των πιο αδύναμων μελών, καθηλωμένες από τα επιδόματα, τις ουσιοεξαρτήσεις, αδιάφορες και για την φτώχεια και την εξαθλίωση των «*δύστυχων αοράτων*», που αυξάνονται συνεχώς στις δυτικές μητροπόλεις.

Και όμως, ο επιστήμονας ανησυχεί. Γι' αυτό και απαιτεί επειγόντως συμφωνία για «νέο σύστημα» διακυβέρνησης. Γιατί ξέρει ότι αυτό το «παλαιό είδος» ανθρώπου παραμένει απρόβλεπτο, ιδίως όταν ΕΞΕΓΕΙΡΕΤΑΙ και εκφράζεται με εκείνη την αγριότητα που χαρακτηρίζει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια...

Ιανουάριος 2023

παίδευαν τεχνίτες για τη Μαδρίτη και ότι η Μαδρίτη είναι η βασίλισσα των Κοινοβουλίων, διότι όλος ο κόσμος την υπηρετεί κι αυτή δεν υπηρετεί κανένα».

Αυτή ήταν η καθολική άποψη της παρασιτικής τάξης των Ισπανών ευγενών, όσο ο χρυσός και ο άργυρος από την Αμερική έρεε προς την Ισπανία. Λίγα χρόνια αργότερα τα πράγματα είχαν αντιστραφεί τελείως. Τα έθνη που «*εκπαίδευαν τεχνίτες και παρήγαγαν βαμβακερά*», έγιναν οι νέες «*βασίλισσες των κοινοβουλίων*», ενώ η Ισπανία έγινε ο υπηρέτης και υποτελής τους με τους εργαζομένους της να συγκαταλέγονται μεταξύ των φτωχότερων στην Ευρώπη.

Τίποτα δεν είναι εύκολο πλέον για την Ένωση, το μεγάλο μας «***ευρωπαϊκό σπίτι***». Από τον πληθωρισμό (κόστους), που κατατρώει τις σάρκες των ευρωπαϊκών πληθυσμών τόσο διαφοροποιημένα, που δεν έχει νόημα να μιλά κάποιος για τον τιμάριθμο μιας εθνικής οικονομίας, αλλά τον ατομικό τιμάριθμο του κάθε νοικοκυριού αναλόγως με το τί και πόσο καταναλώνει. Ως την παράνοια της τιμολόγησης της ενέργειας με το γνωστό χρηματιστηριακό τρόπο και την υπαρξιακή εξάρτηση της Ένωσης από το πάμφθηνο ρώσικο αέριο του παμπόνηρου ***Βλαντιμίρ Πούτιν***, το σχεδόν τσάμπα αέριο, που έκανε «*ατμομηχανή*» της Ένωσης το γερμανικό κράτος και όχι και τόσο πρόθυμο σύμμαχο στην αμερικανική εκστρατεία κατά της Ρωσίας. Όλα αυτά άλλαξαν ένα πρωί, όταν, μετά από μια «ξαφνική» έκρηξη, ο υποθαλάσσιος ***αγωγός Nord Stream*** από σύμβολο της οικονομικής γερμανορωσικής συμμαχίας έγινε ένα ωραίο καταφύγιο της θαλάσσιας ζωής της βαλτικής θάλασσας.

Από τα οικονομικά «*σκάνδαλα*» των γραφειοκρατών των Βρυξελλών με τις πολυπλόκαμες γεωπολιτικές προεκτάσεις, όπως το «***Qatargate***» και το «***MaroccoGate***», ως τα αυτοκαταστροφικά «*πακέτα κυρώσεων*» κατά της Μόσχας και την απίστευτη διοχέτευση δανεικού –και αγύριστου– στρατιωτικού υλικού προς την Ουκρανία, που έχει γδύσει κυριολεκτικά όλες τις ευρωπαϊκές στρατιωτικές μηχανές –κατά παραγγελία των αμερικανικών αρχών, που υπόσχονται

Για όλα, όμως, υπάρχει ένα όριο.

Τα φώτα έσβησαν κάποια στιγμή από την ισχυρή εικόνα της επίσκεψης ***Ζελένσκι*** στην Ουάσιγκτον, το κόκκινο χαλί της υποδοχής από το ζεύγος ***Μπάιντεν*** στον Λευκό Οίκο μαζεύτηκε στις αποθήκες, η φροντισμένα «φορτισμένη» ομιλία ***Ζελένσκι*** έληξε και η σημαία από το ***Μπακχμούτ*** (το νεκροταφείο του ουκρανικού στρατού) με τις υπογραφές στρατιωτών διπλώθηκε προσεκτικά και μπήκε σε κάποιο ντουλάπι του ***Λευκού Οίκου***. Η δε αμερικάνικη αναγγελία για αποστολή αντιπυραυλικών συστημάτων *Πάτριοτ* στο ***Κίεβο*** πρέπει να διαβαστεί δύο και τρεις φορές ως προς το σκοπούμενο. Πρόκειται για μία και μόνη πυροβολαρχία με 16 αντιαεροπορικούς πυραύλους, που ο καθένας κοστίζει έως 4 εκατομμύρια δολάρια, όταν τα ιρανικά drones που σκορπίζουν το χάος στο σύστημα ηλεκτροδότησης της Ουκρανίας έχουν κόστος λιανικής αγοράς 35.000-50.000. (Πηγή: Α. Παπαγιαννίδης).

Είναι ολοφάνερο, πως υπάρχει μια σοβαρή διχογνωμία στους κόλπους της «***συλλογικής Δύσης***» για το πού βρίσκεται αυτό το όριο: να ενισχυθεί η εκστρατεία κατά της Ρωσίας, χωρίς, όμως, να καταρρεύσουν τόσο τα κράτη-μέλη όσο και η έννοια της «Δύσης». Από τον αιωνόβιο ***Χένρυ Κίσσινγκερ*** ως τον ***Πάπα της Ρώμης*** και από τον ***Economist*** ως την ***Washington Post***, οι προτροπές για «ειρήνευση» προς τον ***Ζελένσκι*** με τις απώλειες εδαφών στην Ανατολική Ουκρανία να θεωρούνται περίπου δεδομένες και τα σενάρια διαπραγματεύσεων δίνουν και παίρνουν.

Αλλιώς, λέμε εμείς, η κατάληψη του Κιέβου από τις ρωσικές ομοσπονδιακές δυνάμεις θα πρέπει να θεωρείται πολύ ρεαλιστικό σενάριο προς την άνοιξη. Ίσως να αποδειχτεί και ιδιαίτερα μετριοπαθής συνέπεια της πολυεπίπεδης

συνέχεια στη σελ. 4

Η ΠΟΛΥΠΟΛΙΚΗ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ και ο «ΑΥΞΗΜΕΝΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΥ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ»...

«Η αρχή κάθε πολέμου είναι σαν να ανοίγεις την πόρτα ενός σκοτεινού δωματίου. Ποτέ κανένας δεν γνωρίζει τι κρύβεται μέσα στο σκοτάδι».

Αδόλφος Χίτλερ

«Για όσους βρέθηκαν στην τρομερή του δίνη, ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν το τέλος του κόσμου. Διέλυσε την αδύναμη δομή της διεθνούς κοινωνίας, η οποία είχε ήδη κατακερματιστεί μετά το 1918. Κατέστρεψε κράτη ή διέλυσε την λειτουργία τους. Μπλόκαρε τους εμπορικούς διαύλους και δημιούργησε νέες μορφές οικονομικής εξάρτησης. Φόρτωσε λαούς και κυβερνήσεις με τεράστιες νέες επιβαρύνσεις, τις οποίες οριακά μόνο μπορούσαν ν' αντέξουν σε οικονομικό ή φυσικό επίπεδο. Διαμόρφωσε νέες μορφές καταναγκασμού μέσω προπαγάνδας, αστυνόμευσης και ενός περίπλοκου ιστού οικονομικών ελέγχων. Κλιμάκωσε τον ιδεολογικό παροξυσμό ως μέρος του αγώνα για εμψύχωση και κινητοποίηση. Εξήψε ένα τεράστιο κύμα βίαιων αναταραχών, που επεκτάθηκε πέρα από τις εμπόλεμες ζώνες, όπου διεξάγονταν οι μάχες ή κινούνταν οι στρατιές. Οδήγησε στην υποδούλωση, τη δολοφονία ή τον εκτοπισμό τεράστιο αριθμό ανθρώπων, ειδικά στην Ευρώπη, τη Νοτιοανατολική Ασία και την Κίνα. Όπως και να τελείωνε ο πόλεμος, ήταν βέβαιο ότι θα έριχνε τη σκιά του στην ειρήνη που θα ακολουθούσε».

John Darwin, *Μετά τον Ταμερλάνο, Η άνοδος και Πτώση των παγκόσμιων αυτοκρατοριών, 1400-2000*

Στο βιβλίο της ***Γένεσης*** περιγράφεται η ***Πτώση του Ανθρώπου***, ύστερα από την ανυπακοή του ***Αδάμ και της Εύας*** στην ***προειδοποίηση-απειλή*** του Θεού, ότι μπορούν να δοκιμάσουν καρπούς απ' όλα τα δένδρα εκτός από εκείνο που βρίσκεται στο κέντρο του Κήπου (*Δένδρο της Γνώσης*), και δεν θα έπρεπε ούτε να το αγγίξουν για να μην πεθάνουν. «*Είπε λοιπόν το φίδι στη γυναίκα: «Αλήθεια είπε ο Θεός να μη φάτε από κανένα δέντρο του κήπου;» Η γυναίκα τού απάντησε: «Μπορούμε να φάμε καρπούς απ' όλα τα δέντρα, εκτός από κείνο*

ρούνται στον κόσμο της κυριαρχίας αποτελεσματικότερες από τις υποσχέσεις, προκειμένου να εξασφαλίσουν την συμμόρφωση, για τον απλούστατο λόγο ότι εκείνοι που τις εξαπολύουν θεωρούνται ισχυρότεροι. Οι ***Απειλές*** δεν κοστίζουν στο ελάχιστο και η επιβολή μέσω αυτών εξαλείφει την πιθανότητα η ωμή βία να προκαλέσει αντίσταση και μάλιστα πετυχημένη. Οι ***Απειλές*** σε αντίθεση με τις υποσχέσεις δίνουν λιγότερες πληροφορίες γι' αυτό, που ενδεχομένως, θα συμβεί, αλλά προσφέρουν μεγαλύτερο κίνητρο συμμόρφωσης μπρος στο ενδεχόμενο σημαντικών απωλειών σε σχέση με τις όποιες ανταμοιβές προσφέρουν οι ***Υποσχέσεις***.

Επίσης, ισχυρά κράτη ή ακόμα και αυτοκρατορίες, που συνήθως επιβάλλονται δια πυρός και σιδήρου, σε ορι-

Σύμφωνα μ' ένα άρθρο στο ***Foreign Policy*** (3-9-2022) του ***Matthew Kroenig***, πολιτικού επιστήμονα, πρώην αξιωματούχου της CIA και αναπληρωτή διευθυντή του *Scowcroft Center* για τη *Στρατηγική και Ασφάλεια του Ατλαντικού Συμβουλίου*, οι μεγάλες θεωρίες των διεθνών σχέσεων προειδοποιούν, ότι έρχεται σύγκρουση μεγάλων δυνάμεων, υποδηλώνουν δηλαδή, ότι ο ***νέος Ψυχρός Πόλεμος*** μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών, της Κίνας και της Ρωσίας ***είναι απίθανο να είναι ειρηνικός***.

Σύμφωνα με τον ***Kroenig***, εισερχόμαστε ολοένα και περισσότερο σ' έναν πολυπολικό κόσμο, με τις ΗΠΑ να παραμένουν η ηγετική δύναμη στον κόσμο, αλλά η Κίνα έχει ανέλθει για να καταλάβει δυναμικά τη δεύτερη θέση στη στρατιωτική και οικονομική ισχύ, η Ευρώπη είναι μια οι-

ενός σκοτεινού δωματίου. Ποτέ κανένας δεν γνωρίζει τι κρύβεται μέσα στο σκοτάδι».

Αδόλφος Χίτλερ

«Για όσους βρέθηκαν στην τρομερή του δίνη, ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν το τέλος του κόσμου. Διέλυσε την αδύναμη δομή της διεθνούς κοινωνίας, η οποία είχε ήδη κατακερματιστεί μετά το 1918. Κατέστρεψε κράτη ή διέλυσε την λειτουργία τους. Μπλόκαρε τους εμπορικούς διαύλους και δημιούργησε νέες μορφές οικονομικής εξάρτησης. Φόρτωσε λαούς και κυβερνήσεις με τεράστιες νέες επιβαρύνσεις, τις οποίες οριακά μόνο μπορούσαν ν' αντέξουν σε οικονομικό ή φυσικό επίπεδο. Διαμόρφωσε νέες μορφές καταναγκασμού μέσω προπαγάνδας, αστυνόμευσης και ενός περίπλοκου ιστού οικονομικών ελέγχων. Κλιμάκωσε τον ιδεολογικό παροξυσμό ως μέρος του αγώνα για εμψύχωση και κινητοποίηση. Εξήψε ένα τεράστιο κύμα βίαιων αναταραχών, που επεκτάθηκε πέρα από τις εμπόλεμες ζώνες, όπου διεξάγονταν οι μάχες ή κινούνταν οι στρατιές. Οδήγησε στην υποδούλωση, τη δολοφονία ή τον εκτοπισμό τεράστιο αριθμό ανθρώπων, ειδικά στην Ευρώπη, τη Νοτιοανατολική Ασία και την Κίνα. Όπως και να τελείωνε ο πόλεμος, ήταν βέβαιο ότι θα έριχνε τη σκιά του στην ειρήνη που θα ακολουθούσε».

John Darwin, *Μετά τον Ταμερλάνο, Η άνοδος και Πτώση των παγκόσμιων αυτοκρατοριών, 1400-2000*

Στο βιβλίο της ***Γένεσης*** περιγράφεται η ***Πτώση του Ανθρώπου***, ύστερα από την ανυπακοή του ***Αδάμ και της Εύας*** στην ***προειδοποίηση-απειλή*** του Θεού, ότι μπορούν να δοκιμάσουν καρπούς απ' όλα τα δένδρα εκτός από εκείνο που βρίσκεται στο κέντρο του Κήπου (*Δένδρο της Γνώσης*), και δεν θα έπρεπε ούτε να το αγγίξουν για να μην πεθάνουν. «*Είπε λοιπόν το φίδι στη γυναίκα: «Αλήθεια είπε ο Θεός να μη φάτε από κανένα δέντρο του κήπου;» Η γυναίκα τού απάντησε: «Μπορούμε να φάμε καρπούς απ' όλα τα δέντρα, εκτός από κείνο που βρίσκεται στη μέση του κήπου. Ο Θεός είπε να μη φάμε τον καρπό του, ούτε καν να τον αγγίξουμε, για να μην πεθάνουμε*» (Γένεσις 3).

Η απειλή στοχεύει στην συμμόρφωση, στην υπακοή, παρέχει, όμως, ταυτόχρονα μια ***εναλλακτική*** (επιτρέπει να δοκιμάσουν τους καρπούς από τα άλλα δένδρα), αλλά πρώτα απ' όλα προϋποθέτει την ισχύ εκείνου, που απειλεί, είτε για να ανταμείψει, είτε για να τιμωρήσει...

«*Τότε το φίδι είπε στη γυναίκα: «Όχι βέβαια! Δε θα πεθάνετε· ξέρει όμως ο Θεός ότι την ημέρα που θα φάτε απ' αυτό, θα ανοιχτούν τα μάτια σας και θα γίνετε σαν θεοί, και θα γνωρίζετε το καλό και το κακό. Η γυναίκα είδε ότι οι καρποί του δέντρου ήταν εύγευστοι, ελκυστικοί και ξεσήκωναν την επιθυμία για την απόκτηση γνώσης. Πήρε, λοιπόν, από τους καρπούς του κι έφαγε· έδωσε και στο*

ρούνται στον κόσμο της κυριαρχίας αποτελεσματικότερες από τις υποσχέσεις, προκειμένου να εξασφαλίσουν την συμμόρφωση, για τον απλούστατο λόγο ότι εκείνοι που τις εξαπολύουν θεωρούνται ισχυρότεροι. Οι ***Απειλές*** δεν κοστίζουν στο ελάχιστο και η επιβολή μέσω αυτών εξαλείφει την πιθανότητα η ωμή βία να προκαλέσει αντίσταση και μάλιστα πετυχημένη. Οι ***Απειλές*** σε αντίθεση με τις υποσχέσεις δίνουν λιγότερες πληροφορίες γι' αυτό, που ενδεχομένως, θα συμβεί, αλλά προσφέρουν μεγαλύτερο κίνητρο συμμόρφωσης μπρος στο ενδεχόμενο σημαντικών απωλειών σε σχέση με τις όποιες ανταμοιβές προσφέρουν οι ***Υποσχέσεις***.

Επίσης, ισχυρά κράτη ή ακόμα και αυτοκρατορίες, που συνήθως επιβάλλονται δια πυρός και σιδήρου, σε ορισμένες περιπτώσεις ωφελούνται περισσότερο από την απειλή χρήσης βίας παρά από την ίδια την άσκηση βίας, καθώς εμφανίζονται να ελέγχουν απόλυτα την σχέση αλληλεπίδρασης, ακόμα και όταν επιλέγουν να ανακαλούν μια ***Απειλή*** διεκδικώντας τίτλους ανθρωπισμού. Παρ' όλα αυτά, οι ειδήμονες της διπλωματίας και των Διεθνών σχέσεων γνωρίζουν καλά, ότι οι αμετάκλητες δεσμεύσεις που απορρέουν από τις *Απειλές* είναι σε αρκετές περιπτώσεις παρακινδυνευμένες σε μια *Διαπραγμάτευση*, κατά πόσον μάλλον σε μια εν εξελίξει εμπόλεμη κατάσταση. Γι' αυτό και οι ικανότεροι εξ αυτών αφήνουν περιθώρια τροποποιήσεων στις φαινομενικά αμετάκλητες δεσμεύσεις, για να αποφύγουν αχρείαστες απώλειες και κινδύνους και βέβαια μια ανεπιθύμητη ***κλιμάκωση της σύγκρουσης***.

Σύμφωνα μ' ένα άρθρο στο ***Foreign Policy*** (3-9-2022) του ***Matthew Kroenig***, πολιτικού επιστήμονα, πρώην αξιωματούχου της CIA και αναπληρωτή διευθυντή του *Scowcroft Center* για τη *Στρατηγική και Ασφάλεια του Ατλαντικού Συμβουλίου*, οι μεγάλες θεωρίες των διεθνών σχέσεων προειδοποιούν, ότι έρχεται σύγκρουση μεγάλων δυνάμεων, υποδηλώνουν δηλαδή, ότι ο ***νέος Ψυχρός Πόλεμος*** μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών, της Κίνας και της Ρωσίας ***είναι απίθανο να είναι ειρηνικός***.

Σύμφωνα με τον ***Kroenig***, εισερχόμαστε ολοένα και περισσότερο σ' έναν πολυπολικό κόσμο, με τις ΗΠΑ να παραμένουν η ηγετική δύναμη στον κόσμο, αλλά η Κίνα έχει ανέλθει για να καταλάβει δυναμικά τη δεύτερη θέση στη στρατιωτική και οικονομική ισχύ, η Ευρώπη είναι μια οικονομική και ρυθμιστική υπερδύναμη από μόνη της, μια πιο επιθετική Ρωσία διατηρεί το μεγαλύτερο απόθεμα πυρηνικών όπλων στη Γη και μεγάλες δυνάμεις στον αναπτυσσόμενο κόσμο –όπως η Ινδία, η Ινδονησία, η Νότια Αφρική και η Βραζιλία– επιλέγουν έναν «***μη ευθυγραμμισμένο δρόμο***».

Ο κίνδυνος, λοιπόν, σύμφωνα με τους «ρεαλιστές» είναι ότι τα πολυπολικά συστήματα είναι ασταθή και επιρρεπή σε μεγάλους πολέμους «λανθασμένου υπολογισμού», καθώς κάθε κράτος οφείλει ν' ανησυχεί για πολλαπλούς πιθανούς αντιπάλους: «*Οι πόλεμοι λανθασμένου υπολογισμού συχνά προκύπτουν όταν τα κράτη υποτιμούν τον αντίπαλό τους. Τα κράτη αμφιβάλλουν για τη δύναμη του αντιπάλου τους ή την αποφασιστικότητά τους να πολεμήσουν, οπότε τα δοκιμάζουν. Μερικές φορές, ο εχθρός μπλοφάρει και η πρόκληση αποδίδει. Αν*

από τις εμπόλεμες ζώνες, όπου διεξάγονταν οι μάχες ή κινούνταν οι στρατιές. Οδήγησε στην υποδούλωση, τη δολοφονία ή τον εκτοπισμό τεράστιο αριθμό ανθρώπων, ειδικά στην Ευρώπη, τη Νοτιοανατολική Ασία και την Κίνα. Όπως και να τελείωνε ο πόλεμος, ήταν βέβαιο ότι θα έριχνε τη σκιά του στην ειρήνη που θα ακολουθούσε».

John Darwin, *Μετά τον Ταμερλάνο, Η άνοδος και Πτώση των παγκόσμιων αυτοκρατοριών, 1400-2000*

Στο βιβλίο της ***Γένεσης*** περιγράφεται η ***Πτώση του Ανθρώπου***, ύστερα από την ανυπακοή του ***Αδάμ και της Εύας*** στην ***προειδοποίηση-απειλή*** του Θεού, ότι μπορούν να δοκιμάσουν καρπούς απ' όλα τα δένδρα εκτός από εκείνο που βρίσκεται στο κέντρο του Κήπου (*Δένδρο της Γνώσης*), και δεν θα έπρεπε ούτε να το αγγίξουν για να μην πεθάνουν. «*Είπε λοιπόν το φίδι στη γυναίκα: «Αλήθεια είπε ο Θεός να μη φάτε από κανένα δέντρο του κήπου;» Η γυναίκα τού απάντησε: «Μπορούμε να φάμε καρπούς απ' όλα τα δέντρα, εκτός από κείνο που βρίσκεται στη μέση του κήπου. Ο Θεός είπε να μη φάμε τον καρπό του, ούτε καν να τον αγγίξουμε, για να μην πεθάνουμε*» (Γένεσις 3).

Η απειλή στοχεύει στην συμμόρφωση, στην υπακοή, παρέχει, όμως, ταυτόχρονα μια ***εναλλακτική*** (επιτρέπει να δοκιμάσουν τους καρπούς από τα άλλα δένδρα), αλλά πρώτα απ' όλα προϋποθέτει την ισχύ εκείνου, που απειλεί, είτε για να ανταμείψει, είτε για να τιμωρήσει...

«*Τότε το φίδι είπε στη γυναίκα: «Όχι βέβαια! Δε θα πεθάνετε· ξέρει όμως ο Θεός ότι την ημέρα που θα φάτε απ' αυτό, θα ανοιχτούν τα μάτια σας και θα γίνετε σαν θεοί, και θα γνωρίζετε το καλό και το κακό. Η γυναίκα είδε ότι οι καρποί του δέντρου ήταν εύγευστοι, ελκυστικοί και ξεσήκωναν την επιθυμία για την απόκτηση γνώσης. Πήρε, λοιπόν, από τους καρπούς του κι έφαγε· έδωσε και στο άνδρα που ήταν μαζί της και έφαγε κι αυτός*».

Η ισχύς, λοιπόν, δεν χρησιμοποιήθηκε για να εξαλείψει την επιλογή να δοκιμαστεί ο απαγορευμένος καρπός, αλλά για να εφαρμοστούν οι κυρώσεις με τις οποίες απειλήθηκε να τιμωρηθεί η ανυπακοή. Η *αρχέτυπη αυτή απειλή* εμπεριέχει την κατηγορηματική δήλωση για τις συνέπειες, δίχως ν' αφήνει περιθώρια απαλλαγής από αυτές, καθώς αφ' ενός δεν αμφισβητείται στο ελάχιστο η Δύναμη της επιβολής και αφ' ετέρου η υπαναχώρηση από την δυνατότητα αυτή.

Υπάρχει κάποια εξουσία, κράτος ή αυτοκρατορία, που να μην έχει χρησιμοποιήσει τις ***Απειλές*** για να επιβληθεί; Η απάντηση, φυσικά, είναι αρνητική. Οι ***Απειλές*** θεωρούνται στον κόσμο της κυριαρχίας αποτελεσματικότερες από τις υποσχέσεις, προκειμένου να εξασφαλίσουν την συμμόρφωση, για τον απλούστατο λόγο ότι εκείνοι που τις εξαπολύουν θεωρούνται ισχυρότεροι. Οι ***Απειλές*** δεν κοστίζουν στο ελάχιστο και η επιβολή μέσω αυτών εξαλείφει την πιθανότητα η ωμή βία να προκαλέσει αντίσταση και μάλιστα πετυχημένη. Οι ***Απειλές*** σε αντίθεση με τις υποσχέσεις δίνουν λιγότερες πληροφορίες γι' αυτό, που ενδεχομένως, θα συμβεί, αλλά προσφέρουν μεγαλύτερο κίνητρο συμμόρφωσης μπρος στο ενδεχόμενο σημαντικών απωλειών σε σχέση με τις όποιες ανταμοιβές προσφέρουν οι ***Υποσχέσεις***.

Επίσης, ισχυρά κράτη ή ακόμα και αυτοκρατορίες, που συνήθως επιβάλλονται δια πυρός και σιδήρου, σε ορισμένες περιπτώσεις ωφελούνται περισσότερο από την απειλή χρήσης βίας παρά από την ίδια την άσκηση βίας, καθώς εμφανίζονται να ελέγχουν απόλυτα την σχέση αλληλεπίδρασης, ακόμα και όταν επιλέγουν να ανακαλούν μια ***Απειλή*** διεκδικώντας τίτλους ανθρωπισμού. Παρ' όλα αυτά, οι ειδήμονες της διπλωματίας και των Διεθνών σχέσεων γνωρίζουν καλά, ότι οι αμετάκλητες δεσμεύσεις που απορρέουν από τις *Απειλές* είναι σε αρκετές περιπτώσεις παρακινδυνευμένες σε μια *Διαπραγμάτευση*, κατά πόσον μάλλον σε μια εν εξελίξει εμπόλεμη κατάσταση. Γι' αυτό και οι ικανότεροι εξ αυτών αφήνουν περιθώρια τροποποιήσεων στις φαινομενικά αμετάκλητες δεσμεύσεις, για να αποφύγουν αχρείαστες απώλειες και κινδύνους και βέβαια μια ανεπιθύμητη ***κλιμάκωση της σύγκρουσης***.

Πρέπει να επισημάνουμε, βέβαια, ότι οι επαναλαμβανόμενες ***Απειλές*** ακόμα και των ισχυρότερων κρατών, που δεν τηρούνται, δεν αποφέρουν μόνο με φιλολογικούς όρους την απώλεια της αξιοπιστίας, αλλά και την ραγδαία αλλαγή των συσχετισμών επιρροής και ελέγχου και μάλιστα με καταλυτικό τρόπο σ' ένα περίπλοκο πολυπολικό κυριαρχικό κόσμο. Δεν πρέπει, ακόμη, να λησμονούμε την επίδραση των *Απειλών* που εκτοξεύονται από τα εμπλεκόμενα μέρη, στα πλαίσια είτε κλιμάκωσης είτε διευθέτησης μιας διακρατικής ή πολυμερούς αντιπαράθεσης, στους κυριαρχούμενους πληθυσμούς με την καλλιέργεια εχθρότητας, εθνικισμών, αλλά και κατευνασμού του λεγόμενου εσωτερικού μετώπου.

Σύμφωνα μ' ένα άρθρο στο ***Foreign Policy*** (3-9-2022) του ***Matthew Kroenig***, πολιτικού επιστήμονα, πρώην αξιωματούχου της CIA και αναπληρωτή διευθυντή του *Scowcroft Center* για τη *Στρατηγική και Ασφάλεια του Ατλαντικού Συμβουλίου*, οι μεγάλες θεωρίες των διεθνών σχέσεων προειδοποιούν, ότι έρχεται σύγκρουση μεγάλων δυνάμεων, υποδηλώνουν δηλαδή, ότι ο ***νέος Ψυχρός Πόλεμος*** μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών, της Κίνας και της Ρωσίας ***είναι απίθανο να είναι ειρηνικός***.

Σύμφωνα με τον ***Kroenig***, εισερχόμαστε ολοένα και περισσότερο σ' έναν πολυπολικό κόσμο, με τις ΗΠΑ να παραμένουν η ηγετική δύναμη στον κόσμο, αλλά η Κίνα έχει ανέλθει για να καταλάβει δυναμικά τη δεύτερη θέση στη στρατιωτική και οικονομική ισχύ, η Ευρώπη είναι μια οικονομική και ρυθμιστική υπερδύναμη από μόνη της, μια πιο επιθετική Ρωσία διατηρεί το μεγαλύτερο απόθεμα πυρηνικών όπλων στη Γη και μεγάλες δυνάμεις στον αναπτυσσόμενο κόσμο –όπως η Ινδία, η Ινδονησία, η Νότια Αφρική και η Βραζιλία– επιλέγουν έναν «***μη ευθυγραμμισμένο δρόμο***».

Ο κίνδυνος, λοιπόν, σύμφωνα με τους «ρεαλιστές» είναι ότι τα πολυπολικά συστήματα είναι ασταθή και επιρρεπή σε μεγάλους πολέμους «λανθασμένου υπολογισμού», καθώς κάθε κράτος οφείλει ν' ανησυχεί για πολλαπλούς πιθανούς αντιπάλους: «*Οι πόλεμοι λανθασμένου υπολογισμού συχνά προκύπτουν όταν τα κράτη υποτιμούν τον αντίπαλό τους. Τα κράτη αμφιβάλλουν για τη δύναμη του αντιπάλου τους ή την αποφασιστικότητά τους να πολεμήσουν, οπότε τα δοκιμάζουν. Μερικές φορές, ο εχθρός μπλοφάρει και η πρόκληση αποδίδει. Αν όμως ο εχθρός είναι αποφασισμένος να υπερασπιστεί τα συμφέροντά του, μπορεί να προκύψει μεγάλος πόλεμος*».

Έτσι, λόγου χάριν το υπουργείο Άμυνας των ΗΠΑ ανησυχεί για πιθανές ταυτόχρονες συγκρούσεις με τη ***Ρωσία*** στην Ευρώπη και την Κίνα, στον Ινδο-Ειρηνικό, ενώ ταυτόχρονα ο πρόεδρος των ΗΠΑ ***Τζο Μπάιντεν*** έχει δηλώσει ότι η χρήση στρατιωτικής βίας παραμένει στο τραπέζι ως έσχατη λύση για την αντιμετώπιση του πυρηνικού προγράμματος του ***Ιράν***. Ο κίνδυνος απορρέει στην περίπτωση που ο κινέζος πρόεδρος ***Σι Τζινπίνγκ*** υπολο-

συνέχεια στη σελ 5

συνέχεια από τη σελ 2

συντριβής των λεγεώνων της Δύσης στον ουκρανικό λασπότοπο.

Υπενθυμίζουμε, πως ο τελευταίος μεγάλος πόλεμος, ο ΒΠΠ, έληξε στο Βερολίνο...

ΤΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΜΑΝΤΡΙ ΚΑΙ ΤΑ «ΟΡΑΜΑΤΑ» ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ...

Χαρμόσυνο το εκλογικό έτος 2023, και οι εκλογικοί τελάληδες έχουν ξελαρυγγιαστεί, μήπως και τους προσέξει το πόπολο, που μάλλον αδιαφορεί πανηγυρικά και η αγωνία δήθεν κορυφώνεται. Θα μπορέσει ο αναντικατάστατος πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης ***πανταχού παρών και τα πάντα πληρών***, ν' αντικαταστήσει τον... εαυτό του, αφού, κατά πως λένε οι γνωρίζοντες, μόνο ο ίδιος μπορεί να βάλει τρικλοποδιά στην επανεκλογή του; Μήπως έχουμε νέα έκπληξη και αποκαλυφθεί ότι παρακολουθεί και τον ***Πάπα της Ρώμης*** και ξεσπάσει νέο «σκάνδαλο» κι ανέβει και άλλο στις δημοσκοπήσεις; Σύμφωνα, πάντως, με... ασφαλείς δημοσιογραφικές πληροφορίες ή κάπως έτσι, ο νέος αναντικατάστατος πρωθυπουργός τους επόμενους τέσσερις μήνες θα έχει «οραματικό» λόγο ***μιλώντας για όσα έγιναν και όσα θα γίνουν*** αφήνοντας την «βρώμικη» δουλειά για τους «άλλους».

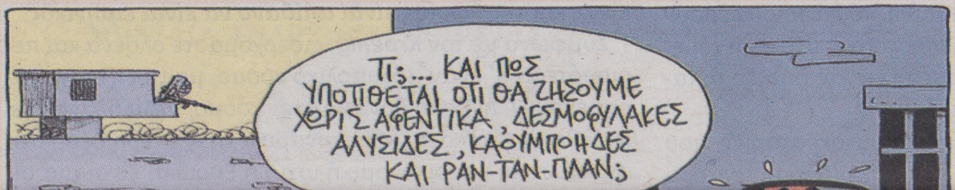
Αυτό και εάν είναι ανησυχητικό. Ο Μητσοτάκης έχει ήδη «οράματα» γι' αυτά που έρχονται. Δηλαδή, κλάφτα Χαράλαμπε...

Ας δούμε τώρα την βασική επισήμανση, που θα θέσει η κυβέρνηση στους ψηφο-

Όσο για την ***Χαριλάου Τρικούπη***, τον πρόεδρο ***Ανδρουλάκη*** (που όλοι αυτοί οι κακοήθεις τον χαρακτηρίζουν πιο μέτριο και από τους μετριότερους) και τα πράσινα άλογα του ***Πασοκ*** είναι για να τους κλαίνε οι ρέγκες μετά τις «αποκαλύψεις» για το «σκάνδαλο» που εμπλέκεται η τρίτη αντιπρόεδρος του ***Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Εύα Καϊλή***, προϊόν του πασοκικού εκσυγχρονιστικού σωλήνα, για να μην ξεχνιόμαστε ***Ευάγγελε Βενιζέλε***. Μέσα σ' αυτόν τον ορυμαγδό ο ***Ανδρέας Λοβέρδος*** (καρδιακός φίλος της Καϊλή) ρωτάει την ΑΔΑΕ, εάν τον παρακολουθούν. Και η κοινωνία χέστηκε σύμπασα και με το συμπάθιο...

Όσο για τον ***Κουτσούμπα***, ξεκαθαρίζει σε κάθε τόνο, ότι ο ***μόνο ο λαός θα ανακουφίσει τον λαό***, αλλά μέχρι τότε ο λαός δεν έχει παρά να εμπιστευθεί το ΚΚΕ: «*Καμία συγκάλυψη, καμία ανοχή στην κρατική βία και καταστολή. Καμιά ανοχή στα περιστατικά αστυνομικής βίας και αυθαιρεσίας που πολλαπλασιάζονται στο έδαφος της πολιτικής, που από τη μια ενισχύει την καταστολή απέναντι στο λαό και από την άλλη επανειλημμένα συγκαλύπτει υποθέσεις και ενόχους. Μιλάμε και για την κατάργηση όλων των αντιδραστικών νόμων, αλλά και των διαφόρων ειδικών ομάδων καταστολής όπως ΔΙΑΣ, ΜΑΤ, ΔΡΑΣΗ, ΕΚΑΜ, ΟΠΚΕ, ΟΔΟΣ, Πανεπιστημιακή Αστυνομία κλπ.*».

Και πως θα καταργηθούν; Μα πως αλλιώς, ***με την ψήφο του ΚΚΕ για την χορήγηση επιδόματος 600 ευρώ*** για όλους τους μπάτσους. Αυτή και εάν είναι «κα-

Χαρμόσυνα τα δημοσκοπικά νέα για την ***Ελληνική Λύση*** του ***Βελόπουλου*** και αυτό νομίζουμε ότι οφείλεται στην εμφανή άρνησή του να δοκιμάσει ο ίδιος τις κρέμες για την φαλάκρα, που διαφημίζει φανατικά. Όσο για την αναμενόμενη είσοδο του *Κασιδιάρη* στην Βουλή, αυτή απ' ό,τι φαίνεται πράγματι θα δυσκολέψει την εξασφάλιση αυτοδυναμίας για τον Μητσοτάκη. Αχ, μωρέ κατακαημένη Αριστερά με τους αντιφασισμούς σου, να περιμένεις (;) να πέσει ο Μητσότακης από το Κασιδιάρη! Και εκεί στην Κουμουνδούρου, ακόμα αναρωτιούνται «τι έχουν τα έρμα και ψοφάνε», αφού με τον ήλιο τα μπάζουνε τα πρόβατα στο εκλογικό μαντρί με τα ήλιο τα βγάζουνε...

Όλα καλά και ρόδινα, λοιπόν, για τον αναντικατάστατο;

Μάλλον όχι. Ας δούμε τι γράφει από τις στήλες της φυλοκυβερνητικής ***Καθημερινής*** ο οικονομικός συντάκτης *Κώστας Καλλίτσης* (24-25 Δεκεμβρίου): «*Επικράτησε μια «πολιτική Μαυρογιαλούρου». Με αφορμή την πανδημία και την ενίσχυση των πιο αδύναμων οικονομικά, ξοδεύτη-*

πελατειακής πολιτικής. Και όποια κυβέρνηση κι αν σχηματιστεί, θα δυσκολευτεί στο νέο έργο». Από κοντά και ο κεντρικός τραπεζίτης Γιάννης Στουρνάρας που κρούει τον κώδωνα του κινδύνου, αναφέροντας ότι «*απαιτείται σύμπλευση και συνεννόηση των πολιτικών δυνάμεων, ώστε να υλοποιηθούν οι βασικές δεσμεύσεις της οικονομικής πολιτικής και να διαφυλαχθούν όσα έχει επιτύχει η ελληνική οικονομία την τελευταία δεκαετία*». Αν υποψιαστούμε ότι το πάνε εκεί που νομίζετε.... Όπως καταλήγει ο δημοσιογράφος της *Καθημερινής*, «***Η κουλτούρα της συνεργασίας είναι βασική προϋπόθεση για πολιτική σταθερότητα. Αυτή η κουλτούρα πρέπει να ενισχυθεί. Σε αυτή την κατεύθυνση θα εργαζόταν η ελίτ της χώρας – αν υπήρχε. Δεν θα μηρύκαζε ότι «η χώρα δεν έχει εναλλακτική» – μια πραγματική ελίτ θα ντρεπόταν αν ίσχυε κάτι τέτοιο στη χώρα της. Ούτε ότι λύση βρίσκεται –δήθεν– στη λόγω καλπονοθευτικού νόμου αυτοδυναμία, δηλαδή σε κυβερνήσεις περιορισμένης λαϊκής εντολής. Αν υπήρχε...***».

Τα σχόλια περιττεύουν...

Χαρμόσυνο το εκλογικό έτος 2023, και οι εκλογικοί τελάλησες έχουν ξελαρυγγιαστεί, μήπως και τους προσέξει το πόπολο, που μάλλον αδιαφορεί πανηγυρικά και η αγωνία δήθεν κορυφώνεται. Θα μπορέσει ο αναντικατάστατος πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης ***πανταχού παρών και τα πάντα πληρών***, ν' αντικαταστήσει τον... εαυτό του, αφού, κατά πως λένε οι γνωρίζοντες, μόνο ο ίδιος μπορεί να βάλει τρικλοποδιά στην επανεκλογή του; Μήπως έχουμε νέα έκπληξη και αποκαλυφθεί ότι παρακολουθεί και τον ***Πάπα της Ρώμης*** και ξεσπάσει νέο «σκάνδαλο» κι ανέβει και άλλο στις δημοσκοπήσεις; Σύμφωνα, πάντως, με... ασφαλείς δημοσιογραφικές πληροφορίες ή κάπως έτσι, ο νέος αναντικατάστατος πρωθυπουργός τους επόμενους τέσσερις μήνες θα έχει «οραματικό» λόγο ***μιλώντας για όσα έγιναν και όσα θα γίνουν*** αφήνοντας την «βρώμικη» δουλειά για τους «άλλους».

Αυτό και εάν είναι ανησυχητικό. Ο Μητσοτάκης έχει ήδη «οράματα» γι' αυτά που έρχονται. Δηλαδή, κλάφτα Χαράλαμπε...

Ας δούμε τώρα την βασική επισήμανση, που θα θέσει η κυβέρνηση στους ψηφοφόρους: «*Προσέξτε τι θα ψηφίσετε*», γιατί «*μπορεί από ατύχημα και λάθος συσχετισμούς να προκύψει ο Βαρουφάκης ξανά υπουργός*».

Μέγας κίνδυνος, όντως, για την κοινωνία. Αλλά από που προκύπτει, όταν οι βουλευτές του ***ΜΕΡΑ 25*** πηδούν εδώ και καιρό, ο ένας μετά τον άλλον από το «καράβι» με

χρονιστικού σωλήνα, για να μην ξεχνιόμαστε ***Ευάγγελε Βενιζέλε***. Μέσα σ' αυτόν τον ορυμαγδό ο ***Ανδρέας Λοβέρδος*** (καρδιακός φίλος της Καϊλή) ρωτάει την ΑΔΑΕ, εάν τον παρακολουθούν. Και η κοινωνία χέστηκε σύμπασα και με το συμπάθιο...

Όσο για τον ***Κουτσούμπα***, ξεκαθαρίζει σε κάθε τόνο, ότι ο ***μόνο ο λαός θα ανακουφίσει τον λαό***, αλλά μέχρι τότε ο λαός δεν έχει παρά να εμπιστευθεί το ΚΚΕ: «*Καμία συγκάλυψη, καμία ανοχή στην κρατική βία και καταστολή. Καμιά ανοχή στα περιστατικά αστυνομικής βίας και αυθαιρεσίας που πολλαπλασιάζονται στο έδαφος της πολιτικής, που από τη μια ενισχύει την καταστολή απέναντι στο λαό και από την άλλη επανειλημμένα συγκαλύπτει υποθέσεις και ενόχους. Μιλάμε και για την κατάργηση όλων των αντιδραστικών νόμων, αλλά και των διαφόρων ειδικών ομάδων καταστολής όπως ΔΙΑΣ, ΜΑΤ, ΔΡΑΣΗ, ΕΚΑΜ, ΟΠΚΕ, ΟΔΟΣ, Πανεπιστημιακή Αστυνομία κλπ.*».

Και πως θα καταργηθούν; Μα πως αλλιώς, ***με την ψήφο του ΚΚΕ για την χορήγηση επιδόματος 600 ευρώ*** για όλους τους μπάτσους. Αυτή και εάν είναι «κατάργηση»!!! «*Όλα τους έχουν στόχο τον αγωνιζόμενο λαό και τη νεολαία, και **εμείς δεν έχουμε κανένα πρόβλημα να αναγνωρίσουμε ότι η ψήφος του ΚΚΕ στο επίδομα των 600 ευρώ, μόνο για το ένστολο προσωπικό του υπουργείου Προστασίας του Πολίτη, ήταν αναντίστοιχη** - και μάλι-*

τσοτάκη. Αχ, μωρέ κατακαημένη Αριστερά με τους αντιφασισμούς σου, να περιμένεις (;) να πέσει ο Μητσοτάκης από το Κασιδιάρη! Και εκεί στην Κουμουνδούρου, ακόμα αναρωτιούνται «τι έχουν τα έρμα και ψοφάνε», αφού με τον ήλιο τα μπάζουνε τα πρόβατα στο εκλογικό μαντρί με τα ήλιο τα βγάζουνε...

Όλα καλά και ρόδινα, λοιπόν, για τον αναντικατάστατο;

Μάλλον όχι. Ας δούμε τι γράφει από τις στήλες της φυλοκυβερνητικής ***Καθημερινής*** ο οικονομικός συντάκτης *Κώστας Καλλίτσης* (24-25 Δεκεμβρίου): «*Επικράτησε μια «πολιτική Μαυρογιαλούρου». Με αφορμή την πανδημία και την ενίσχυση των πιο αδύναμων οικονομικά, ξοδεύτηκαν περίπου τόσα ή περισσότερα από όσα είχαμε γλιτώσει με το «κούρεμα» του χρέους, επί κυβέρνησης Παπαδήμου, το 2012. Κι έγινε μια πρωτοφανούς κλίμακας αναδιανομή πλούτου με παλαιοκομματικά κριτήρια και πελατειακή στόχευση – έτσι αυξήθηκαν κατά αρκετά δισ. ευρώ οι καταθέσεις επιτήδειων (φοροκλεπτών...) και των επιχειρήσεων. Η ίδια πολιτική, οριζόντιων παροχών (που περιορίζει τις ενισχύσεις στους αδύναμους γιατί τις μοιράζει και στους ισχυρούς), συνεχίστηκε με αφορμή την ενεργειακή κρίση. Και κορυφώνεται με το εκλογικό επίδομα σε 8,5 εκατ. ψηφοφόρους – το λεγόμενο market pass. **Μια πραγματική ελίτ θα ντρεπόταν αν η χώρα της δεν διέθετε εναλλακτική λύση διακυ-***

χουν όσα έχει επιτύχει η ελληνική οικονομία την τελευταία δεκαετία». Αν υποψιαστούμε ότι το πάνε εκεί που νομίζετε.... Όπως καταλήγει ο δημοσιογράφος της *Καθημερινής*, «***Η κουλτούρα της συνεργασίας είναι βασική προϋπόθεση για πολιτική σταθερότητα. Αυτή η κουλτούρα πρέπει να ενισχυθεί. Σε αυτή την κατεύθυνση θα εργαζόταν η ελίτ της χώρας – αν υπήρχε. Δεν θα μηρύκαζε ότι «η χώρα δεν έχει εναλλακτική» – μια πραγματική ελίτ θα ντρεπόταν αν ίσχυε κάτι τέτοιο στη χώρα της. Ούτε ότι λύση βρίσκεται –δήθεν– στη λόγω καλπονοθευτικού νόμου αυτοδυναμία, δηλαδή σε κυβερνήσεις περιορισμένης λαϊκής εντολής. Αν υπήρχε...***».

Τα σχόλια περιττεύουν...

Ευρωλιγούρ, λαμογίξ; JAMAIS, JAMAIS, KOROPI...

Τελικά, τα «μικρά» ή και τα «μεγαλύτερα» οικονομικά «σκάνδαλα» είναι ένα γεγονός πρωτοφανές στα χρονικά της ***Ευρωπαϊκής Ένωσης*** ή μήπως όχι; Και αν δεν είναι πρωτοφανές γεγονός, τότε γιατί η συνήθης συγκάλυψη έδωσε την θέση της στην «δυναμική» παρέμβαση ενός δικαστή «άσχετου» με τους ευρωπαϊκούς θεσμούς, ο οποίος συνεργάστηκε στενά με δυο βελγικές εφημερίδες;

Το 2001, λόγου χάριν, παραιτείται η ηγεσία τής υπό τον ***Σαντέρ*** Ευρωπαϊκής Επιτροπής, λόγω «σκανδάλου» χρηματισμού στο οποίο ενεπλάκη η Γαλλίδα τέως πρω-

πληροφορίες ή κάπως έτσι, ο νέος αναντικατάστατος πρωθυπουργός τους επόμενους τέσσερις μήνες θα έχει «οραματικό» λόγο ***μιλώντας για όσα έγιναν και όσα θα γίνουν*** αφήνοντας την «βρώμικη» δουλειά για τους «άλλους».

Αυτό και εάν είναι ανησυχητικό. Ο Μητσοτάκης έχει ήδη «οράματα» γι' αυτά που έρχονται. Δηλαδή, κλάφτα Χαράλαμπε...

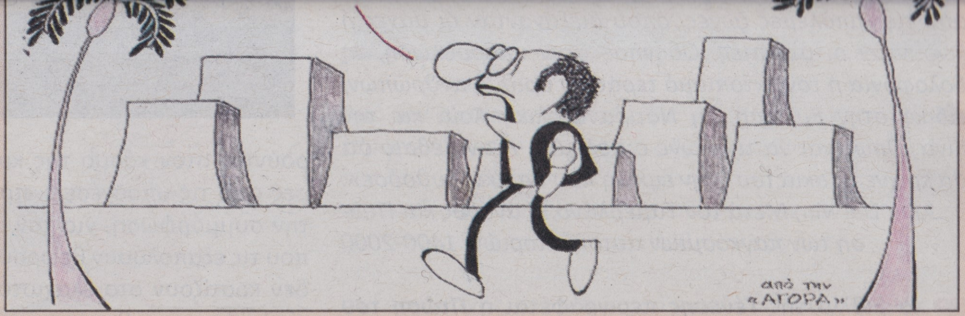
Ας δούμε τώρα την βασική επισήμανση, που θα θέσει η κυβέρνηση στους ψηφοφόρους: «*Προσέξτε τι θα ψηφίσετε*», γιατί «*μπορεί από ατύχημα και λάθος συσχετισμούς να προκύψει ο Βαρουφάκης ξανά υπουργός*».

Μέγας κίνδυνος, όντως, για την κοινωνία. Αλλά από που προκύπτει, όταν οι βουλευτές του ***ΜΕΡΑ 25*** πηδούν εδώ και καιρό, ο ένας μετά τον άλλον από το «καράβι» με τελευταίο παράδειγμα την *Αγγελική Αδαμοπούλου*, που μετακόμισε στον Συριζα, τον οποίο μέχρι πρότινος κατηγορούσε για την μνημονιακή του πολιτική, διαβεβαιώνοντας ότι δεν υπάρχει περίπτωση σύμπλευσης και συμφωνίας μαζί του; Τέλος πάντων, ο μπαμπούλας του ***Συριζα*** σε κάθε περίπτωση είναι απ' ό,τι φαίνεται το κυρίως μενού της εκλογικής προπαγάνδας της ΝΔ.

την άλλη επανειλημμένα συγκαλύπτει υποθέσεις και ενόχους. Μιλάμε και για την κατάργηση όλων των αντιδραστικών νόμων, αλλά και των διαφόρων ειδικών ομάδων καταστολής όπως ΔΙΑΣ, ΜΑΤ, ΔΡΑΣΗ, ΕΚΑΜ, ΟΠΚΕ, ΟΔΟΣ, Πανεπιστημιακή Αστυνομία κλπ.».

Και πως θα καταργηθούν; Μα πως αλλιώς, ***με την ψήφο του ΚΚΕ για την χορήγηση επιδόματος 600 ευρώ*** για όλους τους μπάτσους. Αυτή και εάν είναι «κατάργηση»!!! *«Όλα τους έχουν στόχο τον αγωνιζόμενο λαό και τη νεολαία, και **εμείς δεν έχουμε κανένα πρόβλημα να αναγνωρίσουμε ότι η ψήφος του ΚΚΕ στο επίδομα των 600 ευρώ, μόνο για το ένστολο προσωπικό του υπουργείου Προστασίας του Πολίτη, ήταν αναντίστοιχη** - και μάλιστα τη στιγμή που έγινε - με την ξεκάθαρη θέση που έχει και κυρίως παλεύει το ΚΚΕ, την οποία ανάφερα και σήμερα και διατυπώθηκε και από το βουλευτή μας κατά την συζήτηση της επίμαχης τροπολογίας»*, κατέληξε παραληρώντας ο ***Κουτσουμπάρας***. Καλά που δεν μας είπε ότι αυτή η ψήφος ήταν τελικά μια ακόμη προβοκάτσια ενάντια στο κόμμα του λαού εκ μέρους της αστικής τάξης και των λοιπών γνωστών κύκλων της «ανωμαλίας»...

Μάλλον όχι. Ας δούμε τι γράφει από τις στήλες της φιλοκυβερνητικής ***Καθημερινής*** ο οικονομικός συντάκτης *Κώστας Καλλίτσης* (24-25 Δεκεμβρίου): «*Επικράτησε μια «πολιτική Μαυρογιαλούρου». Με αφορμή την πανδημία και την ενίσχυση των πιο αδύναμων οικονομικά, ξοδεύτηκαν περίπου τόσα ή περισσότερα από όσα είχαμε γλιτώσει με το «κούρεμα» του χρέους, επί κυβέρνησης Παπαδήμου, το 2012. Κι έγινε μια πρωτοφανούς κλίμακας αναδιανομή πλούτου με παλαιοκομματικά κριτήρια και πελατειακή στόχευση – έτσι αυξήθηκαν κατά αρκετά δισ. ευρώ οι καταθέσεις επιτήδειων (φοροκλεπτών...) και των επιχειρήσεων. Η ίδια πολιτική, οριζόντιων παροχών (που περιορίζει τις ενισχύσεις στους αδύναμους γιατί τις μοιράζει και στους ισχυρούς), συνεχίστηκε με αφορμή την ενεργειακή κρίση. Και κορυφώνεται με το εκλογικό επίδομα σε 8,5 εκατ. ψηφοφόρους – το λεγόμενο market pass. **Μια πραγματική ελίτ θα ντρεπόταν αν η χώρα της δεν διέθετε εναλλακτική λύση διακυβέρνησης.** Ένα κακό με αυτές τις πολιτικές είναι ότι οι συνέπειές τους συνεχίζονται και όταν λήγει η άσκησή τους. Θα φανεί αυτό μετά τις επόμενες εκλογές. Αν αυτές αργήσουν να γίνουν, ίσως η κυβέρνηση προσφέρει στους ψηφοφόρους mobile pass ή Netflix pass*».

Μ' άλλα λόγια, μόλις τελειώσει το εκλογικό πανηγυράκι «θ' αρχίσει το επώδυνο δημοσιονομικό συμμάζεμα. Τότε θα εμφανιστεί ο λογαριασμός της νυν ασκούμενης ***εναλλακτική» – μια πραγματική ελίτ θα ντρεπόταν αν ίσχυε κάτι τέτοιο στη χώρα της. Ούτε ότι λύση βρίσκεται –δήθεν– στη λόγω καλπονοθευτικού νόμου αυτοδυναμία, δηλαδή σε κυβερνήσεις περιορισμένης λαϊκής εντολής. Αν υπήρχε...***».

Τα σχόλια περιττεύουν...

Ευρωλιγούρ, λαμογίξ; JAMAIS, JAMAIS, KOROPI...

Τελικά, τα «μικρά» ή και τα «μεγαλύτερα» οικονομικά «σκάνδαλα» είναι ένα γεγονός πρωτοφανές στα χρονικά της ***Ευρωπαϊκής Ένωσης*** ή μήπως όχι; Και αν δεν είναι πρωτοφανές γεγονός, τότε γιατί η συνήθης συγκάλυψη έδωσε την θέση της στην «δυναμική» παρέμβαση ενός δικαστή «άσχετου» με τους ευρωπαϊκούς θεσμούς, ο οποίος συνεργάστηκε στενά με δυο βελγικές εφημερίδες;

Το 2001, λόγου χάριν, παραιτείται η ηγεσία της υπό τον ***Σαντέρ*** Ευρωπαϊκής Επιτροπής, λόγω «σκανδάλου» χρηματισμού στο οποίο ενεπλάκη η Γαλλίδα τέως πρωθυπουργός ***Εντίθ Κρεσόν***.

Σύμφωνα με τις «ταξιδιωτικές αναμνήσεις» στο *Ευρωκοινοβούλιο* του ***Γιάννη Μαρίνου***, ευρωβουλευτή της ΝΔ, το αποκορύφωμα εκείνη την περίοδο ήταν «*η έκθεση σουηδού ελεγκτή της οικονομικής διαχείρισης της Κομισιόν, που είχε ζητηθεί από το Ευρωκοινοβούλιο και που αποκάλυπτε ευρεία οικονομική κακοδιαχείριση. Το σκάνδαλο συγκαλύφθηκε με το απίθα-*

συνέχεια από τη σελ 3

γίσει λανθασμένα την ***Ταϊβάν*** εξαιτίας της συγκεχυμένης πολιτικής «στρατηγικής ασάφειας» της Ουάσιγκτον ως προς το αν θα υπερασπιστεί το νησί, καθώς ο ***Μπάιντεν*** έχει πει ότι θα υπερασπιστεί την ***Ταϊβάν***, αλλά ο ***Λευκός Οίκος*** τον διέψευσε με αποτέλεσμα η «***αστάθεια***» να αυξάνεται.

Για τον ίδιο λόγο, η ***Τεχεράνη*** μπορεί να υποθέτει ότι έχει την δυνατότητα να προχωρήσει στην κατασκευή πυρηνικής βόμβας, δίχως να δεχθεί απάντηση από τις ***ΗΠΑ***, αφού αρκετοί Αμερικανοί πρόεδροι έχουν απειλήσει με «όλες τις επιλογές στο τραπέζι» για το ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα χωρίς να τις πραγματοποιήσουν, με δεδομένη την σχετική παρακμή των ΗΠΑ ως αυτοκρατορική δύναμη.

Θα θυμίσουμε, ότι το 2003 οι ΗΠΑ, όσον αφορά την στρατιωτική τους δύναμη, κατείχαν περισσότερες από 700 βάσεις (και 234 στρατιωτικά γήπεδα γκολφ) σε 130 χώρες στον πλανήτη, χωρίς να υπολογίζονται ορισμένες προσωρινές εγκαταστάσεις, ενώ περισσότεροι από 250.000 ένστολοι υπηρετούσαν στο εξωτερικό, στις τεράστιες περιφερειακές διοικήσεις, με 54 υποβρύχια πυρηνικής κρούσης, 12 αεροπλανοφόρα, μια ντουζίνα ελικοπτεροφόρα, και έναν τεράστιο στόλο υποστηρικτικών σκαφών για τον έλεγχο των θαλασσών. Και επιπλέον στο Διάστημα, στον αέρα και στον σύγχρονο πόλεμο στην ξηρά, η ανωτερότητα της αμερικανικής αυτοκρατορίας έμοιαζε αναμφισβήτητη. Το ίδιο συνέβαινε και στο οικονομικό πεδίο.

Οι ΗΠΑ αντιπροσώπευαν σχεδόν το ένα τρίτο της παγκόσμιας ακαθάριστης παραγωγής το 1999, ενώ στις αρχές του $21^{ου}$ αιώνα το ΑΕΠ τους ήταν το πενταπλάσιο της Κίνας. Χαρακτηριστική ήταν και η λεγόμενη ήπια ισχύς των ΗΠΑ, με την πολιτισμική επιρροή που ασκούσαν σ' όλο τον πλανήτη με κάθε τρόπο από την εξαγωγή των γνωστών χολυγουντιανών προϊόντων μέχρι τους εκπαιδευτικούς δεσμούς και τα πάσης φύσεως κοινωνικά μοντέλα και δίκτυα που εξήγαγε, με την αρωγή φυσικά σε μεγάλο βαθμό του ιδιωτικού τομέα. Η «ασφάλεια της πατρίδας» μετατράπηκε μετά την 11/9 στη νέα αμερικανική ιδεολογία, που δεν αφορούσε απλά κρατικές πολιτικές και προγράμματα, αλλά αναζήτησε άμεσα την παγκοσμιοποίησή της στα πλαίσια μιας διαρκούς κατάστασης εξαίρεσης, χάριν της οποίας οργανώθηκε η γιγάντωση ενός παγκόσμιου δικτύου παρακολούθησης και ελέγχου δίχως προηγούμενο.

Τα «περιουσιακά» αυτά στοιχεία είτε υπερτιμήθηκαν τότε είτε βρίσκονται υποτιμημένα σήμερα για πολλούς λόγους. Είτε έτσι είτε αλλιώς, το αμερικανικό «μεγαλείο» φθίνει και μαζί του το μεγαλείο και η πρωτοκαθεδρία της λεγόμενης «***συλλογικής Δύσης***», μια παρακμή, που δεν μπορεί να κρυφθεί πίσω από τον «αντιρωσισμό», και τις μπουρδολογίες περί σύγκρουσης «δημοκρατικών και αυταρχικών καθεστώτων», που παράγονται με την σέσουλα προς κατανάλωση των δυτικών κοινωνιών.

Ας θυμηθούν, λοιπόν, οι θιασώτες του «ελεύθερου κόσμου» και όσοι ανησυχούν για την «παρακμή» αυτή, ότι οι πράγματι πανταχού παρούσες αυτοκρατορίες στο παρελθόν απομυζούσαν, ιδίως από την λεγόμενη περιφέρεια, πόρους που απαιτούνταν για την οικοδόμηση ισχυρών κρατών, πόρους προερχόμενους από λεηλασίες, εκμετάλλευση και αιματηρή καταστολή εξεγέρσεων και ανθρωποσφαγές που οι λέξεις αδυνατούν να περιγράψουν. Οι υπερπόντιες αυτοκρατορίες που άρχισαν να οικοδομούν οι πολιτισμένοι Ευρωπαίοι στα τέλη του $15^{ου}$ αιώνα εμφανίστηκαν μεν με πολλές παραλλαγές, αλλά στην αρχή βασίστηκαν κυρίως στην «πρωτοπόρα» δράση ιδιωτών, που ο χαρακτηρισμός τους ως τυχοδιώκτες τους κολακεύει, πάντα με την άδεια της μητροπολιτικής κυβέρνησης η οποία ευλόγησε με το παραπάνω την άγρια εκμετάλλευση της εργασίας των υπόδουλων πληθυσμών και την χρησιμοποίηση σκλάβων από την Αφρική.

Αυτές ήταν οι κοινωνίες των λευκών αποίκων, που όμως σημείωσαν αρχικά μικρή πρόοδο στην Ασία, όπου για σχεδόν 200 χρόνια οι ευρωπαίοι εισβολείς επικεντρώθηκαν στην δημιουργία βάσεων και αποθηκευτικών κέντρων, προγεφυρωμάτων και φυλακίων που έβλεπαν προς την θάλασσα –η *Βομβάη, η Γκόα, το Ποντισερρύ, το Μαντράς, η Καλκούτα, η Μπατάβια και το Μακάο*. Η συσσώρευση εδαφικών κτήσεων άργησε και εξασφαλίστηκε μετά τα τέλη του $18^{ου}$ αιώνα, ενώ όλο το σκηνικό άλλαξε λόγω της βιομηχανικής δύναμης που επέτρεψε στους ευρωπαίους κατακτητές να αποικίσουν με ταχύτητα πρωτόγνωρη για τα προηγούμενα δεδομένα. Ευρωπαίοι τραπεζίτες, διπλωμάτες, έμποροι και ιεραπόστολοι διαφέντευαν στην πραγματικότητα και εκεί που δήθεν τοπικοί ηγεμόνες διατηρούσαν την εξουσία.

Παρ' όλα αυτά, δεν υπάρχει αυτοκρατορία στο παρελθόν, που δεν «έπεσε», που δεν αντιμετώπισε την παρακμή και την φθορά και οι λόγοι ήταν ταυτόχρονα «εσωτερικοί» και «εξωτερικοί». Άλλοτε ήταν ο δισταγμός για «αλλαγές», άλλοτε η υπερεξάπλωση, άλλοτε η απροθυμία των «διεφθαρμένων» ελίτ να απωλέσουν, έστω ορισμένα, από τα προνόμιά τους, συνεισφέροντας στην προσπάθεια «προσαρμογής» σ' έναν κόσμο που άλλαζε τεχνολογικά, ιδεολογικά, ακόμα και περιβαλλοντικά.

Για μιαν ακόμη φορά, η ιδέα μιας «αιώνιας αυτοκρατορίας» αποκαθηλώνεται από την ανάδυση μιας πολυπολικής κυριαρχικής τάξης πραγμάτων, στην εποχή της τέταρτης βιομηχανικής επανάστασης με τις νέες τεχνολογίες, όπως η τεχνητή νοημοσύνη, η κβαντική υπολογιστική και οι επικοινωνίες, το διαδίκτυο των πραγμάτων και των ευφυών ενοποιημένων συστημάτων, η σύμπηξη τους με την γενετική, η προσθετική κατασκευή, η ρομποτική, οι υπερηχητικοί πύραυλοι, η κατευθυνόμενη ενέργεια και άλλες να μεταμορφώνουν την παγκόσμια οικονομία, τις κοινωνίες και φυσικά το πεδίο της μάχης.

Τα «πλεονεκτήματα» άλλων εποχών μοιάζουν κάτι παραπάνω από αβέβαια, ενώ οι εκτιμήσεις των «ειδικών» για την νέα ισορροπία δυνάμεων μοιάζουν να καλύπτουν μόνο την «στιγμή». Μέχρι στιγμής, η μόνη βεβαιότητα παραμένει εκείνη του «***αυξημένου κινδύνου λανθασμένου υπολογισμού***».

Συσπείρωση Αναρχικών

νο πρόσχημα ότι η έκθεση του ελεγκτού *της αποκάλυψε ότι οι Τούρκοι της είχαν* κότερες σχέσεις και συμφωνίες Κατάρ *μάσουμε: τι είμαστε έτοιμοι να κάνουμε,*

Για τον ίδιο λόγο, η ***Τεχεράνη*** μπορεί να υποθέτει ότι έχει την δυνατότητα να προχωρήσει στην κατασκευή πυρηνικής βόμβας, δίχως να δεχθεί απάντηση από τις ***ΗΠΑ***, αφού αρκετοί Αμερικανοί πρόεδροι έχουν απειλήσει με «όλες τις επιλογές στο τραπέζι» για το ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα χωρίς να τις πραγματοποιήσουν, με δεδομένη την σχετική παρακμή των ΗΠΑ ως αυτοκρατορική δύναμη.

Θα θυμίσουμε, ότι το 2003 οι ΗΠΑ, όσον αφορά την στρατιωτική τους δύναμη, κατείχαν περισσότερες από 700 βάσεις (και 234 στρατιωτικά γήπεδα γκολφ) σε 130 χώρες στον πλανήτη, χωρίς να υπολογίζονται ορισμένες προσωρινές εγκαταστάσεις, ενώ περισσότεροι από 250.000 ένστολοι υπηρετούσαν στο εξωτερικό, στις τεράστιες περιφερειακές διοικήσεις, με 54 υποβρύχια πυρηνικής κρούσης, 12 αεροπλανοφόρα, μια ντουζίνα ελικοπτεροφόρα, και έναν τεράστιο στόλο υποστηρικτικών σκαφών για τον έλεγχο των θαλασσών. Και επιπλέον στο Διάστημα, στον αέρα και στον σύγχρονο πόλεμο στην ξηρά, η ανωτερότητα της αμερικανικής αυτοκρατορίας έμοιαζε αναμφισβήτητη. Το ίδιο συνέβαινε και στο οικονομικό πεδίο.

Οι ΗΠΑ αντιπροσώπευαν σχεδόν το ένα τρίτο της παγκόσμιας ακαθάριστης παραγωγής το 1999, ενώ στις αρχές του 21ου αιώνα το ΑΕΠ τους ήταν το πενταπλάσιο της Κίνας. Χαρακτηριστική ήταν και η λεγόμενη ήπια ισχύς των ΗΠΑ, με την πολιτισμική επιρροή που ασκούσαν σ' όλο τον πλανήτη με κάθε τρόπο από την εξαγωγή των γνωστών χολυγουντιανών προϊόντων μέχρι τους εκπαιδευτικούς δεσμούς και τα πάσης φύσεως κοινωνικά μοντέλα και δίκτυα που εξήγαγε, με την αρωγή φυσικά σε προηγούμενο.

Τα «περιουσιακά» αυτά στοιχεία είτε υπερτιμήθηκαν τότε είτε βρίσκονται υποτιμημένα σήμερα για πολλούς λόγους. Είτε έτσι είτε αλλιώς, το αμερικανικό «μεγαλείο» φθίνει και μαζί του το μεγαλείο και η πρωτοκαθεδρία της λεγόμενης «***συλλογικής Δύσης***», μια παρακμή, που δεν μπορεί να κρυφθεί πίσω από τον «αντιρωσισμό», και τις μπουρδολογίες περί σύγκρουσης «δημοκρατικών και αυταρχικών καθεστώτων», που παράγονται με την σέσουλα προς κατανάλωση των δυτικών κοινωνιών.

Ας θυμηθούν, λοιπόν, οι θιασώτες του «ελεύθερου κόσμου» και όσοι ανησυχούν για την «παρακμή» αυτή, ότι οι πράγματι πανταχού παρούσες αυτοκρατορίες στο παρελθόν απομυζούσαν, ιδίως από την λεγόμενη περιφέρεια, πόρους που απαιτούνταν για την οικοδόμηση ισχυρών κρατών, πόρους προερχόμενους από λεηλασίες, εκμετάλλευση και αιματηρή καταστολή εξεγέρσεων και ανθρωποσφαγές που οι λέξεις αδυνατούν να περιγράψουν. Οι υπερπόντιες αυτοκρατορίες που άρχισαν να οικοδομούν οι πολιτισμένοι Ευρωπαίοι στα τέλη του 15ου αιώνα εμφανίστηκαν μεν με πολλές παραλλαγές, αλλά στην αρχή βασίστηκαν κυρίως στην «πρωτοπόρα» δράση ιδιωτών, που ο χαρακτηρισμός τους ως τυχοδιώκτες τους κολακεύει, πάντα με την άδεια της μητροπολιτικής κυβέρνησης η οποία ευλόγησε με το παραπάνω την άγρια εκμετάλλευση της εργασίας των υπόδουλων πληθυσμών και την χρησιμοποίηση σκλάβων από την Αφρική.

Αυτές ήταν οι κοινωνίες των λευκών αποίκων, που όμως σημείωσαν αρχικά μικρή πρόοδο στην Ασία, όπου για σχεδόν 200 χρόνια οι ευρωπαίοι εισβολείς επικεντρώθηκαν στην δημιουργία βάσεων και αποθηκευτικών τητα πρωτόγνωρη για τα προηγούμενα δεδομένα. Ευρωπαίοι τραπεζίτες, διπλωμάτες, έμποροι και ιεραπόστολοι διαφέντευαν στην πραγματικότητα και εκεί που δήθεν τοπικοί ηγεμόνες διατηρούσαν την εξουσία.

Παρ' όλα αυτά, δεν υπάρχει αυτοκρατορία στο παρελθόν, που δεν «έπεσε», που δεν αντιμετώπισε την παρακμή και την φθορά και οι λόγοι ήταν ταυτόχρονα «εσωτερικοί» και «εξωτερικοί». Άλλοτε ήταν ο δισταγμός για «αλλαγές», άλλοτε η υπερεξάπλωση, άλλοτε η απροθυμία των «διεφθαρμένων» ελίτ να απωλέσουν, έστω ορισμένα, από τα προνόμιά τους, συνεισφέροντας στην προσπάθεια «προσαρμογής» σ' έναν κόσμο που άλλαζε τεχνολογικά, ιδεολογικά, ακόμα και περιβαλλοντικά.

Για μιαν ακόμη φορά, η ιδέα μιας «αιώνιας αυτοκρατορίας» αποκαθηλώνεται από την ανάδυση μιας πολυπολικής κυριαρχικής τάξης πραγμάτων, στην εποχή της τέταρτης βιομηχανικής επανάστασης με τις νέες τεχνολογίες, όπως η τεχνητή νοημοσύνη, η κβαντική υπολογιστική και οι επικοινωνίες, το διαδίκτυο των πραγμάτων και των ευφυών ενοποιημένων συστημάτων, η σύμπηξη τους με την γενετική, η προσθετική κατασκευή, η ρομποτική, οι υπερηχητικοί πύραυλοι, η κατευθυνόμενη ενέργεια και άλλες να μεταμορφώνουν την παγκόσμια οικονομία, τις κοινωνίες και φυσικά το πεδίο της μάχης.

Τα «πλεονεκτήματα» άλλων εποχών μοιάζουν κάτι παραπάνω από αβέβαια, ενώ οι εκτιμήσεις των «ειδικών» για την νέα ισορροπία δυνάμεων μοιάζουν να καλύπτουν μόνο την «στιγμή». Μέχρι στιγμής, η μόνη βεβαιότητα παραμένει εκείνη του «***αυξημένου κινδύνου λανθασμένου υπολογισμού***».

Συσπείρωση Αναρχικών

νο πρόσχημα ότι η έκθεση του ελεγκτού είχε παρατύπως υποβληθεί στο Ευρωκοινοβούλιο και όχι στην Επιτροπή, που είχε αναθέσει την έρευνα. Κι έτσι, παρά τις έντονες διαμαρτυρίες ιδίως των Άγγλων συντηρητικών βουλευτών, δεν υπήρξε συνέχεια και κάθαρση παρά μετά από πολύ καιρό όταν πια είχε ξεχαστεί το θέμα.

Ενδεικτικές επίσης υπήρξαν και άλλες ιστορίες που είχαν χροιά σκανδάλου, όπως π.χ. η εμμονή της επικεφαλής των συντηρητικών ολλανδών ευρωβουλευτών που με πάθος υπεραμυνόταν της κατάργησης της επιδότησης της καπνοκαλλιέργειας με το επιχείρημα ότι ο καπνός βλάπτει την υγεία. Ιταλός συνάδελφος τελικά αποκάλυψε ότι ο αδελφός της της αποκάλυψε ότι οι Τούρκοι της είχαν κάνει δώρο μια βίλα στην κατεχόμενη Κύπρο (Βήμα, Το εύκολο χρήμα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, 24-25 Δεκεμβρίου).

Έχουμε, λοιπόν και λέμε.

Τα «σκάνδαλα» αυτού του είδους στο Ευρωκοινοβούλιο, θεσμισμένα μέσω των περίπου 13 χιλιάδων λεγόμενων λόμπι, ή μη θεσμισμένα, αποτελούν την κανονικότητα και όχι την εξαίρεση. Το συγκεκριμένο «κύκλωμα» αποτελεί κυριολεκτικά μια «παρωνυχίδα» και τίποτε περισσότερο, ενώ τα ποσά που αναφέρονται είναι, επίσης, ψίχουλα σε σχέση με το μέγεθος της «διαφθοράς», αλλά το βασικότερο είναι η αναλογία με την έκταση και το κότερες σχέσεις και συμφωνίες Κατάρ και λοιπών αραβικών χωρών με την ΕΕ, την περίοδο που μαίνεται ο πόλεμος στην Ουκρανία;

Ας σημειώσουμε, ότι το «*Qatar-Gate*»... αποκαλύπτεται μόλις λίγες μέρες πριν απελευθερωθεί η visa για τους Καταριανούς και ενώ το τουρκικό κράτος περιμένε πως και πως την εξέλιξη αυτή, ενώ οι «ουρές» του «σκανδάλου» αναμένεται να φθάσουν μέχρι την Κίνα...

Οι Αμερικανοί «φίλοι» έχουν κάθε λόγο να παρακολουθούν στενά, λόγου χάριν, τις πολιτικές προτάσεις των Πρασίνων της Γερμανίας και την ανανεωμένη πρόταση Μακρόν για την ευρωπαϊκή αρχιτεκτονική ασφάλειας, που εμφανίζονται *μάσουμε: τι είμαστε έτοιμοι να κάνουμε, πώς θα προστατεύσουμε τους συμμάχους μας και τις χώρες μέλη προσφέροντας παράλληλα εγγυήσεις στη Ρωσία για τη δική της ασφάλεια, την ημέρα που θα έρθει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων».*

Οι Αμερικανοί «φίλοι» εν ολίγοις «καίγονται» να έχουν λόγο για τους ενεργειακούς, εμπορικούς «δρόμους» της ΕΕ με την Μέση Ανατολή, την Βόρεια Αφρική και φυσικά την Ασία, είτε αυτοί διατηρούνται είτε αυξάνονται, μ' ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Και κάτι ακόμη. Οι δήθεν ευαισθησίες για την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων εκ μέρους των «αυταρχικών

διάστημα, στον αέρα και στον σύγχρονο πόλεμο στην ξηρά, η ανωτερότητα της αμερικανικής αυτοκρατορίας έμοιαζε αναμφισβήτητη. Το ίδιο συνέβαινε και στο οικονομικό πεδίο.

Οι ΗΠΑ αντιπροσώπευαν σχεδόν το ένα τρίτο της παγκόσμιας ακαθάριστης παραγωγής το 1999, ενώ στις αρχές του 21ου αιώνα το ΑΕΠ τους ήταν το πενταπλάσιο της Κίνας. Χαρακτηριστική ήταν και η λεγόμενη ήπια ισχύς των ΗΠΑ, με την πολιτισμική επιρροή που ασκούσαν σ' όλο τον πλανήτη με κάθε τρόπο από την εξαγωγή των γνωστών χολυγουντιανών προϊόντων μέχρι τους εκπαιδευτικούς δεσμούς και τα πάσης φύσεως κοινωνικά μοντέλα και δίκτυα που εξήγαγε, με την αρωγή φυσικά σε ψουν. Οι υπερπόντιες αυτοκρατορίες που άρχισαν να οικοδομούν οι πολιτισμένοι Ευρωπαίοι στα τέλη του 15ου αιώνα εμφανίστηκαν μεν με πολλές παραλλαγές, αλλά στην αρχή βασίστηκαν κυρίως στην «πρωτοπόρα» δράση ιδιωτών, που ο χαρακτηρισμός τους ως τυχοδιώκτες τους κολακεύει, πάντα με την άδεια της μητροπολιτικής κυβέρνησης η οποία ευλόγησε με το παραπάνω την άγρια εκμετάλλευση της εργασίας των υπόδουλων πληθυσμών και την χρησιμοποίηση σκλάβων από την Αφρική.

Αυτές ήταν οι κοινωνίες των λευκών αποίκων, που όμως σημείωσαν αρχικά μικρή πρόοδο στην Ασία, όπου για σχεδόν 200 χρόνια οι ευρωπαίοι εισβολείς επικεντρώθηκαν στην δημιουργία βάσεων και αποθηκευτικών οι επικοινωνίες, το διαδίκτυο των πραγμάτων και των ευφυών ενοποιημένων συστημάτων, η σύμπηξη τους με την γενετική, η προσθετική κατασκευή, η ρομποτική, οι υπερηχητικοί πύραυλοι, η κατευθυνόμενη ενέργεια και άλλες να μεταμορφώνουν την παγκόσμια οικονομία, τις κοινωνίες και φυσικά το πεδίο της μάχης.

Τα «πλεονεκτήματα» άλλων εποχών μοιάζουν κάτι παραπάνω από αβέβαια, ενώ οι εκτιμήσεις των «ειδικών» για την νέα ισορροπία δυνάμεων μοιάζουν να καλύπτουν μόνο την «στιγμή». Μέχρι στιγμής, η μόνη βεβαιότητα παραμένει εκείνη του «***αυξημένου κινδύνου λανθασμένου υπολογισμού***».

Συσπείρωση Αναρχικών

νο πρόσχημα ότι η έκθεση του ελεγκτού είχε παρατύπως υποβληθεί στο Ευρωκοινοβούλιο και όχι στην Επιτροπή, που είχε αναθέσει την έρευνα. Κι έτσι, παρά τις έντονες διαμαρτυρίες ιδίως των Άγγλων συντηρητικών βουλευτών, δεν υπήρξε συνέχεια και κάθαρση παρά μετά από πολύ καιρό όταν πια είχε ξεχαστεί το θέμα.

Ενδεικτικές επίσης υπήρξαν και άλλες ιστορίες που είχαν χροιά σκανδάλου, όπως π.χ. η εμμονή της επικεφαλής των συντηρητικών ολλανδών ευρωβουλευτών που με πάθος υπεραμυνόταν της κατάργησης της επιδότησης της καπνοκαλλιέργειας με το επιχείρημα ότι ο καπνός βλάπτει την υγεία. Ιταλός συνάδελφος τελικά αποκάλυψε ότι ο αδελφός της ήταν διευθύνων σύμβουλος της Philip Morris, η οποία θα ωφελείτο από την κατάργηση των κοινοτικών καπνών. Άλλης κυρίας Γερμανίδας ευρωβουλευτού, που υποστήριζε με πάθος τον πόλεμο, ο οποίος εμαίνετο τότε στη Γιουγκοσλαβία, αποκαλύφθηκε ότι ο γιος της εμπορευόταν όπλα στους εμπολέμους. Σκάνδαλο παρεμφερές με της Καϊλή αφορούσε βρετανίδα ευρωβουλευτή, η οποία έπλεκε το εγκώμιον των τούρκων στο Ευρωκοινοβούλιο έως ότου κάποιος συνάδελφός της αποκάλυψε ότι οι Τούρκοι της είχαν κάνει δώρο μια βίλα στην κατεχόμενη Κύπρο» (Βήμα, Το εύκολο χρήμα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, 24-25 Δεκεμβρίου).

Έχουμε, λοιπόν και λέμε.

Τα «σκάνδαλα» αυτού του είδους στο Ευρωκοινοβούλιο, θεσμισμένα μέσω των περίπου 13 χιλιάδων λεγόμενων λόμπι, ή μη θεσμισμένα, αποτελούν την κανονικότητα και όχι την εξαίρεση. Το συγκεκριμένο «κύκλωμα» αποτελεί κυριολεκτικά μια «παρωνυχίδα» και τίποτε περισσότερο, ενώ τα ποσά που αναφέρονται είναι, επίσης, ψίχουλα σε σχέση με το μέγεθος της «διαφθοράς», αλλά το βασικότερο είναι η αναλογία με την έκταση και το μέγεθος των γεωπολιτικών παιχνιδιών, καθώς και των αμείωτων κυριαρχικών ανταγωνισμών αυτής της περιόδου.

Μ' άλλα λόγια, αυτοί που πιάστηκαν στα «πράσα» είναι οι ψιλικατζήδες της υπόθεσης, τα «κορόιδα της τράπουλας» και τίποτα περισσότερο. Επομένως, το βασικό και ουσιαστικό ερώτημα παραμένει: καθ' υπόδειξιν τίνος (αμερικανικού δακτύλου;) προχώρησε η δικαστική διερεύνηση του «σκανδάλου», που πλήττει όχι βέβαια τους «ψιλικατζήδες», αλλά τις ενεργειακές, αλλά και συνολικότερες σχέσεις και συμφωνίες Κατάρ και λοιπών αραβικών χωρών με την ΕΕ, την περίοδο που μαίνεται ο πόλεμος στην Ουκρανία;

Ας σημειώσουμε, ότι το «*Qatar-Gate*»... αποκαλύπτεται μόλις λίγες μέρες πριν απελευθερωθεί η visa για τους Καταριανούς και ενώ το τουρκικό κράτος περίμενε πως και πως την εξέλιξη αυτή, ενώ οι «ουρές» του «σκανδάλου» αναμένεται να φθάσουν μέχρι την Κίνα...

Οι Αμερικανοί «φίλοι» έχουν κάθε λόγο να παρακολουθούν στενά, λόγου χάριν, τις πολιτικές προτάσεις των Πρασίνων της Γερμανίας και την ανανεωμένη πρόταση Μακρόν για την ευρωπαϊκή αρχιτεκτονική ασφάλειας, που εμφανίζονται ως «αναγκαιότητες» για την Ε.Ε. Θα θυμίσουμε, ότι πρόσφατα ο Γάλλος πρόεδρος, σε συνέντευξή του, ανέφερε ότι *«Ένα από τα βασικά σημεία που πρέπει να εξετάσουμε -διότι το θέτει πάντα ο πρόεδρος (της Ρωσίας Βλαντίμιρ) Πούτιν- είναι η ανησυχία του για το ότι το ΝΑΤΟ φτάνει στην πόρτα του και η ανάπτυξη όπλων τα οποία θα μπορούσαν να απειλήσουν τη Ρωσία. Το θέμα αυτό θα είναι ένας από τους παράγοντες για την ειρήνη και κατά συνέπεια πρέπει να το προετοιμάσουμε: τι είμαστε έτοιμοι να κάνουμε, πώς θα προστατεύσουμε τους συμμάχους μας και τις χώρες μέλη προσφέροντας παράλληλα εγγυήσεις στη Ρωσία για τη δική της ασφάλεια, την ημέρα που θα έρθει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων».*

Οι Αμερικανοί «φίλοι» εν ολίγοις «καίγονται» να έχουν λόγο για τους ενεργειακούς, εμπορικούς «δρόμους» της ΕΕ με την Μέση Ανατολή, την Βόρεια Αφρική και φυσικά την Ασία, είτε αυτοί διατηρούνται είτε αυξάνονται, μ' ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Και κάτι ακόμη. Οι δήθεν ευαισθησίες για την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων εκ μέρους των «αυταρχικών καθεστώτων» στις περιοχές αυτές δεν είναι παρά το φύλλο συκής σ' αυτό το σκληρό παζάρι και παιχνίδι κυριαρχικής ισχύος.

Έτσι, για να μην ξεχνιόμαστε.

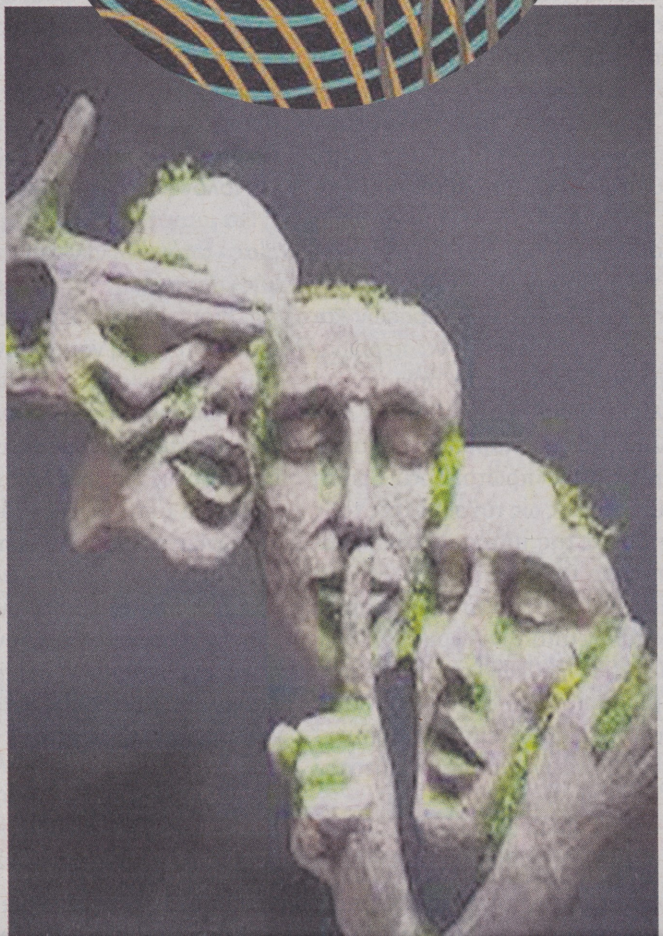
Λεόν

Η ΤΕΧΝΗ ΘΕΛΕΙ ΕΓΧΕΙΡΗΣΗ

Η κυβέρνηση, με το Προεδρικό Διάταγμα 85 και με τον τίτλο «Καθορισμός προσόντων διορισμού σε φορείς του Δημοσίου (Προσοντολόγιο - Κλαδολόγιο)» κατατάσσει τους αποφοίτους καλλιτεχνικών σχολών (ωδείων, χορού, ηθοποιών κ.λ.π.) από ΤΕ (τεχνολογική εκπαίδευση) σε ΔΕ (δευτεροβάθμια εκπαίδευση). Δεν θα σταθούμε στο ίδιο το γεγονός και στις λεπτομέρειες αυτού του διατάγματος που έχει να κάνει με το «νοικοκύρεμα» στις διαδικασίες προσλήψεων και μισθοδοσίας στο Δημόσιο. Όπως φαίνεται την έλλειψη ανώτατων σχολών υποκριτικών και παραστατικών τεχνών θα την καλύψουν ιδιωτικά κολλέγια. Προφανώς και η υποβάθμιση των καλλιτεχνικών σχολών από ΤΕ σε ΔΕ θα έχει αντίκτυπο και στην μισθοδοσία των δημοσίων υπαλλήλων στον τομέα του πολιτισμού.

Πολιτισμός και Κουλτούρα. Δύο διαφορετικές έννοιες

Το κράτος ανα-ταξινομεί

Κοινωνικοί αγώνες και ιδιοτέλεια. Το μερικό στο όλο και όχι το μερικό στο μερικό

Υπάρχουν στην ιστορία των κοινωνικών αντιστάσεων σημεία καμπής. Σημεία που η κυριαρχία ή η εγχώρια εξουσία επιχειρεί να κλιμακώσει τα σχέδιά της. Σ' αυτές τις κλιμακώσεις κάποιες στιγμές οι εξουσιαζόμενοι, είτε επειδή δεν μπορούν να καταλάβουν, είτε ηθελημένα γιατί μέσα από αυτά τα σχέδια πιστεύουν πως θα «ωφεληθούν», στέκονται με την πλευρά της εξουσίας. Η ιστορία, βέβαια, έχει δείξει πως στην συνέχεια, το όποιο εφήμερο κέρδος τους, εκείνων των κρίσιμων στιγμών, όχι μόνο θα χαθεί εξ ολοκλήρου, αλλά θα χαθούν και προηγούμενα «οφέλη» επιδεινώνοντας την ήδη δυσμενή θέση των εξουσιαζόμενων και δημιουργώντας έτσι μια αίσθηση ματαιότητας. Η εξουσία προχωρά υπολογίζοντας το πριν και το μετά, συνθέτει στον χρόνο, για να αποσυνθέσει τους εξουσιαζόμενους και τις αντιστάσεις τους. Σ' αυτή την συνθήκη ή στέκεσαι ενάντια ή είσαι εύκολος για αποσύνθεση.

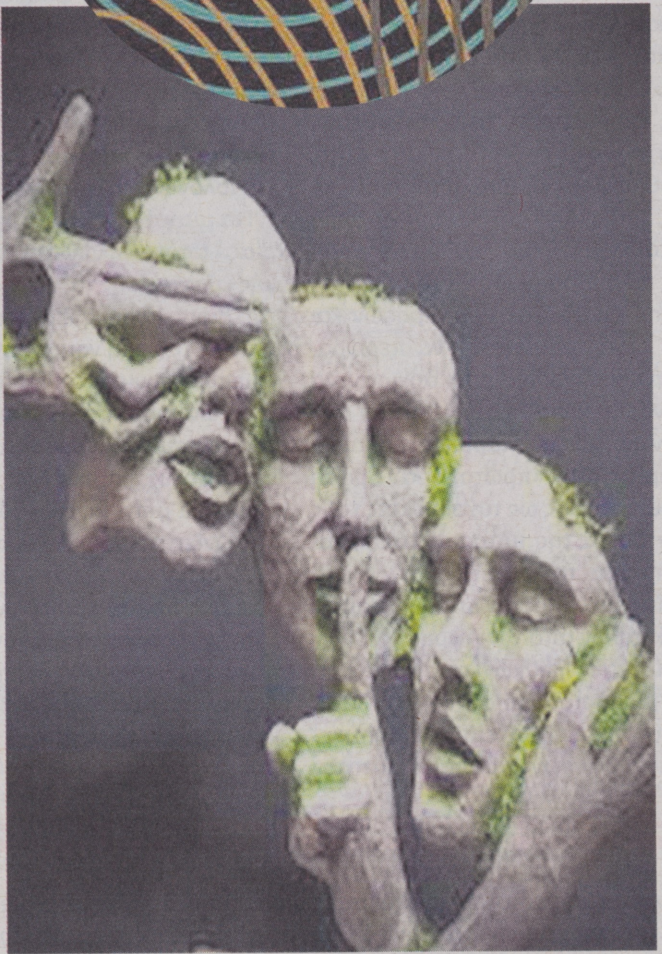
Τι θέλουμε να πούμε με όλα αυτά;

Όταν το κράτος επέβαλε τους δια-

με ευρύτερα κοινωνικά ζητήματα. Έτσι, δηλαδή, όπως πρέπει να είναι οι κοινωνικοί αγώνες για οποιοδήποτε ζήτημα, ένα συγκεκριμένο αίτημα να συνδέεται και να δίνει το έναυσμα για κάτι ευρύτερο, κοιτώντας με πιο πλατιά ματιά.

Στην προκειμένη τίποτα τέτοιο δεν έγινε. Ένα ευρύτερο κομμάτι των καλλιτεχνών συντάχθηκε με τις απαγορεύσεις, τις ανέχθηκε και τις στήριξε και σήμερα που το κράτος έφτασε να στοχεύει τα δικαιώματά τους και μόνο, αρθρογραφούν και κατεβαίνουν στο δρόμο και πολύ καλά κάνουν. Αλλά αυτό δηλώνει μια πολύ στενή λογική που στην τελική δείχνει το ποιόν τους· λογική που είναι όχι μόνο αντίθετη αλλά εχθρική απέναντι στον αφυπνιστικό, επαναστατικό και ευρύτερο χαρακτήρα της τέχνης, πέρα από

Η κυβέρνηση, με το Προεδρικό Διάταγμα 85 και με τον τίτλο «Καθορισμός προσόντων διορισμού σε φορείς του Δημοσίου (Προσοντολόγιο - Κλαδολόγιο)» κατατάσσει τους αποφοίτους καλλιτεχνικών σχολών (ωδείων, χορού, ηθοποιών κ.λ.π.) από ΤΕ (τεχνολογική εκπαίδευση) σε ΔΕ (δευτεροβάθμια εκπαίδευση). Δεν θα σταθούμε στο ίδιο το γεγονός και στις λεπτομέρειες αυτού του διατάγματος που έχει να κάνει με το «νοικοκύρεμα» στις διαδικασίες προσλήψεων και μισθοδοσίας στο Δημόσιο. Όπως φαίνεται την έλλειψη ανώτατων σχολών υποκριτικών και παραστατικών τεχνών θα την καλύψουν ιδιωτικά κολλέγια. Προφανώς και η υποβάθμιση των καλλιτεχνικών σχολών από ΤΕ σε ΔΕ θα έχει αντίκτυπο και στην μισθοδοσία των δημοσίων υπαλλήλων στον τομέα του πολιτισμού.

Πολιτισμός και Κουλτούρα. Δύο διαφορετικές έννοιες

Το κράτος ανα-ταξινομεί τους υπηκόους του στον τομέα του πολιτισμού και σαφώς δεν πρόκειται ούτε για επίθεση στον πολιτισμό, ούτε και στην τέχνη, όπως κατά κόρον διατείνονται διάφορες ανακοινώσεις καλλιτεχνικών συλλόγων και δημοσιολογούντων. Ο λόγος είναι πως ο πολιτισμός είναι άμεσα συνυφασμένος με το κράτος. Ο πολιτισμός συμπεριλαμβάνει ένα σύνολο χαρακτηριστικών και δεν θα μπορούσε να υπάρξει πολιτισμού, της κουλτούρας και την τέχνης και της σχέσης τους με τα κρατικά συστήματα δεν μπορεί να αναπτυχθεί επαρκώς σ' ένα τέτοιο κείμενο αλλά σχηματικά θα μπορούσαμε να πούμε πως: **α) πολιτισμός** = κρατικά συστήματα, γραφειοκρατίες και σχέσεις εξουσίας, **β): κουλτούρα** = συνδέεται με την έμπνευση που παράγει τέχνη και μπορεί να λειτουργήσει και χωρίς κρατικά

Κοινωνικοί αγώνες και ιδιοτέλεια. Το μερικό στο όλο και όχι το μερικό στο μερικό

Υπάρχουν στην ιστορία των κοινωνικών αντιστάσεων σημεία καμπής. Σημεία που η κυριαρχία ή η εγχώρια εξουσία επιχειρεί να κλιμακώσει τα σχέδιά της. Σ' αυτές τις κλιμακώσεις κάποιες στιγμές οι εξουσιαζόμενοι, είτε επειδή δεν μπορούν να καταλάβουν, είτε ηθελημένα γιατί μέσα από αυτά τα σχέδια πιστεύουν πως θα «ωφεληθούν», στέκονται με την πλευρά της εξουσίας. Η ιστορία, βέβαια, έχει δείξει πως στην συνέχεια, το όποιο εφήμερο κέρδος τους, εκείνων των κρίσιμων στιγμών, όχι μόνο θα χαθεί εξ ολοκλήρου, αλλά θα χαθούν και προηγούμενα «οφέλη» επιδεινώνοντας την ήδη δυσμενή θέση των εξουσιαζόμενων και δημιουργώντας έτσι μια αίσθηση ματαιότητας. Η εξουσία προχωρά υπολογίζοντας το πριν και το μετά, συνθέτει στον χρόνο, για να αποσυνθέσει τους εξουσιαζόμενους και τις αντιστάσεις τους. Σ' αυτή την συνθήκη ή στέκεσαι ενάντια ή είσαι εύκολος για αποσύνθεση.

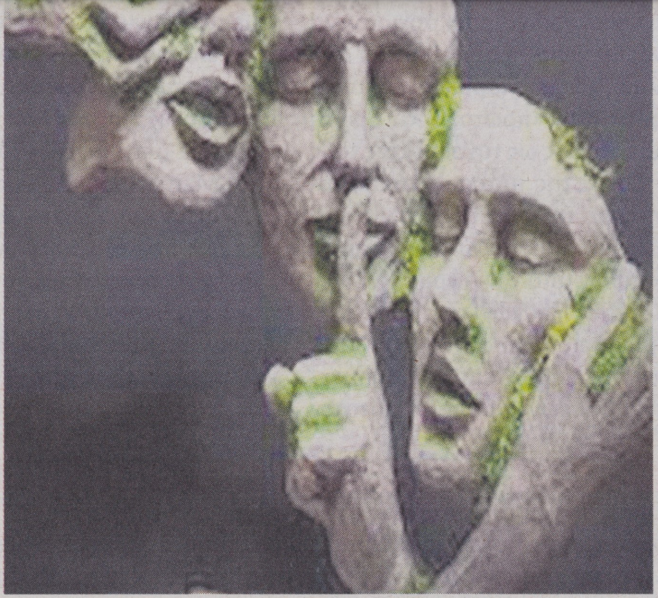
Τι θέλουμε να πούμε με όλα αυτά;

Όταν το κράτος επέβαλε τους διαχωρισμούς και τους αποκλεισμούς με βάση τον εμβολιασμό στα θέατρα και στις μουσικές παραστάσεις σε διάφορους χώρους, οι καλλιτέχνες που αντιστάθηκαν σ' αυτό ήταν ελάχιστοι και δεν έλλειψαν οι περιπτώσεις της χλεύης σε όσους επέλεξαν να μην παίζουν μόνο για συγκεκριμέ-

με ευρύτερα κοινωνικά ζητήματα. Έτσι, δηλαδή, όπως πρέπει να είναι οι κοινωνικοί αγώνες για οποιοδήποτε ζήτημα, ένα συγκεκριμένο αίτημα να συνδέεται και να δίνει το έναυσμα για κάτι ευρύτερο, κοιτώντας με πιο πλατιά ματιά.

Στην προκειμένη τίποτα τέτοιο δεν έγινε. Ένα ευρύτερο κομμάτι των καλλιτεχνών συντάχθηκε με τις απαγορεύσεις, τις ανέχθηκε και τις στήριξε και σήμερα που το κράτος έφτασε να στοχεύει τα δικαιώματά τους και μόνο, αρθρογραφούν και κατεβαίνουν στο δρόμο και πολύ καλά κάνουν. Αλλά αυτό δηλώνει μια πολύ στενή λογική που στην τελική δείχνει το ποιόν τους· λογική που είναι όχι μόνο αντίθετη αλλά εχθρική απέναντι στον αφυπνιστικό, επαναστατικό και ευρύτερο χαρακτήρα της τέχνης, πέρα από τα στενά πλαίσια των συντεχνιακών δικαιωμάτων και μόνο. Σε απόσπασμα της ανακοίνωση της ΠΟΘΑ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Θεάματος Ακροάματος) για το θέμα του Προεδρικού διατάγματος 85, διαβάζουμε τα εξής: «[...] *Πίσω από όλα αυτά υπάρχει η προσπάθεια της*

Όπως φαίνεται την έλλειψη ανώτατων σχολών υποκριτικών και παραστατικών τεχνών θα την καλύψουν ιδιωτικά κολλέγια. Προφανώς και η υποβάθμιση των καλλιτεχνικών σχολών από ΤΕ σε ΔΕ θα έχει αντίκτυπο και στην μισθοδοσία των δημοσίων υπαλλήλων στον τομέα του πολιτισμού.

Πολιτισμός και Κουλτούρα. Δύο διαφορετικές έννοιες

Το κράτος ανα-ταξινομεί τους υπηκόους του στον τομέα του πολιτισμού και σαφώς δεν πρόκειται ούτε για επίθεση στον πολιτισμό, ούτε και στην τέχνη, όπως κατά κόρον διατείνονται διάφορες ανακοινώσεις καλλιτεχνικών συλλόγων και δημοσιολογούντων. Ο λόγος είναι πως ο πολιτισμός είναι άμεσα συνυφασμένος με το κράτος. Ο πολιτισμός συμπεριλαμβάνει ένα σύνολο χαρακτηριστικών και δεν θα μπορούσε να υπάρξει δίχως το κράτος. Ιστορικά ταυτίστηκε με τα κρατικά συστήματα και τις κοινωνικές οργανώσεις αυτών, όπως τα νομικά συστήματα και οι κρατικές γραφειοκρατίες· πράγματα δηλαδή που δεν έχουν να κάνουν σε καμία περίπτωση με αυτό που έχουμε συνηθίσει να εννοούμε με τον όρο τέχνη. **Η έμπνευση και η καλλιτεχνική έκφραση των ανθρώπων στον πυρήνα της μπορεί να συνδεθεί μ' αυτό που ονομάζουμε κουλτούρα και ξεφεύγει από τα πλαίσια του κράτους.** Δεν έχει να κάνει με επιχορηγήσεις, άδειες, πιστοποιητικά, ΦΠΑ και νομικά πρόσωπα αλλά με την αρχέγονη έμπνευση και ανάγκη για έκφραση.

Σίγουρα το ζήτημα των εννοιών του πολιτισμού, της κουλτούρας και την τέχνης και της σχέσης τους με τα κρατικά συστήματα δεν μπορεί να αναπτυχθεί επαρκώς σ' ένα τέτοιο κείμενο αλλά σχηματικά θα μπορούσαμε να πούμε πως: **α) πολιτισμός** = κρατικά συστήματα, γραφειοκρατίες και σχέσεις εξουσίας, **β): κουλτούρα** = συνδέεται με την έμπνευση που παράγει τέχνη και μπορεί να λειτουργήσει και χωρίς κρατικά συστήματα και επίσημους θεσμούς. Τα παραπάνω είναι μια διαπίστωση που την έχουν κάνει πριν από εμάς κοινωνικοί ανθρωπολόγοι και τα έχουν αναλύσει επισταμένα, αλλά ο κόσμος που απορρέει από την εξουσία συνεχίζει να μην ξεχωρίζει διαφορετικές έννοιες και να ισοπεδώνει τα διαφορετικά νοήματά τους. Η ισοπέδωση και η σύγχυση και η μη καθαρή ματιά, ενισχύει την εξουσία που έτσι περνάει τα δικά της στρεβλά νοήματα. Συνεπώς, όχι, η επίθεση της κυβέρνησης δεν έχει να κάνει γιατί μισεί τον πολιτισμό και την τέχνη, αλλά γιατί επιχειρεί να στήσει την «δική της» ατζέντα που μπορεί να αφορά μισθούς και ιδιωτικά κολέγια.

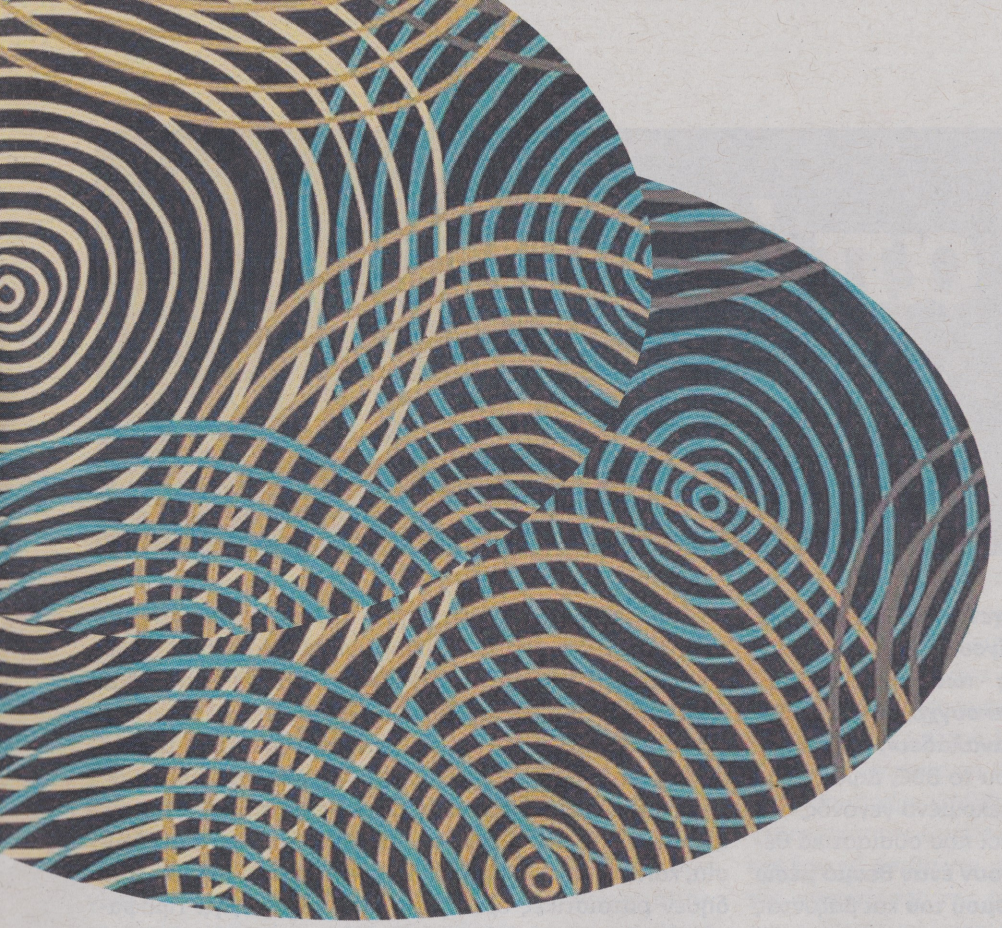
θα «ωφεληθούν», στέκονται με την πλευρά της εξουσίας. Η ιστορία, βέβαια, έχει δείξει πως στην συνέχεια, το οποίο εφήμερο κέρδος τους, εκείνων των κρίσιμων στιγμών, όχι μόνο θα χαθεί εξ ολοκλήρου, αλλά θα χαθούν και προηγούμενα «οφέλη» επιδεινώνοντας την ήδη δυσμενή θέση των εξουσιαζόμενων και δημιουργώντας έτσι μια αίσθηση ματαιότητας. Η εξουσία προχωρά υπολογίζοντας το πριν και το μετά, συνθέτει στον χρόνο, για να αποσυνθέσει τους εξουσιαζόμενους και τις αντιστάσεις τους. Σ' αυτή την συνθήκη ή στέκεσαι ενάντια ή είσαι εύκολος για αποσύνθεση.

Τι θέλουμε να πούμε με όλα αυτά;

Όταν το κράτος επέβαλε τους διαχωρισμούς και τους αποκλεισμούς με βάση τον εμβολιασμό στα θέατρα και στις μουσικές παραστάσεις σε διάφορους χώρους, οι καλλιτέχνες που αντιστάθηκαν σ' αυτό ήταν ελάχιστοι και δεν έλλειψαν οι περιπτώσεις της χλεύης σε όσους επέλεξαν να μην παίζουν μόνο για συγκεκριμένο κοινό. Δεν γίνεται, λοιπόν, σ' ένα κρίσιμο στάδιο οι καλλιτέχνες να συντάσσονται με την πλευρά της εξουσίας και να την δυναμώνουν, γιατί το ζήτημα αφορά μόνο ανεμβολίαστους «ψεκασμένους» και να μην αντιλαμβάνονται ότι με αυτό τον τρόπο υποσκάπτουν όχι μόνο την τέχνη τους, αλλά και την ελευθερία της βούλησης. Η τέχνη μπορεί να έχει συνολική «επόπτευση» κοινωνικών ζητημάτων· να μιλάει στον καθένα ξεχωριστά και συγχρόνως να συνδέεται και με ευρύτερα κοινωνικά ζητήματα. Έτσι, δηλαδή, όπως πρέπει να είναι οι κοινωνικοί αγώνες για οποιοδήποτε ζήτημα, ένα συγκεκριμένο αίτημα να συνδέεται και να δίνει το έναυσμα για κάτι ευρύτερο, κοιτώντας με πιο πλατιά ματιά.

Στην προκειμένη τίποτα τέτοιο δεν έγινε. Ένα ευρύτερο κομμάτι των καλλιτεχνών συντάχθηκε με τις απαγορεύσεις, τις ανέχθηκε και τις στήριξε και σήμερα που το κράτος έφτασε να στοχεύει τα δικαιώματά τους και μόνο, αρθρογραφούν και κατεβαίνουν στο δρόμο και πολύ καλά κάνουν. Αλλά αυτό δηλώνει μια πολύ στενή λογική που στην τελική δείχνει το ποιόν τους· λογική που είναι όχι μόνο αντίθετη αλλά εχθρική απέναντι στον αφυπνιστικό, επαναστατικό και ευρύτερο χαρακτήρα της τέχνης, πέρα από τα στενά πλαίσια των συντεχνιακών δικαιωμάτων και μόνο. Σε απόσπασμα της ανακοίνωση της ΠΟΘΑ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Θεάματος Ακροάματος) για το θέμα του Προεδρικού διατάγματος 85, διαβάζουμε τα εξής: «[...] *Πίσω από όλα αυτά υπάρχει η προσπάθεια της κυβέρνησης να απαξιώσει τον καλλιτεχνικό κόσμο. Της προτείνουμε να το ξανασκεφτεί πολύ σοβαρά. Όπως μας βρήκε απέναντί της τα χρόνια της πανδημίας, έτσι θα μας βρει απέναντί της και τώρα*». Αναρωτιόμαστε πως ακριβώς; Στηρίζοντας τις παραστάσεις μόνο για εμβολιασμένους; Το παραπάνω απόσπασμα έχει να κάνει με την επιβαλλόμενη αμνησία και τη διαστρέβλωση των γεγονότων που παρατηρείται στην μετά covid-19 εποχή.

Όταν παραχωρείται «γη και ύδωρ» στο κράτος, θα έρθει η στιγμή που θα τα πάρει και τα δύο γιατί του έχει δοθεί το δικαίωμα να του ανήκουν. Η τέχνη αντιπροσωπεύει την υγεία, αλλά και την αρρώστια της κοινωνίας και αυτό φάνηκε τη σεζόν 2021-2022, όπου ίσχυσε ο πλήρης αποκλεισμός των ανεμβολίαστων από παραστάσεις. Υγεία, θεωρούμε το καλλιτεχνικό κομμάτι που αντιστάθηκε εκείνη την περίοδο, με τίμημα ακόμα και την επιδείνωση της καθημερινότητάς του και αρρώστια το κομμάτι που ουσιαστικά συντάχθηκε με τα μέτρα αποκλεισμού. Το κερδισμένο μεροκάματο της σεζόν 2021-2022 σε χώρους μόνο για εμβολιασμένους, σήμερα κινδυνεύει να απωλεσθεί και αυτό γιατί ένα εφήμερο κέρδος για τον καλλιτεχνικό κόσμο, ήταν πιο σημαντικό από μια γενικευμένη απώλεια της ελευθερίας και το πισωγύρισμα σε κοινωνικούς αγώνες. Με τον ίδιο τρόπο που οι απαγορεύσεις επειδή δεν αφορούσαν άμεσα τους καλλιτέχνες και τελικά δέχτηκαν να παίζουν μόνο για συγκεκριμένη κατηγορία ανθρώπων και δεν αντέδρασαν σ' αυτό, με τον ίδιο τρόπο βγαίνουν στο δρόμο όταν τα συμφέροντά τους απειλούνται. Στους δρόμους οφείλουν να βγαίνουν οι εξουσιαζόμενοι και πολύ καλά κάνουν οι καλλιτέχνες, αλλά κοινός παρονομαστής και στις δύο συνθήκες, είναι η εγωιστική τους συμπεριφορά που υποσκάπτει και τον δικό τους αγώνα αφού με τις υπάρχουσες συνθήκες, δεν θέλει και δεν μπορεί να συνδεθεί με το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο.

Εμείς θα κλείσουμε μ' ένα απόσπασμα προκήρυξης που κυκλοφόρησε τον Νοέμβριο του 2021 στα θέατρα της Αθήνας, δηλαδή όταν ίσχυσαν τα μέτρα

Όταν παραχωρείται «γη και ύδωρ» στο κράτος, θα έρθει η στιγμή που θα τα πάρει και τα δύο γιατί του έχει δοθεί το δικαίωμα να του ανήκουν. Η τέχνη αντιπροσωπεύει την υγεία, αλλά και την αρρώστια της κοινωνίας και αυτό φάνηκε τη σεζόν 2021-2022, όπου ίσχυσε ο πλήρης αποκλεισμός των ανεμβολίαστων από παραστάσεις. Υγεία, θεωρούμε το καλλιτεχνικό κομμάτι που αντιστάθηκε εκείνη την περίοδο, με τίμημα ακόμα και την επιδείνωση της καθημερινότητάς του και αρρώστια το κομμάτι που ουσιαστικά συντάχθηκε με τα μέτρα αποκλεισμού. Το κερδισμένο μεροκάματο της σεζόν 2021-2022 σε χώρους μόνο για εμβολιασμένους, σήμερα κινδυνεύει να απωλεσθεί και αυτό γιατί ένα εφήμερο κέρδος για τον καλλιτεχνικό κόσμο, ήταν πιο σημαντικό από μια γενικευμένη απώλεια της ελευθερίας και το πισωγύρισμα σε κοινωνικούς αγώνες. Με τον ίδιο τρόπο που οι απαγορεύσεις επειδή δεν αφορούσαν άμεσα τους καλλιτέχνες και τελικά δέχτηκαν να παίζουν μόνο για συγκεκριμένη κατηγορία ανθρώπων και δεν αντέδρασαν σ' αυτό, με τον ίδιο τρόπο βγαίνουν στο δρόμο όταν τα συμφέροντά τους απειλούνται. Στους δρόμους οφείλουν να βγαίνουν οι εξουσιαζόμενοι και πολύ καλά κάνουν οι καλλιτέχνες, αλλά κοινός παρονομαστής και στις δύο συνθήκες, είναι η εγωιστική τους συμπεριφορά που υποσκάπτει και τον δικό τους αγώνα αφού με τις υπάρχουσες συνθήκες, δεν θέλει και δεν μπορεί να συνδεθεί με το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο.

Εμείς θα κλείσουμε μ' ένα απόσπασμα προκήρυξης που κυκλοφόρησε τον Νοέμβριο του 2021 στα θέατρα της Αθήνας, δηλαδή όταν ίσχυσαν τα μέτρα αποκλεισμού στους χώρους θεάματος. Θα θέλαμε τέτοιες προκηρύξεις και παρεμβάσεις να υπήρχαν εκείνο τον καιρό και από τον καλλιτεχνικό χώρο, αλλά δυστυχώς βρισκόταν μέσα στις αίθουσες και πολλές φορές έπαιζαν ακόμα και ριζοσπάστες συγγραφείς που καυτηρίαζαν κάθε ολοκληρωτισμό και μαζική υστερία, σαν να πρέπει να συνηθίσουμε στην αλλαγή, να κάνουμε πως δεν έγινε και τίποτα μωρέ, όπως η Ντέζη του Ιονέσκο, από τον Ρινόκερο: *Λοιπόν, όλα είναι μια συνήθεια. Τώρα, κανένας δεν τρομάζει όταν βλέπει κοπάδια ρινόκερους (σ.σ. ρυγχοφόρους με μάσκα σουβλερή) να καλπάζουνε στους δρόμους. Οι άνθρωποι παραμερίζουν, τους αφήνουν να περάσουν, κι ύστερα συνεχίζουν τον περίπατό τους ή πάνε στις δουλειές τους, αμέριμνοι, σαν να μην τρέχει κάστανο!* Ε, λοιπόν, έτρεχε κάστανο και δεν ξεχνάμε πως ο καλλιτεχνικός χώρος ανέχτηκε ή αποδείχτηκε συνοδοιπόρος στο κρατικό θέατρο του παραλόγου, βάζοντας πλάτη. Οι αντιστάσεις δεν είναι ξεκομμένες μέσα στον χρόνο. Δεν γίνεται στο σήμερα να υπάρξει καμία αντίσταση ή ακόμα και εξέγερση όταν για μακρά διάστημα, σε καίριο ιστορικό σημείο, οι εξουσιαστές είχαν συμμάχους τους εξουσιαζόμενους.

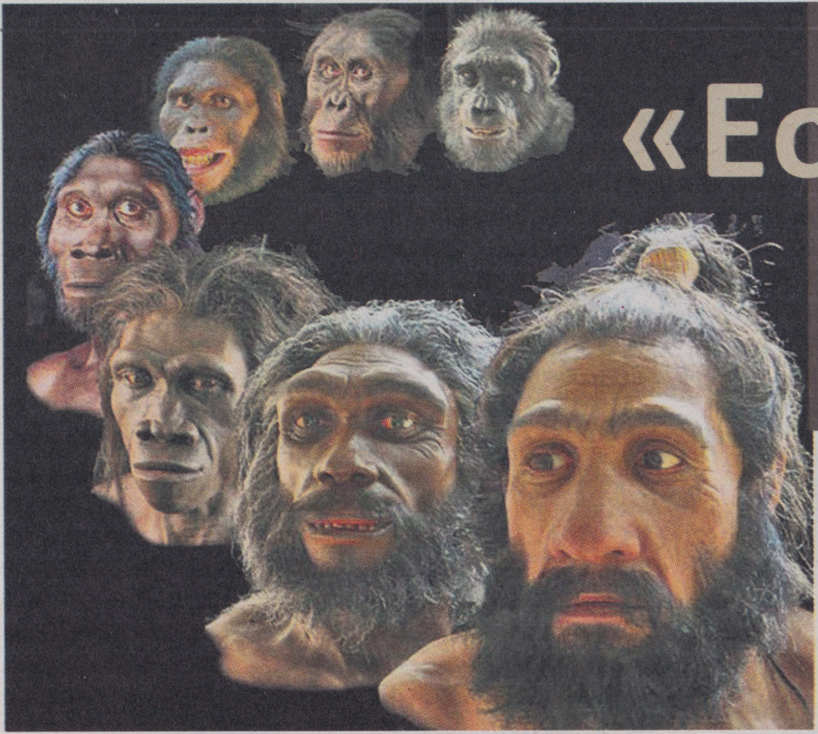
χνη αντιπροσωπεύει την υγεία, αλλά και την αρρώστια της κοινωνίας και αυτό φάνηκε τη σεζόν 2021-2022, όπου ίσχυσε ο πλήρης αποκλεισμός των ανεμβολίαστων από παραστάσεις. Υγεία, θεωρούμε το καλλιτεχνικό κομμάτι που αντιστάθηκε εκείνη την περίοδο, με τίμημα ακόμα και την επιδείνωση της καθημερινότητάς του και αρρώστια το κομμάτι που ουσιαστικά συντάχθηκε με τα μέτρα αποκλεισμού. Το κερδισμένο μεροκάματο της σεζόν 2021-2022 σε χώρους μόνο για εμβολιασμένους, σήμερα κινδυνεύει να απωλεσθεί και αυτό γιατί ένα εφήμερο κέρδος για τον καλλιτεχνικό κόσμο, ήταν πιο σημαντικό από μια γενικευμένη απώλεια της ελευθερίας και το πισωγύρισμα σε κοινωνικούς αγώνες. Με τον ίδιο τρόπο που οι απαγορεύσεις επειδή δεν αφορούσαν άμεσα τους καλλιτέχνες και τελικά δέχτηκαν να παίζουν μόνο για συγκεκριμένη κατηγορία ανθρώπων και δεν αντέδρασαν σ' αυτό, με τον ίδιο τρόπο βγαίνουν στο δρόμο όταν τα συμφέροντά τους απειλούνται. Στους δρόμους οφείλουν να βγαίνουν οι εξουσιαζόμενοι και πολύ καλά κάνουν οι καλλιτέχνες, αλλά κοινός παρονομαστής και στις δύο συνθήκες, είναι η εγωιστική τους συμπεριφορά που υποσκάπτει και τον δικό τους αγώνα αφού με τις υπάρχουσες συνθήκες, δεν θέλει και δεν μπορεί να συνδεθεί με το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο.

Εμείς θα κλείσουμε μ' ένα απόσπασμα προκήρυξης που κυκλοφόρησε τον Νοέμβριο του 2021 στα θέατρα της Αθήνας, δηλαδή όταν ίσχυσαν τα μέτρα αποκλεισμού στους χώρους θεάματος. Θα θέλαμε τέτοιες προκηρύξεις και παρεμβάσεις να υπήρχαν εκείνο τον καιρό και από τον καλλιτεχνικό χώρο, αλλά δυστυχώς βρισκόταν μέσα στις αίθουσες και πολλές φορές έπαιζαν ακόμα και ριζοσπάστες συγγραφείς που καυτηρίαζαν κάθε ολοκληρωτισμό και μαζική υστερία, σαν να πρέπει να συνηθίσουμε στην αλλαγή, να κάνουμε πως δεν έγινε και τίποτα μωρέ, όπως η Ντέζη του Ιονέσκο, από τον Ρινόκερο: *Λοιπόν, όλα είναι μια συνήθεια. Τώρα, κανένας δεν τρομάζει όταν βλέπει κοπάδια ρινόκερους (σ.σ. ρυγχοφόρους με μάσκα σουβλερή) να καλπάζουνε στους δρόμους. Οι άνθρωποι παραμερίζουν, τους αφήνουν να περάσουν, κι ύστερα συνεχίζουν τον περίπατό τους ή πάνε στις δουλειές τους, αμέριμνοι, σαν να μην τρέχει κάστανο!* Ε, λοιπόν, έτρεχε κάστανο και δεν ξεχνάμε πως ο καλλιτεχνικός χώρος ανέχτηκε ή αποδείχτηκε συνοδοιπόρος στο κρατικό θέατρο του παραλόγου, βάζοντας πλάτη. Οι αντιστάσεις δεν είναι ξεκομμένες μέσα στον χρόνο. Δεν γίνεται στο σήμερα να υπάρξει καμία αντίσταση ή ακόμα και εξέγερση όταν για μακρά διάστημα, σε καίριο ιστορικό σημείο, οι εξουσιαστές είχαν συμμάχους τους εξουσιαζόμενους.

> «[...] *θα αναφερθούμε, όμως, στον παραλογισμό να παίζονται έργα ριζοσπαστών θεατρικών συγγραφέων, σε χώρους όπου τηρείται καθεστώς Άπαρτχαιντ. Θα ήταν ενδιαφέρον να ζούσε ο Ιονέσκο και να παρατηρούσε το θέατρο του παραλόγου, όχι από τον ίδιο, αλλά από το κράτος με ηθοποιούς τους θεατές μαζί με τους καλλιτέχνες.*
>
> *Εάν, λοιπόν, δεν θέλουμε να συμμετέχουμε σ' ένα θέατρο του παραλόγου που το ίδιο το κράτος έστησε, τότε ως ελεύθεροι άνθρωποι πρώτα απ' όλα και μετά ως καλλιτέχνες, ας εφεύρουμε τρόπους αντίστασης όπου η τέχνη όντως να απελευθερώνει και να πηγαίνει νου και πνεύμα μπροστά και όχι να επιβεβαιώνει κρατικά μέτρα Απαρτχάιντ με πρώτης και δεύτερης διαλογής ανθρώπων*».

Ανυπόλυτος

«Εσείς από πού κατάγεστε;»

Στα τέλη Νοέμβρη 2022 μια είδηση του ΑΠΕ-ΜΠΕ αναπαράχθηκε από πολλά εγχώρια ειδησεογραφικά sites. Το ίδιο είχε συμβεί διεθνώς και ασφαλώς και στη Βρετανία απ' όπου προερχόταν το γεγονός. Τι είχε συμβεί, σύμφωνα με δημόσια ανάρτηση της καταγγέλουσας: Η Ενγκόζι Φουλάνι, ιδρύτρια της οργάνωσης Sistah Space, σε μια εκδήλωση που διοργάνωσε στο Μπάκιγχαμ η βασιλική σύζυγος Καμίλα με θέμα την εκστρατεία της κατά της ενδοοικογενειακής βίας, δέχθηκε επίμονες ερωτήσεις από μέλος της βασιλικής οικογένειας σχετικά με την καταγωγή της. Συγκεκριμένα την προσέγγισε η Λαίδη Σούζαν Χάσεϊ και, αφού παραμέρισε τα μαλλιά της για να δει το όνομά της στην κονκάρδα που είχε στο πέτο, τη ρώτησε από πού καταγόταν. Παρ' ότι η Φουλάνι της εξήγησε πως είχε γεννηθεί στο Ηνωμένο Βασίλειο και δούλευε στο Λονδίνο, η Λαίδη εξακολούθησε να ρωτά από ποιο μέρος της Αφρικής καταγόταν. Σύμφωνα πάντα με τη Φουλάνι, οι ερωτήσεις ήταν επίμονες για την καταγωγή της, ενώ εκείνη απαντούσε συνεχώς πως είναι εκπρόσωπος φιλανθρωπικής οργάνωσης και προσκεκλημένη στην εκδήλωση, αλλά η Λαίδη επέμενε ρωτώντας: ***«Όχι, από ποιο μέρος της Αφρικής κατάγεστε;»***. Όταν δε της απάντησε

περιστατικό έρχεται να καταστήσει ακόμη πιο επείγουσα και αναγκαία την επιτάχυνση των προσπαθειών του Βασιλιά να εκσυγχρονίσει τον θεσμό που έχει αναλάβει», καταλήγει στην ανάλυση του το BBC. Δηλαδή, με αφορμή το συγκεκριμένο γεγονός, εμφανίζονται εκείνοι που ουσιαστικά θέλουν να **ενισχύσουν έναν θεσμό μέσω του εκσυγχρονισμού του** και βάζοντας στο λεξιλόγιο τους όρους όπως ποικιλομορφία, κοινότητες και πολυπολιτισμικότητα θέτουν τους όρους της μετεξέλιξής τους. Με αφορμή τη «σκόνη που σηκώθηκε», μάς ενημέρωσαν τα κυρίαρχα μμε ότι ο βασιλιάς Κάρολος θέλει η βασιλιά του να αντικατοπτρίζει τη Βρετανία ως μια «κοινότητα κοινοτήτων», αντλώντας δύναμη από την ποικιλομορφία. Και ότι οι τελευταίοι διορισμοί στο περίφημο Order of Merit (Τάγμα της Αρετής) αφορούσαν κυρίως άτομα από εθνικές μειονότητες. Βλέπουμε, λοιπόν, ότι η διαχείριση μιας είδησης έγινε με τέτοιο τρόπο που στο τέλος κερδισμένο ήταν το παλάτι. Και πως να μην είναι, όταν πολλοί θεωρούν ότι κάνουν αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό αγώνα με το να αναπαράγουν μια εκδοχή και να συμμετέχουν **σε μια στημένη αναμέτρηση κυρίαρχων και ενσωματωμένων φίλιων δυνάμεων! Διότι αυτό εκπροσωπούν και η λαίδη και η Φουλάνι.** Και εάν για τη λαίδη είναι σαφές, θα έπρεπε το ίδιο ξεκάθαρο και σαφές να είναι και για τη καταγγέλλουσα διευθύντρια της **Sistah Space**, η οποία, όπως μάς ενημερώνει επίσημα μέσω του ιστότοπου τής οργάνωσης, δραστηριοποιείται για την ενίσχυση και συμπαράσταση των γυναικών που έχουν δεχθεί **σεξουαλική κακοποίηση**

ξεκάθαρα. Όμως, με αφορμή το συγκεκριμένο περιστατικό, έχει ενδιαφέρον να δούμε πόσο ρατσιστική είναι η ερώτηση **«από πού κατάγεστε».** Μέσα σε ένα βόθρο **πολλαπλών διαχωρισμών** που υφίστανται όλο και περισσότεροι άνθρωποι και που κατά την τελευταία τριετία προστέθηκαν και οι υγειονομικοί/ιατρικοί διαχωρισμοί, εμβολιασμένοι-μη εμβολιασμένοι μέσα στο πλαίσιο της κοινωνικής απομόνωσης που επιβάλλεται από την Εξουσία, κάποιοι ανακαλύπτουν και εξανίστανται τάχατες από δήθεν ρατσιστικές ερωτήσεις περί καταγωγής. Προφανώς δεν θα είχαν κανένα πρόβλημα να ρωτήσουν: **«Είστε εμβολιασμένος ή "ψεκασμένος";»** Εάν δαιμονοποιείται η ερώτηση περί καταγωγής και δεν είναι πολιτικά ορθό κάποιος/α να ρωτάει τον συνομιλητή του από που κατάγεται, τότε για κάποιους η ιστορία και η ζωή ξεκινά από τότε που το Κράτος πολιτογραφεί ή εγγράφει στα ληξιαρχεία του και στα δημοτολόγια του τις υπάρξεις μας. Εάν κάποιοι αισθάνονται μόνο πολίτες, τότε οι Αρχές έχουν κάνει πολύ καλά τη δουλειά τους δημιουργώντας πιστούς υπηκόους που έχουν αφομοιώσει πλήρως τις κρατικές αποφάσεις. Μοναδική εξαίρεση στο παραπάνω σχήμα αποτελεί η περίπτωση της δίωξης, για παράδειγμα των εβραίων κατά τη ναζιστική περίοδο, όπου η απόκρυψη της καταγωγής τους αποτελούσε αναγκαία προϋπόθεση για την επιβίωσή τους.

Όπως όλοι γνωρίζουμε, οι μετακινήσεις πληθυσμών είναι ένα διαρκές φαινόμενο στην παγκόσμια ιστορία του ανθρώπου. Λόγοι περιβαλλοντικοί, κλιματικοί, οικονομικοί, πολιτικοί κ.ά. επέβαλλαν και επιβάλλουν τις μετακινήσεις ολόκληρων κοινοτήτων ή φυλών από τα εδάφη τους. Τα εκατομμύρια των βίαια ξεριζωμένων ανθρώπων από την Αφρική, για παράδειγμα, λόγω της βρετα-

Στα τέλη Νοέμβρη 2022 μια είδηση του ΑΠΕ-ΜΠΕ αναπαράχθηκε από πολλά εγχώρια ειδησεογραφικά sites. Το ίδιο είχε συμβεί διεθνώς και ασφαλώς και στη Βρετανία απ' όπου προερχόταν το γεγονός. Τι είχε συμβεί, σύμφωνα με δημόσια ανάρτηση της καταγγέλουσας: Η Ενγκόζι Φουλάνι, ιδρύτρια της οργάνωσης Sistah Space, σε μια εκδήλωση που διοργάνωσε στο Μπάκιγχαμ η βασιλική σύζυγος Καμίλα με θέμα την εκστρατεία της κατά της ενδοοικογενειακής βίας, δέχθηκε επίμονες ερωτήσεις από μέλος της βασιλικής οικογένειας σχετικά με την καταγωγή της. Συγκεκριμένα την προσέγγισε η Λαίδη Σούζαν Χάσεϊ και, αφού παραμέρισε τα μαλλιά της για να δει το όνομά της στην κονκάρδα που είχε στο πέτο, τη ρώτησε από πού καταγόταν. Παρ' ότι η Φουλάνι της εξήγησε πως είχε γεννηθεί στο Ηνωμένο Βασίλειο και δούλευε στο Λονδίνο, η Λαίδη εξακολούθησε να ρωτά από ποιο μέρος της Αφρικής καταγόταν. Σύμφωνα πάντα με τη Φουλάνι, οι ερωτήσεις ήταν επίμονες για την καταγωγή της, ενώ εκείνη απαντούσε συνεχώς πως είναι εκπρόσωπος φιλανθρωπικής οργάνωσης και προσκεκλημένη στην εκδήλωση, αλλά η Λαίδη επέμενε ρωτώντας: ***«Όχι, από ποιο μέρος της Αφρικής κατάγεστε;»***. Όταν δε της απάντησε πως είναι από την Βρετανία εκείνη συνέχισε: ***«Από πού είστε πραγματικά; Από πού προέρχονται οι δικοί σας;»***. Και στην ανάρτηση της συνεχίζει: ***«Δεν μπορούσα να το πω στη βασιλική σύζυγο και ήταν σοκ για μένα, όπως και για τις δύο άλλες γυναίκες που ήταν παρούσες μείναμε έκπληκτες και άφωνες»***.

Με βάση τη συγκεκριμένη εκδοχή της Φουλάνι, η συντριπτική πλειοψηφία των μέσων ενημέρωσης και των σχολίων που υπήρξαν έθεταν ζήτημα ρατσισμού από την πλευρά της λαίδης. Η συγκεκριμένη κυρία αποπέμφθηκε άμεσα από τα καθήκοντα της με εντολή της Καμίλα και **δυο εβδομάδες αργότερα** η λαίδη ζήτησε αυτοπροσώπως **συγγνώμη** από τη Φουλάνι, την οποία αποδέχθηκε **αναγνωρίζοντας πως τα σχόλια δεν ήταν κακοπροαίρετα**. Από τη συγκεκριμένη είδηση, με όλο της το εύρος και τη διαχείριση της (γεγονός, επίσημες αντιδράσεις, σχόλια, αποπομπή, μετάνοια, αποδοχή), αντιλαμβανόμαστε

περιστατικό έρχεται να καταστήσει ακόμη πιο επείγουσα και αναγκαία την επιτάχυνση των προσπαθειών του Βασιλιά να εκσυγχρονίσει τον θεσμό που έχει αναλάβει», καταλήγει στην ανάλυση του το BBC. Δηλαδή, με αφορμή το συγκεκριμένο γεγονός, εμφανίζονται εκείνοι που ουσιαστικά θέλουν να **ενισχύσουν έναν θεσμό μέσω του εκσυγχρονισμού του** και βάζοντας στο λεξιλόγιο τους όρους όπως ποικιλομορφία, κοινότητες και πολυπολιτισμικότητα θέτουν τους όρους της μετεξέλιξής τους. Με αφορμή τη «σκόνη που σηκώθηκε», μάς ενημέρωσαν τα κυρίαρχα μμε ότι ο βασιλιάς Κάρολος θέλει η βασιλιά του να αντικατοπτρίζει τη Βρετανία ως μια «κοινότητα κοινοτήτων», αντλώντας δύναμη από την ποικιλομορφία. Και ότι οι τελευταίοι διορισμοί στο περίφημο Order of Merit (Τάγμα της Αρετής) αφορούσαν κυρίως άτομα από εθνικές μειονότητες. Βλέπουμε, λοιπόν, ότι η διαχείριση μιας είδησης έγινε με τέτοιο τρόπο που στο τέλος κερδισμένο ήταν το παλάτι. Και πως να μην είναι, όταν πολλοί θεωρούν ότι κάνουν αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό αγώνα με το να αναπαράγουν μια εκδοχή και να συμμετέχουν **σε μια στημένη αναμέτρηση κυρίαρχων και ενσωματωμένων φίλιων δυνάμεων! Διότι αυτό εκπροσωπούν και η λαίδη και η Φουλάνι.** Και εάν για τη λαίδη είναι σαφές, θα έπρεπε το ίδιο ξεκάθαρο και σαφές να είναι και για τη καταγγέλλουσα διευθύντρια της **Sistah Space**, η οποία, όπως μάς ενημερώνει επίσημα μέσω του ιστότοπου τής οργάνωσης, δραστηριοποιείται για την ενίσχυση και συμπαράσταση των γυναικών που έχουν δεχθεί **σεξουαλική κακοποίηση** και προέρχονται από την **Αφρική** και **Καραϊβική**. Τι μπορεί να περιμένει ένας αγωνιζόμενος άνθρωπος από μια ΜΚΟ η οποία αποδέχεται τις «φιλανθρωπικές» δράσεις του παλατιού, όπου τα charity και τα donate τους ξεπλένουν τα διαχρονικά αποικιοκρατικά εγκλήματά τους; Ποια ανάγκη ικανοποιείται με τη συγκεκριμένη συναναστροφή;

Αλλά ας δούμε μερικές πτυχές από το συγκεκριμένο συμβάν. Καταρχήν βάσει της τελευταίας τοποθέτησης της Φουλάνι περί «μη κακοπροαίρετης πρόθεσης» της λαίδης, αντιλαμβανόμαστε όλοι ότι το όλο σκηνικό, η ανάρτηση και η εξέλιξή του στηρίχτηκαν σε ένα ψέμα ή έστω σε μια κακή πρόθεση, προαίρεση, εκτίμηση της ακτιβίστριας Φουλάνι. Αφού η λαίδη δεν ρώτησε με κακή πρόθεση, τότε δεν υφίστανται ζητήματα ρατσισμού ή μη αποδοχής στη συγκεκριμένη περίπτωση. Ούτε, όπως έγραφαν οι «αφελείς» πένες, ότι δεν μπορούν κάποιοι

ξεκάθαρα. Όμως, με αφορμή το συγκεκριμένο περιστατικό, έχει ενδιαφέρον να δούμε πόσο ρατσιστική είναι η ερώτηση **«από πού κατάγεστε»**. Μέσα σε ένα βόθρο **πολλαπλών διαχωρισμών** που υφίστανται όλο και περισσότεροι άνθρωποι και που κατά την τελευταία τριετία προστέθηκαν και οι υγειονομικοί/ιατρικοί διαχωρισμοί, εμβολιασμένοι-μη εμβολιασμένοι μέσα στο πλαίσιο της κοινωνικής απομόνωσης που επιβάλλεται από την Εξουσία, κάποιοι ανακαλύπτουν και εξανίστανται τάχατες από δήθεν ρατσιστικές ερωτήσεις περί καταγωγής. Προφανώς δεν θα είχαν κανένα πρόβλημα να ρωτήσουν: **«Είστε εμβολιασμένος ή "ψεκασμένος";»** Εάν δαιμονοποιείται η ερώτηση περί καταγωγής και δεν είναι πολιτικά ορθό κάποιος/α να ρωτάει τον συνομιλητή του από που κατάγεται, τότε για κάποιους η ιστορία και η ζωή ξεκινά από τότε που το Κράτος πολιτογραφεί ή εγγράφει στα ληξιαρχεία του και στα δημοτολόγια του τις υπάρξεις μας. Εάν κάποιοι αισθάνονται μόνο πολίτες, τότε οι Αρχές έχουν κάνει πολύ καλά τη δουλειά τους δημιουργώντας πιστούς υπηκόους που έχουν αφομοιώσει πλήρως τις κρατικές αποφάσεις. Μοναδική εξαίρεση στο παραπάνω σχήμα αποτελεί η περίπτωση της δίωξης, για παράδειγμα των εβραίων κατά τη ναζιστική περίοδο, όπου η απόκρυψη της καταγωγής τους αποτελούσε αναγκαία προϋπόθεση για την επιβίωσή τους.

Όπως όλοι γνωρίζουμε, οι μετακινήσεις πληθυσμών είναι ένα διαρκές φαινόμενο στην παγκόσμια ιστορία του ανθρώπου. Λόγοι περιβαλλοντικοί, κλιματικοί, οικονομικοί, πολιτικοί κ.ά. επέβαλλαν και επιβάλλουν τις μετακινήσεις ολόκληρων κοινοτήτων ή φυλών από τα εδάφη τους. Τα εκατομμύρια των βίαια ξεριζωμένων ανθρώπων από την Αφρική, για παράδειγμα, λόγω της βρετανικής-ολλανδικής-βελγικής και όχι μόνο αποικιοκρατίας προς την Αμερική ή προς άλλες χώρες μέσω της δουλείας ή άλλων σύγχρονων της μορφών εκμετάλλευσης, είναι οι σημερινοί απόγονοι εκατομμυρίων κατοίκων των ΗΠΑ, της Βρετανίας, της Γαλλίας κλπ. Οι μετακινήσεις, είτε είναι βίαιες είτε προϊόν ελεύθερης σχετικά βούλησης, φέρουν πάντα εντός τους την αφετηρία τους και τον προορισμό τους. Ποιοι μπορεί να είναι οι λόγοι, όμως, που κάποιοι «ξεχνούν» την αφετηρία τους; Οι μεταπολεμικές δεκαετίες χαρακτηρίζονται, για τον ελλαδικό χώρο, από μεγάλης έκτασης μετανάστευση τόσο εκτός όσο και εντός. Οι **εσωτερικές μετακινήσεις** από την ύπαιθρο προς τα αστικά-βιομηχανικά κέντρα άλλαξαν άρδην τη δημογραφική σύνθεση. Ο νέος αστικός τρόπος ζωής, τα νέα πρότυπα, ο καταναλωτισμός, η απόκτηση διαμερίσματος σε νεόδμητη πολυκατοικία της Κυψέλης του '60 μαζί με αυτοκίνητο ήταν τα τότε mainstream της εποχής, όπου αποδεικνυαν

στη Βρετανία απ' όπου προερχόταν το γένος. Τι είχε συμβεί, σύμφωνα με δημόσια ανάρτηση της καταγγέλουσας: Η Ενγκόζι Φουλάνι, ιδρύτρια της οργάνωσης Sistah Space, σε μια εκδήλωση που διοργάνωσε στο Μπάκιγχαμ η βασιλική σύζυγος Καμίλα με θέμα την εκστρατεία της κατά της ενδοοικογενειακής βίας, δέχθηκε επίμονες ερωτήσεις από μέλος της βασιλικής οικογένειας σχετικά με την καταγωγή της. Συγκεκριμένα την προσέγγισε η Λαίδη Σούζαν Χάσεϊ και, αφού παραμέρισε τα μαλλιά της για να δει το όνομά της στην κονκάρδα που είχε στο πέτο, τη ρώτησε από πού καταγόταν. Παρ' ότι η Φουλάνι της εξήγησε πως είχε γεννηθεί στο Ηνωμένο Βασίλειο και δούλευε στο Λονδίνο, η Λαίδη εξακολούθησε να ρωτά από ποιο μέρος της Αφρικής καταγόταν. Σύμφωνα πάντα με τη Φουλάνι, οι ερωτήσεις ήταν επίμονες για την καταγωγή της, ενώ εκείνη απαντούσε συνεχώς πως είναι εκπρόσωπος φιλανθρωπικής οργάνωσης και προσκεκλημένη στην εκδήλωση, αλλά η Λαίδη επέμενε ρωτώντας: ***«Όχι, από ποιο μέρος της Αφρικής κατάγεστε;»***. Όταν δε της απάντησε πως είναι από την Βρετανία εκείνη συνέχισε: ***«Από πού είστε πραγματικά; Από πού προέρχονται οι δικοί σας;»***. Και στην ανάρτηση της συνεχίζει: ***«Δεν μπορούσα να το πω στη βασιλική σύζυγο και ήταν σοκ για μένα, όπως και για τις δύο άλλες γυναίκες που ήταν παρούσες μείναμε έκπληκτες και άφωνες»***.

Με βάση τη συγκεκριμένη εκδοχή της Φουλάνι, η συντριπτική πλειοψηφία των μέσων ενημέρωσης και των σχολίων που υπήρξαν έθεταν ζήτημα ρατσισμού από την πλευρά της λαίδης. Η συγκεκριμένη κυρία αποπέμφθηκε άμεσα από τα καθήκοντα της με εντολή της Καμίλα και **δυο εβδομάδες αργότερα** η λαίδη ζήτησε αυτοπροσώπως **συγγνώμη** από τη Φουλάνι, την οποία αποδέχθηκε **αναγνωρίζοντας πως τα σχόλια δεν ήταν κακοπροαίρετα**. Από τη συγκεκριμένη είδηση, με όλο της το εύρος και τη διαχείριση της (γεγονός, επίσημες αντιδράσεις, σχόλια, αποπομπή, μετάνοια, αποδοχή), αντιλαμβανόμαστε ότι το συγκεκριμένο συμβάν πληρούσε πολλά περισσότερα από αυτά που περιέγραφε. **Όπως για παράδειγμα ότι το BBC έτρεξε να χαρακτηρίσει το όλο περιστατικό «τοξικό»**, και να εγείρει ερωτήματα σχετικά με τη βασιλική οικογένεια και την ικανότητά της να εκπροσωπεί μια ποικιλόμορφη σύγχρονη Βρετανία. «*Αγγίζει ακατέργαστα νεύρα σχετικά με την αίσθηση του ανήκειν και της ταυτότητας. Κάνει τα Ανάκτορα του Μπάκιγχαμ να φαντάζουν ως ένα αφιλόξενο μέρος*», υπενθυμίζοντας συνάμα τις καταγγελίες του πρίγκιπα Χάρι και της συζύγου του Μέγκαν προ καιρού περί ρατσισμού εντός του παλατιού. ***«Το που σηκώθηκε»***, μάς ενημέρωσαν τα κυρίαρχα μμε ότι ο βασιλιάς Κάρολος θέλει η βασιλιά του να αντικατοπτρίζει τη Βρετανία ως μια «κοινότητα κοινοτήτων», αντλώντας δύναμη από την ποικιλομορφία. Και ότι οι τελευταίοι διορισμοί στο περίφημο Order of Merit (Τάγμα της Αρετής) αφορούσαν κυρίως άτομα από εθνικές μειονότητες. Βλέπουμε, λοιπόν, ότι η διαχείριση μιας είδησης έγινε με τέτοιο τρόπο που στο τέλος κερδισμένο ήταν το παλάτι. Και πως να μην είναι, όταν πολλοί θεωρούν ότι κάνουν αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό αγώνα με το να αναπαράγουν μια εκδοχή και να συμμετέχουν **σε μια στημένη αναμέτρηση κυρίαρχων και ενσωματωμένων φίλιων δυνάμεων! Διότι αυτό εκπροσωπούν και η λαίδη και η Φουλάνι.** Και εάν για τη λαίδη είναι σαφές, θα έπρεπε το ίδιο ξεκάθαρο και σαφές να είναι και για τη καταγγέλλουσα διευθύντρια της **Sistah Space**, η οποία, όπως μάς ενημερώνει επίσημα μέσω του ιστότοπου τής οργάνωσης, δραστηριοποιείται για την ενίσχυση και συμπαράσταση των γυναικών που έχουν δεχθεί **σεξουαλική κακοποίηση** και προέρχονται από την **Αφρική** και **Καραϊβική**. Τι μπορεί να περιμένει ένας αγωνιζόμενος άνθρωπος από μια ΜΚΟ η οποία αποδέχεται τις «φιλανθρωπικές» δράσεις του παλατιού, όπου τα charity και τα donate τους ξεπλένουν τα διαχρονικά αποικιοκρατικά εγκλήματά τους; Ποια ανάγκη ικανοποιείται με τη συγκεκριμένη συναναστροφή;

Αλλά ας δούμε μερικές πτυχές από το συγκεκριμένο συμβάν. Καταρχήν βάσει της τελευταίας τοποθέτησης της Φουλάνι περί «μη κακοπροαίρετης πρόθεσης» της λαίδης, αντιλαμβανόμαστε όλοι ότι το όλο σκηνικό, η ανάρτηση και η εξέλιξή του στηρίχτηκαν σε ένα ψέμα ή έστω σε μια κακή πρόθεση, προαίρεση, εκτίμηση της ακτιβίστριας Φουλάνι. Αφού η λαίδη δεν ρώτησε με κακή πρόθεση, τότε δεν υφίστανται ζητήματα ρατσισμού ή μη αποδοχής στη συγκεκριμένη περίπτωση. Ούτε, όπως έγραφαν οι «αφελείς» πένες, ότι δεν μπορούν κάποιοι να αντιληφθούν ότι κάποιος δύναται να κατέχει τη βρετανική υπηκοότητα και να κατάγεται από αλλού. Κοινώς κοροϊδευόμαστε ή ορθότερα μάς «δουλεύουν». Όμως, επειδή η πολιτική είναι μια υπόθεση διαρκούς εξαπάτησης, θα επισημάνουμε για ακόμη μια φορά ότι δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε τις προθέσεις της ερωτώσας, ανεξαρτήτως τι ισχυρίζονται οι πρωταγωνιστές του περιστατικού. Γνωρίζουμε πολύ καλά, όμως, τα εγκλήματα που έχουν διαπραχθεί από τη βρετανική μοναρχία στα πέρατα της γης εδώ και πολλούς αιώνες. Και γι' αυτά δεν υπάρχουν πολλαπλές ερμηνείες, τα πράγματα εκεί είναι κάποιος/α να ρωτάει τον συνομιλητή του από πού κατάγεται, τότε για κάποιους η ιστορία και η ζωή ξεκινά από τότε που το Κράτος πολιτογραφεί ή εγγράφει στα ληξιαρχεία του και στα δημοτολόγια του τις υπάρξεις μας. Εάν κάποιοι αισθάνονται μόνο πολίτες, τότε οι Αρχές έχουν κάνει πολύ καλά τη δουλειά τους δημιουργώντας πιστούς υπηκόους που έχουν αφομοιώσει πλήρως τις κρατικές αποφάσεις. Μοναδική εξαίρεση στο παραπάνω σχήμα αποτελεί η περίπτωση της δίωξης, για παράδειγμα των εβραίων κατά τη ναζιστική περίοδο, όπου η απόκρυψη της καταγωγής τους αποτελούσε αναγκαία προϋπόθεση για την επιβίωσή τους.

Όπως όλοι γνωρίζουμε, οι μετακινήσεις πληθυσμών είναι ένα διαρκές φαινόμενο στην παγκόσμια ιστορία του ανθρώπου. Λόγοι περιβαλλοντικοί, κλιματικοί, οικονομικοί, πολιτικοί κ.ά. επέβαλλαν και επιβάλλουν τις μετακινήσεις ολόκληρων κοινοτήτων ή φυλών από τα εδάφη τους. Τα εκατομμύρια των βίαια ξεριζωμένων ανθρώπων από την Αφρική, για παράδειγμα, λόγω της βρετανικής-ολλανδικής-βελγικής και όχι μόνο αποικιοκρατίας προς την Αμερική ή προς άλλες χώρες μέσω της δουλείας ή άλλων σύγχρονων της μορφών εκμετάλλευσης, είναι οι σημερινοί απόγονοι εκατομμυρίων κατοίκων των ΗΠΑ, της Βρετανίας, της Γαλλίας κλπ. Οι μετακινήσεις, είτε είναι βίαιες είτε προϊόν ελεύθερης σχετικά βούλησης, φέρουν πάντα εντός τους την αφετηρία τους και τον προορισμό τους. Ποιοι μπορεί να είναι οι λόγοι, όμως, που κάποιοι «ξεχνούν» την αφετηρία τους; Οι μεταπολεμικές δεκαετίες χαρακτηρίζονται, για τον ελλαδικό χώρο, από μεγάλης έκτασης μετανάστευση τόσο εκτός όσο και εντός. Οι **εσωτερικές μετακινήσεις** από την ύπαιθρο προς τα αστικά-βιομηχανικά κέντρα άλλαξαν άρδην τη δημογραφική σύνθεση. Ο νέος αστικός τρόπος ζωής, τα νέα πρότυπα, ο καταναλωτισμός, η απόκτηση διαμερίσματος σε νεόδμητη πολυκατοικία της Κυψέλης του '60 μαζί με αυτοκίνητο ήταν τα τότε mainstream της εποχής, όπου αποδείκνυαν στους χρήστες τους την κοινωνική τους ανέλιξη. Διότι για αρκετούς αυτός ήταν ο στόχος, ενώ η επίδειξη πλουτισμού αποτελούσε για ορισμένους απαραίτητη συνθήκη μικροαστικής στάσης ζωής. Όπως έχουν δείξει διάφορες κοινωνιολογικές μελέτες, άτομα με αυτό το υπόβαθρο απέκρυπταν ή «ντρέπονταν» για την καταγωγή τους, κυρίως όταν συναναστρέφονταν με άτομα που οι ίδιοι τα κατέτασσαν στην ελίτ. Για εκείνους η ερώτηση «από πού κατάγεστε;» ήταν πολλές φορές μια δυσάρεστη ερώτηση. Για εκείνους η ζωή τους ξεκινούσε από την έναρξη της αστικής τους παρουσίας ως νεόπλουτους και «απο-

κηρύσσοντας» της ταπεινή τους, αγροτική συχνά, καταγωγή. Η κατασκευή μιας νέας και μοναδικής πολιτισμικής ταυτότητας αποτελούσε πρωταρχικό στόχο που θα τους παρείχε ένα άλλο στάτους και κοινωνική θέση.

Παρόμοια η Φουλάνι, με την απόκρυψη της καταγωγής της, είναι σαν να επιθυμεί να ορίσει ένα νέο σημείο μηδέν, με σημείο εκκίνησης την στιγμή της πολιτογράφησής της ως βρετανίδας. «Γεννήθηκα Βρετανία, είμαι Βρετανίδα» θυμίζει το «Γεννήθηκα Αθήνα, είμαι Αθηναία» παρ' ότι για το υποκείμενο είναι γνωστό ότι οι προηγούμενες γενιές από εκείνο έχουν γαλουχηθεί κάπου αλλού. Δεν αποτελεί πρόβλημα κάποιος να αισθάνεται «αθηναίος», «χαλκιδαίος» ή «βρετανός» μέσα στα πλαίσια της ταυτότητας και του «ανήκειν», αλλά η απόκρυψη μιας γνωστής και φέρουσας καταγωγής αποτελεί στοιχείο **«αντίστροφου» ρατσισμού. Αποκρύπτοντας την καταγωγή είναι σαν ο ίδιος να κατατάσσεις τους καταγόμενους από εκεί ή διαμένοντες εκεί σε υποδεέστερη θέση από εσένα.** Στο έργο του κοινωνιολόγου Stuart Hall σχετικά με την εμπειρία των μαύρων στη Βρετανία, περιγράφεται πώς γίνεται η ομογενοποίηση των ταυτοτήτων, όταν η ταυτότητα των μαύρων έρχεται σε αντίθεση με τις κυρίαρχες αναπαραστάσεις που υπάρχουν για τους μαύρους σε μια κοινωνία. «*Η αναγνώριση των κοινών χαρακτηριστικών της ταυτότητας ενός μαύρου (δηλαδή ότι είναι μαύρος), προκαλεί την συνειδητοποίηση της ετερότητας/ετερογένειάς του, δηλαδή ότι αποτελεί μέρος ενός πληθυσμού που έχει διασκορπιστεί σε ποικίλα μέρη – αυτό ο Hall το ονομάζει «διασποροποίηση» (diasporization)*» (*Μετανάστευση. Κοινωνικές και πολιτικές εκφάνσεις*, Μ. Βέικου-Β. Λαλαγιάννη, ΕΑΗΣΒ, Αθήνα, 2015). Άλλωστε η πολιτισμική διαφορά εμπεριέχει την ιδέα της ανισότητας, εφ' όσον ο πολιτισμός είναι έννοια ιεραρχικής υφής που δομείται για παράδειγμα από τη κυρίαρχη Δύση. Ενώ, επιπλέον, δεν πρέπει να διαφεύγει της προσοχής μας, ότι όλες αυτές οι έννοιες, όπως «πολιτισμική διαφορά», «παρελθόν», «καταγωγή», αποτελούν κοινούς –παρ' ότι όχι κατ' ανάγκη ταυτόσημους– όρους του ρατσιστικού και εθνικιστικού λόγου. Γι' αυτό και πολλοί εντός των ορίων του κινηματικού λόγου μπερδεύουν την «ήρα με το στάρι». Και ως γνήσιοι «δικαιωματιστές», ο κοινωνικός τους αγώνας εκφράζεται μέσω στεροτυπικών προτύπων, όπου ο καταγγέλλων έχει δίκιο μόνο και μόνο επειδή μπορεί να τυγχάνει μέλος μιας ΜΚΟ ή εμφανίζει ακτιβίστικη δράση.

Οι έννοιες της «παράδοσης» και της «καταγωγής» δεν πρέπει να λογίζονται από μόνες τους ως αρνητικές έννοιες παρά μονάχα όταν αυτές αναπτύσσονται μέσα σε πλαίσια και σχήματα ιεραρχίας, επιβολής και ισχύος. Σύμφωνα με την Nancy Fraser (*Justice interruptus: Critical reflections on the «postsocialist» condition*, New York: Routledge, 1997), η αναγνώριση, για παράδειγμα, της ταυτότητας δεν θα έπρεπε να αφορά την **πολιτισμική συλλογική επιβίωση** μόνο αλλά την **απόλυτη εξάλειψη της καταπίεσης της ατομικής ταυτότητας.** Η δημόσια αναγνώριση συλλογικών ταυτοτήτων πρέπει να ενθαρρύνεται μόνο όταν λειτουργεί προς την **κατάρριψη μορφών κοινωνικού αποκλεισμού, ιεραρχίας και ανισότητας.** Υποστηρίζει ότι όσο περισσότερο τα άτομα ψάχνουν να εξασφαλίσουν την ταυτότητα τους μέσα από συλλογικότητες, να την καταστήσουν αναγκαία αντί για παροδική ή ενδεχομένη, ενιαία αντί για κατακερματισμένη, **τόσο περισσότερο πιθανό είναι να δαιμονοποιούνται αυτοί που είναι διαφορετικοί.** Εν προκειμένω η Φουλάνι κάνει επιπλέον και κάτι ακόμη. Ως ιδρύτρια της οργάνωσης, τονίζει την **καταγωγή των θυμάτων που υπερασπίζεται** και συγκεκριμένα από Αφρική και Καραϊβική, αλλά θέτει ζήτημα ρατσισμού όταν κάποιος την ρωτάει από πού κατάγεται η ίδια! Η μόνη απάντηση που θα έπρεπε να λάβει η λαίδη Χάσεϊ και η κάθε λαίδη στο ερώτημά της, ανεξαρτήτως καλής ή κακής προαίρεσης, είναι ότι ***«κατάγομαι από εκεί που εσείς οι βρετανοί αποικιοκράτες μάς κλέψατε, μας βιάσατε και μας πουλήσατε στα σκλαβοπάζαρα σας και μάς κάνατε βρετανές όταν θέλατε να αυξήσετε το εργατικό σας δυναμικό στην επικράτεια σας».*** Αυτή θα έπρεπε να είναι μια ελάχιστη οφειλόμενη απάντηση σε κάποιον φορέα εξουσίας όπως η συγκεκριμένη. Όλα τα υπόλοιπα είναι για το τσάι με ή χωρίς γάλα κατά το βρετανικό συνήθειο.

Ο συγκεκριμένος λάιτ ακτιβισμός, πλαισιωμένος ουσιαστικά, στη πολιτισμική θεωρία, από την έννοια της υβριδικότητας, περιγράφει μια κουλτούρα που συγκροτείται από άτομα τα οποία διατηρούν δεσμούς με τις χώρες των προγόνων τους, αλλά προσαρμόζονται στην κουλτούρα της χώρας όπου κατοικούν ενώ αντιστέκονται στην πολιτισμική αφομοίωση. Μοναδική ταυτότητα έτσι και αλλιώς δεν υπάρχει και δεν υπήρξε ποτέ αλλά ταυτόχρονα δεν αναπτύσσεται και ένας αντικυρίαρχος λόγος από τους καταπιεσμένους.

Κάπως έτσι, λοιπόν, η Φουλάνι της οργάνωσης Sistah Space, αποδέχτηκε τη συγγνώμη της λαίδης (ποια συγγνώμη όμως και για ποιο λόγο, αφού οι ερωτήσεις της χαρακτηρίστηκαν καλοπροαίρετες;) και έστειλε για τσάι όσους έτρεξαν να τη στηρίξουν και να της συμπαρασταθούν. Σίγουρα η οργάνωσή της έγινε πολύ περισσότερο γνωστή και η χρηματοδότηση και υποστήριξη των δράσεων της αναμένεται να αυξηθεί. Λέτε να ήταν ένα καλό κόλπο για τη μεγέθυνση ενός κινηματικού crowfunding;

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

δα» θυμίζει το «Γεννήθηκα Αθήνα, είμαι Αθηναία» παρ' ότι για το υποκείμενο είναι γνωστό ότι οι προηγούμενες γενιές από εκείνο έχουν γαλουχηθεί κάπου αλλού. Δεν αποτελεί πρόβλημα κάποιος να αισθάνεται «αθηναίος», «χαλκιδαίος» ή «βρετανός» μέσα στα πλαίσια της ταυτότητας και του «ανήκειν», αλλά η απόκρυψη μιας γνωστής και φέρουσας καταγωγής αποτελεί στοιχείο **«αντίστροφου» ρατσισμού. Αποκρύπτοντας την καταγωγή είναι σαν ο ίδιος να κατατάσσεις τους καταγόμενους από εκεί ή διαμένοντες εκεί σε υποδεέστερη θέση από εσένα.** Στο έργο του κοινωνιολόγου Stuart Hall σχετικά με την εμπειρία των μαύρων στη Βρετανία, περιγράφεται πώς γίνεται η ομογενοποίηση των ταυτοτήτων, όταν η ταυτότητα των μαύρων έρχεται σε αντίθεση με τις κυρίαρχες αναπαραστάσεις που υπάρχουν για τους μαύρους σε μια κοινωνία. «*Η αναγνώριση των κοινών χαρακτηριστικών της ταυτότητας ενός μαύρου (δηλαδή ότι είναι μαύρος), προκαλεί την συνειδητοποίηση της ετερότητας/ετερογένειάς του, δηλαδή ότι αποτελεί μέρος ενός πληθυσμού που έχει διασκορπιστεί σε ποικίλα μέρη – αυτό ο Hall το ονομάζει «διασποροποίηση» (diasporization)*» (*Μετανάστευση. Κοινωνικές και πολιτικές εκφάνσεις*, Μ. Βέικου-Β. Λαλαγιάννη, ΕΑΗΣΒ, Αθήνα, 2015). Άλλωστε η πολιτισμική διαφορά εμπεριέχει την ιδέα της ανισότητας, εφ' όσον ο πολιτισμός είναι έννοια ιεραρχικής υφής που δομείται νας εκφράζεται μέσω στερεοτυπικών προτύπων, όπου ο καταγγέλλων έχει δίκιο μόνο και μόνο επειδή μπορεί να τυγχάνει μέλος μιας ΜΚΟ ή εμφανίζει ακτιβίστικη δράση.

Οι έννοιες της «παράδοσης» και της «καταγωγής» δεν πρέπει να λογίζονται από μόνες τους ως αρνητικές έννοιες παρά μονάχα όταν αυτές αναπτύσσονται μέσα σε πλαίσια και σχήματα ιεραρχίας, επιβολής και ισχύος. Σύμφωνα με την Nancy Fraser (*Justice interruptus: Critical reflections on the «postsocialist» condition*, New York: Routledge, 1997), η αναγνώριση, για παράδειγμα, της ταυτότητας δεν θα έπρεπε να αφορά την **πολιτισμική συλλογική επιβίωση** μόνο αλλά την **απόλυτη εξάλειψη της καταπίεσης της ατομικής ταυτότητας.** Η δημόσια αναγνώριση συλλογικών ταυτοτήτων πρέπει να ενθαρρύνεται μόνο όταν λειτουργεί προς την **κατάρριψη μορφών κοινωνικού αποκλεισμού, ιεραρχίας και ανισότητας.** Υποστηρίζει ότι όσο περισσότερο τα άτομα ψάχνουν να εξασφαλίσουν την ταυτότητα τους μέσα από συλλογικότητες, να την καταστήσουν αναγκαία αντί για παροδική ή ενδεχομένη, ενιαία αντί για κατακερματισμένη, **τόσο περισσότερο πιθανό είναι να δαιμονοποιούνται αυτοί που είναι διαφορετικοί.** Εν προκειμένω η Φουλάνι κάνει επιπλέον και κάτι ακόμη. Ως ιδρύτρια της οργάνωσης, τονίζει την **καταγωγή των θυμάτων που υπερασπίζεται** και συγκεκριμένα από Αφρική και Καραϊβική, αλλά θέ- **σας».** Αυτή θα έπρεπε να είναι μια ελάχιστη οφειλόμενη απάντηση σε κάποιον φορέα εξουσίας όπως η συγκεκριμένη. Όλα τα υπόλοιπα είναι για το τσάι με ή χωρίς γάλα κατά το βρετανικό συνήθειο.

Ο συγκεκριμένος λάιτ ακτιβισμός, πλαισιωμένος ουσιαστικά, στη πολιτισμική θεωρία, από την έννοια της υβριδικότητας, περιγράφει μια κουλτούρα που συγκροτείται από άτομα τα οποία διατηρούν δεσμούς με τις χώρες των προγόνων τους, αλλά προσαρμόζονται στην κουλτούρα της χώρας όπου κατοικούν ενώ αντιστέκονται στην πολιτισμική αφομοίωση. Μοναδική ταυτότητα έτσι και αλλιώς δεν υπάρχει και δεν υπήρξε ποτέ αλλά ταυτόχρονα δεν αναπτύσσεται και ένας αντικυρίαρχος λόγος από τους καταπιεσμένους.

Κάπως έτσι, λοιπόν, η Φουλάνι της οργάνωσης Sistah Space, αποδέχτηκε τη συγγνώμη της λαίδης (ποια συγγνώμη όμως και για ποιο λόγο, αφού οι ερωτήσεις της χαρακτηρίστηκαν καλοπροαίρετες;) και έστειλε για τσάι όσους έτρεξαν να τη στηρίξουν και να της συμπαρασταθούν. Σίγουρα η οργάνωσή της έγινε πολύ περισσότερο γνωστή και η χρηματοδότηση και υποστήριξη των δράσεων της αναμένεται να αυξηθεί. Λέτε να ήταν ένα καλό κόλπο για τη μεγέθυνση ενός κινηματικού crowfunding;

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

προκαλεί την συνειδητοποίηση της ετερότητας/ετερογένειάς του, δηλαδή ότι αποτελεί μέρος ενός πληθυσμού που έχει διασκορπιστεί σε ποικίλα μέρη – αυτό ο Hall το ονομάζει «διασπoροποίηση» (diasporization)» (Μετανάστευση. Κοινωνικές και πολιτικές εκφάνσεις, Μ. Βέικου-Β. Λαλαγιάννη, ΕΑΗΣΒ, Αθήνα, 2015). Άλλωστε η πολιτισμική διαφορά εμπεριέχει την ιδέα της ανισότητας, εφ' όσον ο πολιτισμός είναι έννοια ιεραρχικής υφής που δομείται

εξασφαλίσουν την ταυτότητα τους μέσα από συλλογικότητες, να την καταστήσουν αναγκαία αντί για παροδική ή ενδεχομένη, ενιαία αντί για κατακερματισμένη, **τόσο περισσότερο πιθανό είναι να δαιμονοποιούνται αυτοί που είναι διαφορετικοί.** Εν προκειμένω η Φουλάνι κάνει επιπλέον και κάτι ακόμη. Ως ιδρύτρια της οργάνωσης, τονίζει την **καταγωγή των θυμάτων που υπερασπίζεται** και συγκεκριμένα από Αφρική και Καραϊβική, αλλά θέ-

χαρακτηρίστηκαν καλοπροαίρετες;) και έστειλε για τσάι όσους έτρεξαν να τη στηρίξουν και να της συμπαρασταθούν. Σίγουρα η οργάνωσή της έγινε πολύ περισσότερο γνωστή και η χρηματοδότηση και υποστήριξη των δράσεων της αναμένεται να αυξηθεί. Λέτε να ήταν ένα καλό κόλπο για τη μεγέθυνση ενός κινηματικού crowdfunding;

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Ἂν ἱστορία εἶναι συστηματική μελέτη τῶν ὅσων ἔχουν συμβεῖ μέ ἐπίκεντρο τήν ἀνθρώπινη δραστηριότητα καί τά γραπτά, τότε μία μικρή συμβολή στήν ἀποκατάσταση τῶν στρεβλώσεων, εἶναι καί τά παρατιθέμενα τεκμήρια γιά τούς κοινωνικούς ἀγῶνες σέ αὐτήν τήν ἔκδοση. Τά ἀποδίδουμε, λοιπόν, ἄνευ οἱασδήποτε τροποποίησης, ὡς ἐλάχιστη συνεισφορά στήν διατήρηση τῆς μνήμης.

(Από τον πρόλογο της έκδοσης)

ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ συμβάντος στὰ χέρια τῶν κάθε εἴδους ειδικῶν τῆς χειραγωγήσεως, οἱ ὁποῖοι τὸ συσκοτίζουν μὲ τὶς πολιτικές τους σκοπιμότητες καὶ τὶς ἰδεολογικὲς ἀγκυλώσεις, εἶναι ἕνας ἀκόμη λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο, οἱ μη επαναπαυόμενοι –στις ψευδαισθήσεις τις οποίες διασπείρει η εξουσία–, ἄνθρωποι ὀφείλουν νὰ γνωρίσουν ΕΚΕΙΝΑ τὰ πεπραγμένα. Νὰ τὰ γνωρίσουν μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν διερευνητικό τρόπο. Εἶναι ἀποδεκτό ὅτι κάτι τέτοιο εἶναι δύσκολο. Δὲν εἶναι, ὅμως, ἀκατόρθωτο. Ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἡ διαρκής ἀνάδειξις τῆς ἀλήθειας εἶναι ἕνα σοβαρὸ μέτωπο τῆς πάλης ἐναντίον κάθε ἐξουσίας. Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς διαχειρίσεως, τῶν κατά καιροὺς συμβάντων, στὰ χέρια τῶν ἐξουσιαστῶν (αριστερῶν, δεξιῶν, κομμουνιστῶν, σοσιαλιστῶν, ἐθνικιστῶν κ.λπ.) συνιστᾶ τὴν ἔμπρακτη ἀποδοχὴ τοῦ κύρους τῆς ἐξουσίας.

(Από τον πρόλογο)

Αναρχία στην Ουκρανία

Η επανάσταση του 1917 έως το 1921 στην Ουκρανία είναι μια περίοδος της ιστορίας που δεν έχει μελετηθεί καθόλου. Ενώ οι Μπολσεβίκοι εδραίωσαν τον γραφειοκρατικό τους έλεγχο πάνω στους εργάτες της Ρωσίας, στον χώρο της Ουκρανίας έγινε πείραμα με ένα άλλο μοντέλο σοσιαλισμού. Ενώ επηρεάστηκαν σε μεγάλο βαθμό από τις αναρχικές αντιλήψεις και απόψεις, οι σοσιαλιστές από πολλά κόμματα αγωνίστηκαν δίπλα στους εργάτες και τους αγρότες για να βρουν μια πιο ελευθεριακή κατεύθυνση, όπου η αυτοδιαχείριση και η αυτοοργάνωση σήμαιναν μια ευκαιρία για πραγματικό σοσιαλισμό από τα κάτω. Οι αναρχικοί θα έχτιζαν μια εθνική ομοσπονδία για να συντονίσουν τις πολιτικές και πολιτιστικές προσπάθειές τους, και θα έπαιζαν, επίσης, καθοριστικό ρόλο στην συγκρότηση του Επαναστατικού Εξεγερτικού Στρατού της Ουκρανίας, συχνά γνωστοί ως «Μαχνοβίτες» (σ.τ.μ. Makhnovtsi), όπως ονομάστηκε το κίνημα, ένα όνομα το οποίο προέρχεται από τον Νέστορα Μάχνο. Ο Μάχνο συμμετείχε στην οργάνωση συνδικάτων στη διάρκεια του 1917, και μέχρι το 1919 θα γινόταν σημαντικός αντάρτης και διοικητής στον Επαναστατικό Εξεγερτικό Στρατό της Ουκρανίας (RIAU) κατά τη διάρκεια της επανάστασης. Οι εξεγερμένοι θα πολεμούσαν μαζί με τους μπολσεβίκους ενάντια στους αντεπαναστάτες και μετά ενάντια στους Μπολσεβίκους, καθώς το καθεστώς εκφυλιζόταν. Θα προσπαθούσαν ακόμη και να βοηθήσουν την εξέγερση των εργατών κατά τη διάρκεια της εξέγερσης της Κρονστάνδης.

Αναρχικοί στην Ουκρανία

Σε σύγκριση με την αναρχία στη Ρωσία, το αναρχικό κίνημα στα τέλη του 1800 και στις αρχές του 1900 είχε πολύ βαθύτερες ρίζες στην Ουκρανία. Πόλεις όπως η Οδησσός και το Κίεβο είχαν μεγάλη και ενεργή αναρχική παρουσία. Οι αναρχικοί αποτελούσαν την πλειοψηφία πολλών μεγάλων συνδικάτων, συμπεριλαμβανομένων των μεταλλουργών, τους Μπολσεβίκους για να ανατρέψουν την τοπική αστική κυβέρνηση και να ιδρύσουν εργατικά Σοβιέτ. Αναρχικοί από την περιοχή Γκουλάι Πόλε (Guilay- Polye) κινητοποιήθηκαν για να προσφέρουν βοήθεια. Στα πρώτα Σοβιέτ της Αριστερής Όχθης της Ουκρανίας κυριαρχούσαν Μπολσεβίκοι, Αριστεροί Σοσιαλεπαναστάτες και Αναρχικοί. Ωστόσο, όταν η κυβέρνηση των Μπολσεβίκων στη Ρωσία υπέγραψε τη Συνθήκη του Μπρεστ-Λιτόφσκ, η Ουκρανία τέθηκε υπό γερμανική στρατιωτική κατοχή. Η βάση της παρτιζάνικης αντίστασης των Μαύρων Φρουρών θα σχηματίσει τότε τον Επαναστατικό Εξεγερτικό Στρατό της Ουκρανίας.

Τον Νοέμβριο του 1918, συγκλήθηκε ένα αρχικό συνέδριο για την διοργάνωση μιας «Εθνικής Συνομοσπονδίας Αναρχικών Οργανώσεων της Ουκρανίας». Αυτή η συνομοσπονδία έγινε γνωστή ως «Ναμπάτ!» (= Συναγερμός) και ιδρύθηκε επίσημα στο δεύτερο συνέδριο, τον Απρίλιο του 1919. Η Nabat είχε την έδρα της στο Χάρκοβο. Στο Εκατερινοσλάβ τα περιφερειακά γραφεία της βρισκόνταν στο ίδιο κτίριο και στον ίδιο όροφο με το αρχηγείο των Μπολσεβίκων. Η Ναμπάτ ήταν η πρώτη εθνική αναρχική συνομοσπονδία που λειτούργησε κατά τη διάρκεια μιας επαναστατικής περιόδου και ο πρόεδρος της, ο διανοούμενος Βολίν, έγραψε μια ιστορία κολοσσιαίων διαστάσεων της Ρωσικής επανάστασης με τίτλο «Η Άγνωστη Επανάσταση». Πολλά από τα διοργανωτικά μέλη της Ναμπάτ ήταν αναρχικοί που είχαν εγκαταλείψει τη Ρωσία λόγω των διώξεων που είχαν υποστεί από τους Μπολσεβίκους και αναρχικοί που είχαν επιστρέψει από το εξωτερικό, από μέρη τόσο μακρινά όσο η Αγγλία και οι Ηνωμένες Πολιτείες για να συμμετάσχουν. Η Ναμπάτ είχε υποομάδες σχεδόν σε κάθε πόλη της Νοτιοανατολικής Ουκρανίας.

Καθ' όλη την διάρκεια της επαναστατικής περιόδου στην Ουκρανία, οι αναρχικοί είχαν δύο κύριους στόχους: την ανάπτυξη των «ελεύθερων σοβιέτ» δίπλα στα συνδικάτα και τους συνεταιρισμούς, καθώς και την υπεράσπιση από τη γερμανική κατοχή από τον Επαναστατικό Εξεγερτικό Στρατό της Ουκρανίας (RIAU), εργάτες, αγρότες και επαναστάτες άρχισαν να οργανώνουν νέα Σοβιέτ. Από τις 23 Ιανουαρίου έως τις 20 Οκτωβρίου του 1919 πραγματοποιήθηκαν τέσσερα μεγάλα συνέδρια. Τα συνέδρια έκαναν σχέδια για την κατανομή και τη συλλογικοποίηση της γης και της γεωργίας, ασχολούνταν με οικονομικά ζητήματα που προέκυπταν, καθώς και με την υπεράσπιση των εδαφών. Κάθε συνέδριο εξέλεγε ένα Επαναστατικό Στρατιωτικό Σοβιέτ, ο ρόλος του οποίου ήταν να διαχειρίζεται τις αποφάσεις του συνεδρίου μεταξύ των συνελεύσεων. Θεωρητικά αυτό το Σοβιέτ είχε εξουσία πάνω στον Επαναστατικό Εξεγερτικό Στρατό της Ουκρανίας (RIAU), αν και η πραγματικότητα του πολέμου το έκανε δύσκολο. Ωστόσο, το πολιτικό συνέδριο θα μπορούσε να ακυρώσει την στρατιωτική οργάνωση. Η σύνθεση του Σοβιέτ αντιπροσώπευε εργάτες, αγρότες, στρατιώτες και τα επαναστατικά κόμματα. Οι αντιφρονούντες μπολσεβίκοι συμμετείχαν σε πολλούς ρόλους στην ουκρανική επανάσταση, μέχρι που διατάχθηκαν από ανώτερα κομματικά όργανα να αποσυρθούν. Κατά την στρατιωτική κατάρρευση του 1920 το R.M.S. **(=Επαναστατικό Στρατιωτικό Σοβιέτ)** διαλύθηκε και αντικαταστάθηκε από ένα άλλο Σοβιετικό εκλεγμένο από τον Επαναστατικό Εξεγερτικό Στρατό της Ουκρανίας (RIAU). Είχε επτά μέλη, συμπεριλαμβανομένων των αριστερών σοσιαλεπαναστατών (Left SRs).

Η κορύφωση του σοβιετικού πειράματος ήταν στο τρίτο συνέδριο της 10ης Απριλίου του 1919 στο Αλεξαντρόφσκ. Εκεί εκπροσωπήθηκαν πάνω από 2 εκατομμύρια εργάτες και αγρότες, με αντιπροσώπους από 72 περιοχές. Είχαν προγραμματιστεί άλλα δύο συνέδρια, αλλά και τα δύο ακυρώθηκαν λόγω της καταστολής από μεριάς των Μπολσεβίκων. Οι Μπολσεβίκοι δεν ήταν διατεθειμένοι να ανεχθούν ένα πείραμα με εργατικό έλεγχο του οποίου δεν θα είχαν το μονοπώλιο. Όπως το θέτει ο ιστορικός Malet, *«Καμία κυβέρνηση δεν μπορεί να ανεχθεί για*

Η επανάσταση του 1917 έως το 1921 στην Ουκρανία είναι μια περίοδος της ιστορίας που δεν έχει μελετηθεί καθόλου. Ενώ οι Μπολσεβίκοι εδραίωσαν τον γραφειοκρατικό τους έλεγχο πάνω στους εργάτες της Ρωσίας, στον χώρο της Ουκρανίας έγινε πείραμα με ένα άλλο μοντέλο σοσιαλισμού. Ενώ επηρεάστηκαν σε μεγάλο βαθμό από τις αναρχικές αντιλήψεις και απόψεις, οι σοσιαλιστές από πολλά κόμματα αγωνίστηκαν δίπλα στους εργάτες και τους αγρότες για να βρουν μια πιο ελευθεριακή κατεύθυνση, όπου η αυτοδιαχείριση και η αυτοοργάνωση σήμαιναν μια ευκαιρία για πραγματικό σοσιαλισμό από τα κάτω. Οι αναρχικοί θα έχτιζαν μια εθνική ομοσπονδία για να συντονίσουν τις πολιτικές και πολιτιστικές προσπάθειές τους, και θα έπαιζαν, επίσης, καθοριστικό ρόλο στην συγκρότηση του Επαναστατικού Εξεγερτικού Στρατού της Ουκρανίας, συχνά γνωστοί ως «Μαχνοβίτες» (σ.τ.μ. Makhnovtsi), όπως ονομάστηκε το κίνημα, ένα όνομα το οποίο προέρχεται από τον Νέστορα Μάχνο. Ο Μάχνο συμμετείχε στην οργάνωση συνδικάτων στη διάρκεια του 1917, και μέχρι το 1919 θα γινόταν σημαντικός αντάρτης και διοικητής στον Επαναστατικό Εξεγερτικό Στρατό της Ουκρανίας (RIAU) κατά τη διάρκεια της επανάστασης. Οι εξεγερμένοι θα πολεμούσαν μαζί με τους μπολσεβίκους ενάντια στους αντεπαναστάτες και μετά ενάντια στους Μπολσεβίκους, καθώς το καθεστώς εκφυλιζόταν. Θα προσπαθούσαν ακόμη και να βοηθήσουν την εξέγερση των εργατών κατά τη διάρκεια της εξέγερσης της Κρονστάνδης.

Αναρχικοί στην Ουκρανία

Σε σύγκριση με την αναρχία στη Ρωσία, το αναρχικό κίνημα στα τέλη του 1800 και στις αρχές του 1900 είχε πολύ βαθύτερες ρίζες στην Ουκρανία. Πόλεις όπως η Οδησσός και το Κίεβο είχαν μεγάλη και ενεργή αναρχική παρουσία. Οι αναρχικοί αποτελούσαν την πλειοψηφία πολλών μεγάλων συνδικάτων, συμπεριλαμβανομένων των μεταλλουργών, των αρτοποιών, των υποδηματοποιών, των ξυλουργών και των μυλωνάδων. Ειδικά οι αναρχοσυνδικαλιστές είχαν μεγάλη βάση μεταξύ των ανθρακωρύχων του Ντονμπάς. Σύμφωνα με τα ημερολόγια του αναρχικού Gorelik [σ.τ.μ. Grigorii aka Anatoli Gorelik. https://libcom.org/article/gorelik-grigorii-aka-anatolii-1890-1956], «εργατικές διαδηλώσεις έως και 80.000 ατόμων συχνά οδηγούνταν από μια πομπή μαύρων σημαιών» (Skirda, 2004). Στις πιο αγροτικές περιοχές, οι μικρότερες αναρχοκομμουνιστικές ομάδες πολλαπλασιάστηκαν. Αν και δεν είχαν ακόμη μετασχηματιστεί σε εθνική οργάνωση, οι αγροτικές ομάδες θα σχημάτιζαν μεγαλύτερες περιφερειακές ομοσπονδίες. Το αναρχικό ρεύμα επηρεάστηκε σε μεγάλο βαθμό από τα γραπτά των Ρώσων αναρχικών Μιχαήλ Μπακούνιν και Πέτρου Κροπότκιν.

Κατά την περίοδο της ρωσικής επανάστασης του 1917, οι αναρχικοί ιδρύουν τις «Μαύρες Φρουρές» (Makhno-

τους Μπολσεβίκους για να ανατρέψουν την τοπική αστική κυβέρνηση και να ιδρύσουν εργατικά Σοβιέτ. Αναρχικοί από την περιοχή Γκουλάι Πόλε (Guilay- Polye) κινητοποιήθηκαν για να προσφέρουν βοήθεια. Στα πρώτα Σοβιέτ της Αριστερής Όχθης της Ουκρανίας κυριαρχούσαν Μπολσεβίκοι, Αριστεροί Σοσιαλεπαναστάτες και Αναρχικοί. Ωστόσο, όταν η κυβέρνηση των Μπολσεβίκων στη Ρωσία υπέγραψε τη Συνθήκη του Μπρεστ-Λιτόφσκ, η Ουκρανία τέθηκε υπό γερμανική στρατιωτική κατοχή. Η βάση της παρτιζάνικης αντίστασης των Μαύρων Φρουρών θα σχημάτισει τότε τον Επαναστατικό Εξεγερτικό Στρατό της Ουκρανίας.

Τον Νοέμβριο του 1918, συγκλήθηκε ένα αρχικό συνέδριο για την διοργάνωση μιας «Εθνικής Συνομοσπονδίας Αναρχικών Οργανώσεων της Ουκρανίας». Αυτή η συνομοσπονδία έγινε γνωστή ως «Ναμπάτ!» (= Συναγερμός) και ιδρύθηκε επίσημα στο δεύτερο συνέδριο, τον Απρίλιο του 1919. Η Nabat είχε την έδρα της στο Χάρκοβο. Στο Εκατερινοσλάβ τα περιφερειακά γραφεία της βρισκόνταν στο ίδιο κτίριο και στον ίδιο όροφο με το αρχηγείο των Μπολσεβίκων. Η Ναμπάτ ήταν η πρώτη εθνική αναρχική συνομοσπονδία που λειτούργησε κατά τη διάρκεια μιας επαναστατικής περιόδου και ο πρόεδρος της, ο διανοούμενος Βολίν, έγραψε μια ιστορία κολοσσιαίων διαστάσεων της Ρωσικής επανάστασης με τίτλο «Η Άγνωστη Επανάσταση». Πολλά από τα διοργανωτικά μέλη της Ναμπάτ ήταν αναρχικοί που είχαν εγκαταλείψει τη Ρωσία λόγω των διώξεων που είχαν υποστεί από τους Μπολσεβίκους και αναρχικοί που είχαν επιστρέψει από το εξωτερικό, από μέρη τόσο μακρινά όσο η Αγγλία και οι Ηνωμένες Πολιτείες για να συμμετάσχουν. Η Ναμπάτ είχε υποομάδες σχεδόν σε κάθε πόλη της Νοτιοανατολικής Ουκρανίας.

Καθ' όλη την διάρκεια της επαναστατικής περιόδου στην Ουκρανία, οι αναρχικοί είχαν δύο κύριους στόχους: την ανάπτυξη των «ελεύθερων σοβιέτ» δίπλα στα συνδικάτα και τους συνεταιρισμούς, καθώς και την υπεράσπιση της επανάστασης, μέσω του Επαναστατικού Εξεγερτικού Στρατού της Ουκρανίας.

Τα Ελεύθερα Σοβιέτ

Όπως και στη Ρωσία, οι Ουκρανοί εργάτες και αγρότες χρησιμοποίησαν το ίδιο μοντέλο για τη νέα οργάνωση της κοινωνίας, τα Σοβιέτ. Αυτά τα Σοβιέτ βασίζονταν σε συνδικάτα, επιτροπές από τους χώρους εργασίας, επιτροπές αγροτών-εργατών και μαζικές συνελεύσεις, που συνήθως συγκαλούνταν κατά μήκος των γεωγραφικών γραμμών των δήμων και κοινοτήτων. Η ουκρανική επανάσταση βασίστηκε περισσότερο στην ύπαιθρο απ' ό,τι στη Ρωσία, πλην όμως το αγροτικό προλεταριάτο της ήταν σχετικά καλά οργανωμένο και, αν και φτωχοί, οι ουκρανοί αγρότες ήταν συχνά πιο μορφωμένοι από τους αντίστοιχους ρώσους.

από τη γερμανική κατοχή από τον Επαναστατικό Εξεγερτικό Στρατό της Ουκρανίας (RIAU), εργάτες, αγρότες και επαναστάτες άρχισαν να οργανώνουν νέα Σοβιέτ. Από τις 23 Ιανουαρίου έως τις 20 Οκτωβρίου του 1919 πραγματοποιήθηκαν τέσσερα μεγάλα συνέδρια. Τα συνέδρια έκαναν σχέδια για την κατανομή και τη συλλογικοποίηση της γης και της γεωργίας, ασχολούνταν με οικονομικά ζητήματα που προέκυπταν, καθώς και με την υπεράσπιση των εδαφών. Κάθε συνέδριο εξέλεγε ένα Επαναστατικό Στρατιωτικό Σοβιέτ, ο ρόλος του οποίου ήταν να διαχειρίζεται τις αποφάσεις του συνεδρίου μεταξύ των συνελεύσεων. Θεωρητικά αυτό το Σοβιέτ είχε εξουσία πάνω στον Επαναστατικό Εξεγερτικό Στρατό της Ουκρανίας (RIAU), αν και η πραγματικότητα του πολέμου το έκανε δύσκολο. Ωστόσο, το πολιτικό συνέδριο θα μπορούσε να ακυρώσει την στρατιωτική οργάνωση. Η σύνθεση του Σοβιέτ αντιπροσώπευε εργάτες, αγρότες, στρατιώτες και τα επαναστατικά κόμματα. Οι αντιφρονούντες μπολσεβίκοι συμμετείχαν σε πολλούς ρόλους στην ουκρανική επανάσταση, μέχρι που διατάχθηκαν από ανώτερα κομματικά όργανα να αποσυρθούν. Κατά την στρατιωτική κατάρρευση του 1920 το R.M.S. **(=Επαναστατικό Στρατιωτικό Σοβιέτ)** διαλύθηκε και αντικαταστάθηκε από ένα άλλο Σοβιετικό εκλεγμένο από τον Επαναστατικό Εξεγερτικό Στρατό της Ουκρανίας (RIAU). Είχε επτά μέλη, συμπεριλαμβανομένων των αριστερών σοσιαλεπαναστατών (Left SRs).

Η κορύφωση του σοβιετικού πειράματος ήταν στο τρίτο συνέδριο της 10ης Απριλίου του 1919 στο Αλεξαντρόφσκ. Εκεί εκπροσωπήθηκαν πάνω από 2 εκατομμύρια εργάτες και αγρότες, με αντιπροσώπους από 72 περιοχές. Είχαν προγραμματιστεί άλλα δύο συνέδρια, αλλά και τα δύο ακυρώθηκαν λόγω της καταστολής από μεριάς των Μπολσεβίκων. Οι Μπολσεβίκοι δεν ήταν διατεθειμένοι να ανεχθούν ένα πείραμα με εργατικό έλεγχο του οποίου δεν θα είχαν το μονοπώλιο. Όπως το θέτει ο ιστορικός Malet, *«Καμία κυβέρνηση δεν μπορεί να ανεχθεί για πολύ καιρό μια ανεξάρτητη ή αυτόνομη περιοχή εντός των ορίων της και σε καμία δεν ισχύει αυτό περισσότερο από ένα εξαιρετικά συγκεντρωτικό αυταρχικό κράτος όπως αυτό με επικεφαλής τον Λένιν. Δεν υπήρχε περιθώριο ούτε για ήπιες παραχωρήσεις στον* ***φεντεραλισμό****, ειδικά όταν αφορούσαν τομείς ζωτικής στρατηγικής σημασίας.»* (Malet, 1982).

Η καταστολή των Μπολσεβίκων θα ήταν ανελέητη. Ένα συνέδριο ορίστηκε για τις 15 Ιουνίου του 1919 αλλά κρίθηκε παράνομο από τον Τρότσκι με ποινή θανάτου. Η τελευταία προσπάθεια για ένα ελεύθερο συνέδριο επρόκειτο να γίνει στις αρχές του 1920, αλλά ο Κόκκινος Στρατός είχε κατακτήσει την πλειοψηφία της Ελεύθερης Επικράτειας μέχρι εκείνη τη στιγμή. Απαγορεύτηκαν όλες οι ανεξάρτητες εργατικές και αγροτικές οργανώσεις.

το οποίο προέρχεται από τον Νέστορα Μάχνο. Ο Μάχνο συμμετείχε στην οργάνωση συνδικάτων στη διάρκεια του 1917, και μέχρι το 1919 θα γινόταν σημαντικός αντάρτης και διοικητής στον Επαναστατικό Εξεγερτικό Στρατό της Ουκρανίας (RIAU) κατά τη διάρκεια της επανάστασης. Οι εξεγερμένοι θα πολεμούσαν μαζί με τους μπολσεβίκους ενάντια στους αντεπαναστάτες και μετά ενάντια στους Μπολσεβίκους, καθώς το καθεστώς εκφυλιζόταν. Θα προσπαθούσαν ακόμη και να βοηθήσουν την εξέγερση των εργατών κατά τη διάρκεια της εξέγερσης της Κρονστάνδης.

Αναρχικοί στην Ουκρανία

Σε σύγκριση με την αναρχία στη Ρωσία, το αναρχικό κίνημα στα τέλη του 1800 και στις αρχές του 1900 είχε πολύ βαθύτερες ρίζες στην Ουκρανία. Πόλεις όπως η Οδησσός και το Κίεβο είχαν μεγάλη και ενεργή αναρχική παρουσία. Οι αναρχικοί αποτελούσαν την πλειοψηφία πολλών μεγάλων συνδικάτων, συμπεριλαμβανομένων των μεταλλουργών, των αρτοποιών, των υποδηματοποιών, των ξυλουργών και των μυλωνάδων. Ειδικά οι αναρχοσυνδικαλιστές είχαν μεγάλη βάση μεταξύ των ανθρακωρύχων του Ντονμπάς. Σύμφωνα με τα ημερολόγια του αναρχικού Gorelik [σ.τ.μ. Grigorii aka Anatoli Gorelik. https://libcom.org/article/gorelik-grigorii-aka-anatolii-1890-1956], «εργατικές διαδηλώσεις έως και 80.000 ατόμων συχνά οδηγούνταν από μια πομπή μαύρων σημαιών» (Skirda, 2004). Στις πιο αγροτικές περιοχές, οι μικρότερες αναρχοκομμουνιστικές ομάδες πολλαπλασιάστηκαν. Αν και δεν είχαν ακόμη μετασχηματιστεί σε εθνική οργάνωση, οι αγροτικές ομάδες θα σχημάτιζαν μεγαλύτερες περιφερειακές ομοσπονδίες. Το αναρχικό ρεύμα επηρεάστηκε σε μεγάλο βαθμό από τα γραπτά των Ρώσων αναρχικών Μιχαήλ Μπακούνιν και Πέτρου Κροπότκιν.

Κατά την περίοδο της ρωσικής επανάστασης του 1917, οι αναρχικοί ιδρύουν τις «Μαύρες Φρουρές». (Makhno, 2007). Πρόκειται για ένοπλες ομάδες αντίστοιχες των επαναστατικών «Κόκκινων Φρουρών» στη Ρωσία. Με τη βάση τους στα χωριά, τα συνδικάτα και τα εργοστάσια, θα υπερασπίζονταν τους εργάτες από εχθρικές δυνάμεις, θα προστάτευαν τις απεργίες, θα απαλλοτρίωναν χρήματα κ.λπ. Οι πρώτες Μαύρες Φρουρές στην Ουκρανία ιδρύθηκαν από την αναρχική αγωνίστρια Μαρία Νικιφόροβα στην πόλη Αλεξάντροβσκ, ενώ σύντομα θα ακολουθούσε η Οδησσός, το Νικολάεφ (στμ. αλλιώς και Μικολάιβ), το Καμένσκ, η Νικόπολη και άλλες πόλεις. Οι Μαύρες Φρουρές της Μαρίας Νικιφόροβα ένωσαν τις δυνάμεις τους με

λιο του 1919. Η Nabat είχε την έδρα της στο Χάρκοβο. Στο Εκατερινοσλάβ τα περιφερειακά γραφεία της βρίσκονταν στο ίδιο κτίριο και στον ίδιο όροφο με το αρχηγείο των Μπολσεβίκων. Η Ναμπάτ ήταν η πρώτη εθνική αναρχική συνομοσπονδία που λειτούργησε κατά τη διάρκεια μιας επαναστατικής περιόδου και ο πρόεδρος της, ο διανοούμενος Βολίν, έγραψε μια ιστορία κολοσσιαίων διαστάσεων της Ρωσικής επανάστασης με τίτλο «Η Αγνωστη Επανάσταση». Πολλά από τα διοργανωτικά μέλη της Ναμπάτ ήταν αναρχικοί που είχαν εγκαταλείψει τη Ρωσία λόγω των διώξεων που είχαν υποστεί από τους Μπολσεβίκους και αναρχικοί που είχαν επιστρέψει από το εξωτερικό, από μέρη τόσο μακρινά όσο η Αγγλία και οι Ηνωμένες Πολιτείες για να συμμετάσχουν. Η Ναμπάτ είχε υποομάδες σχεδόν σε κάθε πόλη της Νοτιοανατολικής Ουκρανίας.

Καθ' όλη την διάρκεια της επαναστατικής περιόδου στην Ουκρανία, οι αναρχικοί είχαν δύο κύριους στόχους: την ανάπτυξη των «ελεύθερων σοβιέτ» δίπλα στα συνδικάτα και τους συνεταιρισμούς, καθώς και την υπεράσπιση της επανάστασης, μέσω του Επαναστατικού Εξεγερτικού Στρατού της Ουκρανίας.

Τα Ελεύθερα Σοβιέτ

Όπως και στη Ρωσία, οι Ουκρανοί εργάτες και αγρότες χρησιμοποίησαν το ίδιο μοντέλο για τη νέα οργάνωση της κοινωνίας, τα Σοβιέτ. Αυτά τα Σοβιέτ βασίζονταν σε συνδικάτα, επιτροπές από τους χώρους εργασίας, επιτροπές αγροτών-εργατών και μαζικές συνελεύσεις, που συνήθως συγκαλούνταν κατά μήκος των γεωγραφικών γραμμών των δήμων και κοινοτήτων. Η ουκρανική επανάσταση βασίστηκε περισσότερο στην ύπαιθρο απ' ό,τι στη Ρωσία, πλην όμως το αγροτικό προλεταριάτο της ήταν σχετικά καλά οργανωμένο και, αν και φτωχοί, οι ουκρανοί αγρότες ήταν συχνά πιο μορφωμένοι από τους αντίστοιχους ρώσους.

Οι αναρχικοί πίστευαν ότι τα Σοβιέτ έπρεπε πραγματικά να εκπροσωπούν τα συμφέροντα των εργατών και των αγροτών, αντί να λειτουργούν ως σφραγίδες για το Κόμμα ή τη γραφειοκρατία. Εξ ου και ο όρος «Ελεύθερα Σοβιέτ». Το πρώτο συνέδριο των Ελεύθερων Σοβιέτ πραγματοποιήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 1917, στην διοικητική περιοχή του Γκουλάι-Πόλε. Μετά από αυτό το πρώτο μικρότερο τοπικό συνέδριο, υπήρξαν μεγαλύτερα συνέδρια που εκπροσωπούσαν πολλές περιοχές της Ουκρανίας.

Παρά την αρχική υποχώρηση από την επανάσταση μετά τη Συνθήκη του Μπρεστ-Λιτόφσκ, με την απελευθέρωση

στατικά κόμματα. Οι αντιφρονούντες μπολσεβίκοι συμμετείχαν σε πολλούς ρόλους στην ουκρανική επανάσταση, μέχρι που διατάχθηκαν από ανώτερα κομματικά όργανα να αποσυρθούν. Κατά την στρατιωτική κατάρρευση του 1920 το R.M.S. **(=Επαναστατικό Στρατιωτικό Σοβιέτ)** διαλύθηκε και αντικαταστάθηκε από ένα άλλο Σοβιετικό εκλεγμένο από τον Επαναστατικό Εξεγερτικό Στρατό της Ουκρανίας (RIAU). Είχε επτά μέλη, συμπεριλαμβανομένων των αριστερών σοσιαλεπαναστατών (Left SRs).

Η κορύφωση του σοβιετικού πειράματος ήταν στο τρίτο συνέδριο της 10ης Απριλίου του 1919 στο Αλεξαντρόφσκ. Εκεί εκπροσωπήθηκαν πάνω από 2 εκατομμύρια εργάτες και αγρότες, με αντιπροσώπους από 72 περιοχές. Είχαν προγραμματιστεί άλλα δύο συνέδρια, αλλά και τα δύο ακυρώθηκαν λόγω της καταστολής από μεριάς των Μπολσεβίκων. Οι Μπολσεβίκοι δεν ήταν διατεθειμένοι να ανεχθούν ένα πείραμα με εργατικό έλεγχο του οποίου δεν θα είχαν το μονοπώλιο. Όπως το θέτει ο ιστορικός Malet, *«Καμία κυβέρνηση δεν μπορεί να ανεχθεί για πολύ καιρό μια ανεξάρτητη ή αυτόνομη περιοχή εντός των ορίων της και σε καμία δεν ισχύει αυτό περισσότερο από ένα εξαιρετικά συγκεντρωτικό αυταρχικό κράτος όπως αυτό με επικεφαλής τον Λένιν. Δεν υπήρχε περιθώριο ούτε για ήπιες παραχωρήσεις στον* ***φεντεραλισμό****, ειδικά όταν αφορούσαν τομείς ζωτικής στρατηγικής σημασίας.»* (Malet, 1982).

Η καταστολή των Μπολσεβίκων θα ήταν ανελέητη. Ένα συνέδριο ορίστηκε για τις 15 Ιουνίου του 1919 αλλά κρίθηκε παράνομο από τον Τρότσκι με ποινή θανάτου. Η τελευταία προσπάθεια για ένα ελεύθερο συνέδριο επρόκειτο να γίνει στις αρχές του 1920, αλλά ο Κόκκινος Στρατός είχε κατακτήσει την πλειοψηφία της Ελεύθερης Επικράτειας μέχρι εκείνη τη στιγμή. Απαγορεύτηκαν όλες οι ανεξάρτητες εργατικές και αγροτικές οργανώσεις.

Ο Εξεγερτικός Στρατός

Η άλλη βασική οργάνωση στην οποία συμμετείχαν οι αναρχικοί ήταν ο Επαναστατικός Εξεγερτικός Στρατός της Ουκρανίας. Ο Εξεγερτικός Στρατός ιδρύθηκε το 1919 συγκεντρώνοντας πολλές αντάρτικες ομάδες που δρούσαν στην περιοχή του Αικατερινοσλάβ. Οι πρώτες που ένωσαν τις δυνάμεις τους ήταν οι μονάδες υπό τη διοίκηση του Νέστορα Μάχνο και του Φεντίρ Σχσου, λίγο έξω από το χωριό Μπολσέ-Μιχαήλοβα. Όταν η περιοχή απελευθερώθηκε από τη γερμανοαυστριακή κατοχή, οι αγρότες της απελευθερωμένης πόλης έδωσαν στο κίνημα το όνομα

ΜΑΧΝΟΒΙΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ (MAHNOVIST)

Μαχνοβίτικο («Mahnovist»). Έτσι, αφού συνένωσε πολυάριθμες αντάρτικες ομάδες που είχαν αναπτυχθεί από το κίνημα των Μαύρων Φρουρών, σχηματίστηκε ένας πιο επίσημος στρατιωτικός μηχανισμός.

Σε αντίθεση με την υποτιθέμενη αυθόρμητη φύση της οργάνωσης, η πραγματικότητα είναι ότι η Ναμπάτ είχε φέρει σαν πρόταση θεωρίες περί αντάρτικου πολέμου για την υπεράσπιση της επανάστασης. Οι αναρχικοί γνώριζαν πολύ καλά ότι κάθε ένοπλο σώμα, αυτόνομο από τον πληθυσμό, είχε τη δυνατότητα να γίνει μια νέα κυρίαρχη δύναμη πάνω στην εργατική τάξη. Όπως το έθεσε η Νεολαία της Ναμπάτ, «*Κανένας υποχρεωτικός στρατός, συμπεριλαμβανομένου του Κόκκινου Στρατού, δεν μπορεί να είναι ο γνήσιος και πιστός υπερασπιστής της κοινωνικής επανάστασης. Εξαιτίας της ίδιας του της φύσης, κάθε τέτοιος στρατός πρέπει, σε τελική ανάλυση, να γίνει εργαλείο αντιδραστικών δυνάμεων και έτσι να αποτελεί διαρκή απειλή για την επανάσταση.*» (https://soviethistory.msu.edu/1917-2/red-guard-into-army/red-guard-into-army-texts/on-the-red-army/). Η υπεράσπιση της επανάστασης στηριζόταν στον ίδιο τον λαό που είχε πάρει τα όπλα. Οι αναρχικοί κατάλαβαν, επίσης, ότι αν η επανάσταση δεν εξαπλωθεί διεθνώς, δεν θα μπορούσε να πετύχει.

Ο Επαναστατικός Εξεγερτικός Στρατός της Ουκρανίας (RIAU) διατήρησε μια σειρά από αρχές που είχαν εξαφανιστεί γρήγορα στον Κόκκινο Στρατό. Οι αξιωματικοί επιλέγονταν μέσω εκλογικής διαδικασίας και υπόκειντο σε ανάκληση. Αυτό περιλάμβανε τα υψηλότερα επίπεδα διοίκησης. Σε περιόδους «ειρήνης» οι αντάρτες, συμπεριλαμβανομένων των αξιωματικών, αναμενόταν να επιστρέψουν στις κοινότητές τους και στους χώρους εργασίας τους. Πιστοί στις αναρχικές αντιλήψεις περί ηγεσίας, ακόμη και οι αξιωματικοί έπρεπε να πολεμούν στην πρώτη γραμμή. Ο Μάχνο πυροβολήθηκε, όπως όλοι γνωρίζουμε, στο λαιμό και στα πόδια, διοικητές όπως ο Σχσου θα πέθαιναν στη μάχη ενάντια στους εθνικιστικούς στρατούς και ο Ντμίτρι Ποπώφ (αριστερός σοσιαλεπανα-

σμό μέχρι το 1921. Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης της Κρονστάνδης, ο RIAU προσπάθησε ακόμη και να βρει προμήθειες για στους επαναστάτες. Δυστυχώς, λόγω του σύντομου χρονικού πλαισίου της εξέγερσης, η εξέγερση είχε τελειώσει πριν μπορέσει να παρασχεθεί ουσιαστική βοήθεια. Όταν τελικά ο Επαναστατικός Εξεγερτικός Στρατός της Ουκρανίας (RIAU) καταστράφηκε από τον Κόκκινο Στρατό, οι επιζώντες εγκατέλειψαν τη χώρα, και οι περισσότεροι κατέληξαν στην Γαλλία. Σύμφωνα με πληροφορίες, η υπόγεια αντίσταση από τους αντάρτες συνεχίστηκε μέχρι τη δεκαετία του 1930.

Τα βασικά επιτεύγματα του Επαναστατικού Εξεγερτικού Στρατού της Ουκρανίας (RIAU) περιελάμβαναν το σπάσιμο της προέλασης του στρατηγού Ντενίκιν προς τη Μόσχα, σώζοντας έτσι την ίδια τη Ρωσική επανάσταση. Ο Ντενίκιν ηγήθηκε μιας τελικής επίθεσης των νότιων Λευκών δυνάμεων στην τελική τους προέλαση να καταλάβουν την Μόσχα το καλοκαίρι του 1919. Για ένα διάστημα, φάνηκε ότι ο Λευκός Στρατός θα πετύχαινε στην προσπάθειά του· ο Λέων Τρόσκι, ως ανώτατος διοικητής του Ερυθρού Στρατού, εσπευσμένα κατέληξε σε συμφωνία με τον αναρχικό Επαναστατικό Εξεγερτικό Στρατό της Ουκρανίας (τον «Μαύρο Στρατό») του Νέστορα Μαχνό, για αμοιβαία υποστήριξη. Ο Μαχνό εγκαίρως έστρεψε τον Μαύρο Στρατό του ανατολικά και τον οδήγησε κατά των

από συγκεκριμένες συνθήκες, οι αναρχικοί θα αποδείκνυαν ότι υπήρχαν εναλλακτικές λύσεις στις επιλογές που έκαναν οι Μπολσεβίκοι. Η περίπλοκη σχέση μεταξύ των οικονομικών οργανώσεων των εργατών και των αγροτών, η πολιτική οργάνωση των αναρχικών και ο αντάρτικος στρατός χρήζουν βαθιάς ανάλυσης. Αν και δύσκολα μπορείς να τους χαρακτηρίσεις ιδεαλιστές ονειροπόλους, οι ενέργειες των Ουκρανών αναρχικών προσπάθησαν να συνενώσουν τους εργάτες και τους αγρότες της Ουκρανίας και να τους ενθαρρύνουν προς τη δημιουργία μιας κοινωνίας απαλλαγμένης από τον καπιταλισμό και το κράτος. Γνώριζαν ότι ο σοσιαλισμός δεν μπορούσε να επιβληθεί, παρά να επιτευχθεί μέσω του αγώνα των ίδιων των εργατών και μόνο.

Βιβλιογραφικές αναφορές

[στμ. ΣΕΙΡΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΑΧΝΟ https://www.aftoleksi.gr/2022/07/10/oi-9-zoes-nestor-machno-tileoptiki-seira-ellinikoi-ypotitloi/ Οι «9 ζωές του Νέστορ Μαχνό» (Девять жизней Нестора Махно) είναι μια σειρά 12 επεισοδίων για τον ουκρανό επαναστάτη Μαχνό και το αγροτικό μαχνοβίτικο κίνημα. Γυρίστηκε στην Ουκρανία το 2005 και προβλήθηκε από τη ρώσικη κρατική τηλεόραση 2 χρόνια αργότερα. Αποτελεί τη μακροσκελέστερη ίσως βιογραφία αναρχικού που έπαιξε ποτέ στην οθόνη. Η μετάφραση/συγχρονισμός των υπότιτλων της σειράς έγινε από το ιστολόγιο makhnovchina.noblogs.org.]

Skirda, A. (2004), Νέστορ Μάχνο – *Ο Κοζάκος της Αναρχίας: Ο αγώνας για τα ελεύθερα Σοβιέτ στην Ουκρανία 1917–1921.* AK Press.

Shubin, A. (2010), «*Το Μαχνοβιστικό Κίνημα και το Εθνικό Ζήτημα στην Ουκρανία*». *Ο αναρχισμός και ο συνδικαλισμός στον αποικιακό και μετα-αποικιακό κόσμο, 1870–1940.* Brill.

[στμ.: το Πέμπτο Κεφάλαιο συνδιαλέγεται με το περίφημο αναρχοκομουνιστικό μαχνοβίτικο κίνημα στην Ουκρανία το 1917 με 1921 και είναι γραμμένο από τον Ρώσο ιστορικό Alexandr Shubin https://www.anarkismo.net/article/20557?save_prefs=true]

Makhno, N. (2009). *Κάτω από τα χτυπήματα της αντεπανάστασης,* Edmonton: Black Cat Press.

ματικότητα είναι ότι η Ναμπάτ είχε φέρει σαν πρόταση θεωρίες περί αντάρτικου πολέμου για την υπεράσπιση της επανάστασης. Οι αναρχικοί γνώριζαν πολύ καλά ότι κάθε ένοπλο σώμα, αυτόνομο από τον πληθυσμό, είχε τη δυνατότητα να γίνει μια νέα κυρίαρχη δύναμη πάνω στην εργατική τάξη. Όπως το έθεσε η Νεολαία της Ναμπάτ, «*Κανένας υποχρεωτικός στρατός, συμπεριλαμβανομένου του Κόκκινου Στρατού, δεν μπορεί να είναι ο γνήσιος και πιστός υπερασπιστής της κοινωνικής επανάστασης. Εξαιτίας της ίδιας του της φύσης, κάθε τέτοιος στρατός πρέπει, σε τελική ανάλυση, να γίνει εργαλείο αντιδραστικών δυνάμεων και έτσι να αποτελεί διαρκή απειλή για την επανάσταση.*» (https://soviethistory.msu.edu/1917-2/red-guard-into-army/red-guard-into-army-texts/on-the-red-army/). Η υπεράσπιση της επανάστασης στηριζόταν στον ίδιο τον λαό που είχε πάρει τα όπλα. Οι αναρχικοί κατάλαβαν, επίσης, ότι αν η επανάσταση δεν εξαπλωθεί διεθνώς, δεν θα μπορούσε να πετύχει.

ΜΑΧΝΟΒΙΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ (MAHNOVIST)

Ο Επαναστατικός Εξεγερτικός Στρατός της Ουκρανίας (RIAU) διατήρησε μια σειρά από αρχές που είχαν εξαφανιστεί γρήγορα στον Κόκκινο Στρατό. Οι αξιωματικοί επιλέγονταν μέσω εκλογικής διαδικασίας και υπόκειντο σε ανάκληση. Αυτό περιλάμβανε τα υψηλότερα επίπεδα διοίκησης. Σε περιόδους «ειρήνης» οι αντάρτες, συμπεριλαμβανομένων των αξιωματικών, αναμενόταν να επιστρέψουν στις κοινότητές τους και στους χώρους εργασίας τους. Πιστοί στις αναρχικές αντιλήψεις περί ηγεσίας, ακόμη και οι αξιωματικοί έπρεπε να πολεμούν στην πρώτη γραμμή. Ο Μάχνο πυροβολήθηκε, όπως όλοι γνωρίζουμε, στο λαιμό και στα πόδια, διοικητές όπως ο Σχσου θα πέθαιναν στη μάχη ενάντια στους εθνικιστικούς στρατούς και ο Ντμίτρι Ποπώφ (αριστερός σοσιαλεπαναστάτης Left-SR) θα εκτελούνταν από τους Μπολσεβίκους.

Ο Επαναστατικός Εξεγερτικός Στρατός της Ουκρανίας (RIAU) εξέδιδε μια εφημερίδα που ονομαζόταν «*Ο δρόμος προς την ελευθερία*» και ένα πολιτιστικό τμήμα που επικεντρωνόταν στην εκπαίδευση των παρτιζάνων. Επίσης προχωρούσε στην ίδρυση σχολείων στις περιοχές που απελευθέρωναν. Το πολιτιστικό τμήμα θα στελεχωνόταν σε μεγάλο βαθμό από μέλη της Nabat και του κόμματος των αριστερών σοσιαλεπαναστατών (Left-SR).

Ο Επαναστατικός Εξεγερτικός Στρατός της Ουκρανίας (RIAU) θα έφτανε να αριθμεί ως και περίπου 40.000 μέλη και θα υπερασπιζόταν μια περιοχή πολλών εκατομμυρίων κατοίκων. Ο RIAU έκανε δύο στρατιωτικές συμμαχίες με τους Μπολσεβίκους και μαζί πολέμησαν ενάντια στις αντεπαναστατικές δυνάμεις. Και οι δύο αυτές συμμαχίες προδόθηκαν από τους Κόκκινους όταν οι Μπολσεβίκοι

σμό μέχρι το 1921. Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης της Κρονστάνδης, ο RIAU προσπάθησε ακόμη και να βρει προμήθειες για στους επαναστάτες. Δυστυχώς, λόγω του σύντομου χρονικού πλαισίου της εξέγερσης, η εξέγερση είχε τελειώσει πριν μπορέσει να παρασχεθεί ουσιαστική βοήθεια. Όταν τελικά ο Επαναστατικός Εξεγερτικός Στρατός της Ουκρανίας (RIAU) καταστράφηκε από τον Κόκκινο Στρατό, οι επιζώντες εγκατέλειψαν τη χώρα, και οι περισσότεροι κατέληξαν στην Γαλλία. Σύμφωνα με πληροφορίες, η υπόγεια αντίσταση από τους αντάρτες συνεχίστηκε μέχρι τη δεκαετία του 1930.

Τα βασικά επιτεύγματα του Επαναστατικού Εξεγερτικού Στρατού της Ουκρανίας (RIAU) περιελάμβαναν το σπάσιμο της προέλασης του στρατηγού Ντενίκιν προς τη Μόσχα, σώζοντας έτσι την ίδια τη Ρωσική επανάσταση. Ο Ντενίκιν ηγήθηκε μιας τελικής επίθεσης των νότιων Λευκών δυνάμεων στην τελική τους προέλαση να καταλάβουν την Μόσχα το καλοκαίρι του 1919. Για ένα διάστημα, φάνηκε ότι ο Λευκός Στρατός θα πετύχαινε στην προσπάθειά του· ο Λέων Τρόσκι, ως ανώτατος διοικητής του Ερυθρού Στρατού, εσπευσμένα κατέληξε σε συμφωνία με τον αναρχικό Επαναστατικό Εξεγερτικό Στρατό της Ουκρανίας (τον «Μαύρο Στρατό») του Νέστορα Μαχνό, για αμοιβαία υποστήριξη. Ο Μαχνό εγκαίρως έστρεψε τον Μαύρο Στρατό του ανατολικά και τον οδήγησε κατά των εκτεταμένων γραμμών προμηθειών του Ντενίκιν, αναγκάζοντας τους Λευκούς να υποχωρήσουν. Ο στρατός του Ντενίκιν θα ηττάτο αποφασιστικά στο Ορέλ τον Οκτώβριο του 1919, κάπου 400 χιλιόμετρα νότια της Μόσχας. Και επίσης, τη συμμετοχή στην ήττα του στρατηγού Wrangle και τη βοήθεια στην διατήρηση της πολιτικής ελευθερίας στην Ουκρανία, ώστε το πείραμα στον αυτοδιαχειριζόμενο σοσιαλισμό να μπορέσει να συνεχιστεί.

Συμπέρασμα

Η ουκρανική επανάσταση είναι σημαντική για τους ελευθεριακούς, καθώς ήταν η πρώτη φορά που η αναρχική αντίληψη είχε σημαντική επιρροή σε μια επαναστατική διεργασία. Οι επαναστάτες που συμμετείχαν πήραν πολλά μαθήματα που θα είχαν επίδραση στην ανάπτυξη του αναρχικού κινήματος. Για παράδειγμα, χωρίς μια αφοσι-

και δύσκολα μπορείς να τους χαρακτηρίσεις ιδεαλιστές ονειροπόλους, οι ενέργειες των Ουκρανών αναρχικών προσπάθησαν να συνενώσουν τους εργάτες και τους αγρότες της Ουκρανίας και να τους ενθαρρύνουν προς τη δημιουργία μιας κοινωνίας απαλλαγμένης από τον καπιταλισμό και το κράτος. Γνώριζαν ότι ο σοσιαλισμός δεν μπορούσε να επιβληθεί, παρά να επιτευχθεί μέσω του αγώνα των ίδιων των εργατών και μόνο.

Βιβλιογραφικές αναφορές

[στμ. ΣΕΙΡΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΑΧΝΟ https://www.aftoleksi.gr/2022/07/10/oi-9-zoes-nestor-machno-tileoptiki-seira-ellinikoi-ypotitloi/ Οι «9 ζωές του Νέστορ Μαχνό» (Девять жизней Нестора Махно) είναι μια σειρά 12 επεισοδίων για τον ουκρανό επαναστάτη Μαχνό και το αγροτικό μαχνοβίτικο κίνημα. Γυρίστηκε στην Ουκρανία το 2005 και προβλήθηκε από τη ρώσικη κρατική τηλεόραση 2 χρόνια αργότερα. Αποτελεί τη μακροσκελέστερη ίσως βιογραφία αναρχικού που έπαιξε ποτέ στην οθόνη. Η μετάφραση/συγχρονισμός των υπότιτλων της σειράς έγινε από το ιστολόγιο makhnovchina.noblogs.org.]

Skirda, A. (2004), Νέστορ Μάχνο – *Ο Κοζάκος της Αναρχίας: Ο αγώνας για τα ελεύθερα Σοβιέτ στην Ουκρανία 1917–1921.* AK Press.

Shubin, A. (2010), «*Το Μαχνοβιστικό Κίνημα και το Εθνικό Ζήτημα στην Ουκρανία*». *Ο αναρχισμός και ο συνδικαλισμός στον αποικιακό και μετα-αποικιακό κόσμο, 1870–1940.* Brill.

[στμ.: το Πέμπτο Κεφάλαιο συνδιαλέγεται με το περίφημο αναρχοκομουνιστικό μαχνοβίτικο κίνημα στην Ουκρανία το 1917 με 1921 και είναι γραμμένο από τον Ρώσο ιστορικό Alexandr Shubin https://www.anarkismo.net/article/20557?save_prefs=true]

Makhno, N. (2009). *Κάτω από τα χτυπήματα της αντεπανάστασης*, Edmonton: Black Cat Press.

Makhno, N. (2007). *Η Ρωσική Επανάσταση στην Ουκρανία.* Edmonton: Black Cat Press.

Makhno, N. (2011). *Η Ουκρανική Επανάσταση.* Edmonton: Black Cat Press.

Avrich, P. (1973). *Οι αναρχικοί στη Ρωσική Επανάσταση.* Ithaka: Cornell.

[σ.τ.μ. «Κάθε άνθρωπος με καλοσύνη, βαθιά μέσα του, είναι αναρχικός». Αυτή ήταν η εισαγωγική πρόταση του ιστορικού Πολ Άβριτς την ημέρα που το Queens College της Νέας Υόρκης τον συμπεριέλαβε μεταξύ των καθηγητών του. Ο συλλογικός τόμος «Αναρχικοί και μπολσεβίκοι στη Ρωσική Επανάσταση» παρουσιάζει ευσύνοπτα τον ιστορικό ρόλο που διαδραμάτισαν οι αναρχικοί και οι μπολσεβίκοι στη μακρά διαδικασία της Ρωσικής επανάστασης. https://www.kathimerini.gr/culture/books/931320/oi-anarchikoi-sti-rosiki-epanastasi/

και εδώ: https://protaanka.espivblogs.net/files/2021/01/Avrich-%CE%BF%CE%B9-%CE%B1%CE%BD%CE%B1

red-army/). Η υπεράσπιση της επανάστασης στηριζόταν στον ίδιο τον λαό που είχε πάρει τα όπλα. Οι αναρχικοί κατάλαβαν, επίσης, ότι αν η επανάσταση δεν εξαπλωθεί διεθνώς, δεν θα μπορούσε να πετύχει.

Ο Επαναστατικός Εξεγερτικός Στρατός της Ουκρανίας (RIAU) διατήρησε μια σειρά από αρχές που είχαν εξαφανιστεί γρήγορα στον Κόκκινο Στρατό. Οι αξιωματικοί επιλέγονταν μέσω εκλογικής διαδικασίας και υπόκεινταν σε ανάκληση. Αυτό περιλάμβανε τα υψηλότερα επίπεδα διοίκησης. Σε περιόδους «ειρήνης» οι αντάρτες, συμπεριλαμβανομένων των αξιωματικών, αναμενόταν να επιστρέψουν στις κοινότητές τους και στους χώρους εργασίας τους. Πιστοί στις αναρχικές αντιλήψεις περί ηγεσίας, ακόμη και οι αξιωματικοί έπρεπε να πολεμούν στην πρώτη γραμμή. Ο Μάχνο πυροβολήθηκε, όπως όλοι γνωρίζουμε, στο λαιμό και στα πόδια, διοικητές όπως ο Σχσου θα πέθαιναν στη μάχη ενάντια στους εθνικιστικούς στρατούς και ο Ντμίτρι Ποπώφ (αριστερός σοσιαλεπαναστάτης Left-SR) θα εκτελούνταν από τους Μπολσεβίκους.

Ο Επαναστατικός Εξεγερτικός Στρατός της Ουκρανίας (RIAU) εξέδιδε μια εφημερίδα που ονομαζόταν «*Ο δρόμος προς την ελευθερία*» και ένα πολιτιστικό τμήμα που επικεντρωνόταν στην εκπαίδευση των παρτιζάνων. Επίσης προχωρούσε στην ίδρυση σχολείων στις περιοχές που απελευθέρωναν. Το πολιτιστικό τμήμα θα στελεχωνόταν σε μεγάλο βαθμό από μέλη της Nabat και του κόμματος των αριστερών σοσιαλεπαναστατών (Left-SR).

Ο Επαναστατικός Εξεγερτικός Στρατός της Ουκρανίας (RIAU) θα έφτανε να αριθμεί ως και περίπου 40.000 μέλη και θα υπερασπιζόταν μια περιοχή πολλών εκατομμυρίων κατοίκων. Ο RIAU έκανε δύο στρατιωτικές συμμαχίες με τους Μπολσεβίκους και μαζί πολέμησαν ενάντια στις αντεπαναστατικές δυνάμεις. Και οι δύο αυτές συμμαχίες προδόθηκαν από τους Κόκκινους όταν οι Μπολσεβίκοι ένιωσαν ότι είχαν το πάνω χέρι. Η πιο ποταπή προδοσία έγινε στις 26 Νοεμβρίου του 1920. Οι διοικητές του Επαναστατικού Εξεγερτικού Στρατού της Ουκρανίας (RIAU) προσκλήθηκαν σε ένα κοινό συνέδριο με την ηγεσία του Κόκκινου Στρατού. Εν αγνοία τους, έπεσαν σε μια παγίδα που σχεδίασε ο ίδιος ο Τρότσκι. Όταν έφτασαν, περικυκλώθηκαν και οι περισσότεροι εκτελέστηκαν επί τόπου. Μεταξύ των θυμάτων περιλαμβανόταν ο Σάιμον Καρέτνικ, ο οποίος ήταν εκείνη την εποχή διοικητής του Επαναστατικού Εξεγερτικού Στρατού της Ουκρανίας (RIAU).

Ο Επαναστατικός Εξεγερτικός Στρατός της Ουκρανίας (RIAU) θα συνέχιζε τον αγώνα για τον ελεύθερο σοσιαλιστρατό, οι επιζώντες εγκατέλειψαν τη χώρα, και οι περισσότεροι κατέληξαν στην Γαλλία. Σύμφωνα με πληροφορίες, η υπόγεια αντίσταση από τους αντάρτες συνεχίστηκε μέχρι τη δεκαετία του 1930.

Τα βασικά επιτεύγματα του Επαναστατικού Εξεγερτικού Στρατού της Ουκρανίας (RIAU) περιελάμβαναν το σπάσιμο της προέλασης του στρατηγού Ντενίκιν προς τη Μόσχα, σώζοντας έτσι την ίδια τη Ρωσική επανάσταση. Ο Ντενίκιν ηγήθηκε μιας τελικής επίθεσης των νότιων Λευκών δυνάμεων στην τελική τους προέλαση να καταλάβουν την Μόσχα το καλοκαίρι του 1919. Για ένα διάστημα, φάνηκε ότι ο Λευκός Στρατός θα πετύχαινε στην προσπάθειά του· ο Λέων Τρόσκι, ως ανώτατος διοικητής του Ερυθρού Στρατού, εσπευσμένα κατέληξε σε συμφωνία με τον αναρχικό Επαναστατικό Εξεγερτικό Στρατό της Ουκρανίας (τον «Μαύρο Στρατό») του Νέστορα Μαχνό, για αμοιβαία υποστήριξη. Ο Μαχνό εγκαίρως έστρεψε τον Μαύρο Στρατό του ανατολικά και τον οδήγησε κατά των εκτεταμένων γραμμών προμηθειών του Ντενίκιν, αναγκάζοντας τους Λευκούς να υποχωρήσουν. Ο στρατός του Ντενίκιν θα ηττάτο αποφασιστικά στο Ορέλ τον Οκτώβριο του 1919, κάπου 400 χιλιόμετρα νότια της Μόσχας. Και επίσης, τη συμμετοχή στην ήττα του στρατηγού Wrangle και τη βοήθεια στην διατήρηση της πολιτικής ελευθερίας στην Ουκρανία, ώστε το πείραμα στον αυτοδιαχειριζόμενο σοσιαλισμό να μπορέσει να συνεχιστεί.

Συμπέρασμα

Η ουκρανική επανάσταση είναι σημαντική για τους ελευθεριακούς, καθώς ήταν η πρώτη φορά που η αναρχική αντίληψη είχε σημαντική επιρροή σε μια επαναστατική διεργασία. Οι επαναστάτες που συμμετείχαν πήραν πολλά μαθήματα που θα είχαν επίδραση στην ανάπτυξη του αναρχικού κινήματος. Για παράδειγμα, χωρίς μια αφοσιωμένη, επίσημη εθνική οργάνωση, το ουκρανικό αναρχικό κίνημα θα είχε καταστεί τόσο αναποτελεσματικό όσο το ρωσικό ομόλογό του. Οι αναρχικοί κατάλαβαν πόσο σημαντικό ήταν να ζεις και να αγωνίζεσαι δίπλα στον κόσμο. Ήταν ο προβληματισμός γύρω από την ουκρανική εμπειρία που οδήγησε ορισμένους από τους αναρχικούς που συμμετείχαν να γράψουν την Οργανωτική Πλατφόρμα [σ.τ.μ. της Γενικής Ένωσης Αναρχικών http://www.vrahokipos.net/old/theory/platform.htm] χρόνια αργότερα. Οι Ουκρανοί επαναστάτες θα συνέβαλλαν στην ισπανική επανάσταση και στον αγώνα κατά του φασισμού.

Το πιο σημαντικό, όμως, ήταν ότι, ενώ περιορίζονταν

жизней Нестора Махно) είναι μια σειρά 12 επεισοδίων για τον ουκρανό επαναστάτη Μαχνό και το αγροτικό μαχνοβίτικο κίνημα. Γυρίστηκε στην Ουκρανία το 2005 και προβλήθηκε από τη ρώσικη κρατική τηλεόραση 2 χρόνια αργότερα. Αποτελεί τη μακροσκελέστερη ίσως βιογραφία αναρχικού που έπαιξε ποτέ στην οθόνη. Η μετάφραση/συγχρονισμός των υπότιτλων της σειράς έγινε από το ιστολόγιο makhnovchina.noblogs.org.]

Skirda, A. (2004), Νέστορ Μάχνο – *Ο Κοζάκος της Αναρχίας: Ο αγώνας για τα ελεύθερα Σοβιέτ στην Ουκρανία 1917–1921.* AK Press.

Shubin, A. (2010), «*Το Μαχνοβιστικό Κίνημα και το Εθνικό Ζήτημα στην Ουκρανία*». *Ο αναρχισμός και ο συνδικαλισμός στον αποικιακό και μετα-αποικιακό κόσμο, 1870–1940.* Brill.

[στμ.: το Πέμπτο Κεφάλαιο συνδιαλέγεται με το περίφημο αναρχοκομουνιστικό μαχνοβίτικο κίνημα στην Ουκρανία το 1917 με 1921 και είναι γραμμένο από τον Ρώσο ιστορικό Alexandr Shubin https://www.anarkismo.net/article/20557?save_prefs=true]

Makhno, N. (2009). *Κάτω από τα χτυπήματα της αντεπανάστασης*, Edmonton: Black Cat Press.

Makhno, N. (2007). *Η Ρωσική Επανάσταση στην Ουκρανία.* Edmonton: Black Cat Press.

Makhno, N. (2011). *Η Ουκρανική Επανάσταση.* Edmonton: Black Cat Press.

Avrich, P. (1973). *Οι αναρχικοί στη Ρωσική Επανάσταση.* Ithaka: Cornell.

[σ.τ.μ. «Κάθε άνθρωπος με καλοσύνη, βαθιά μέσα του, είναι αναρχικός». Αυτή ήταν η εισαγωγική πρόταση του ιστορικού Πολ Άβριτς την ημέρα που το Queens College της Νέας Υόρκης τον συμπεριέλαβε μεταξύ των καθηγητών του. Ο συλλογικός τόμος «Αναρχικοί και μπολσεβίκοι στη Ρωσική Επανάσταση» παρουσιάζει ευσύνοπτα τον ιστορικό ρόλο που διαδραμάτισαν οι αναρχικοί και οι μπολσεβίκοι στη μακρά διαδικασία της Ρωσικής επανάστασης. https://www.kathimerini.gr/culture/books/931320/oi-anarchikoi-sti-rosiki-epanastasi/

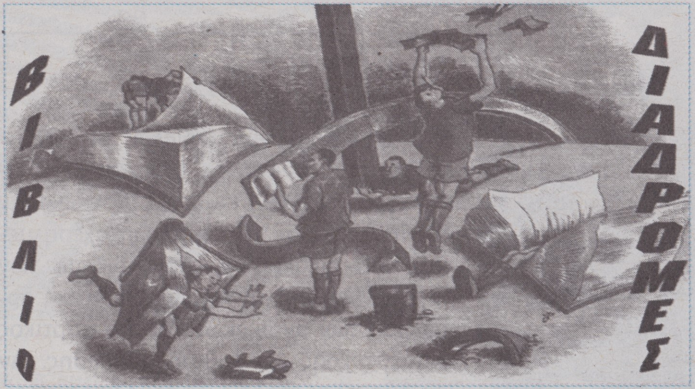
και εδώ: https://protaanka.espivblogs.net/files/2021/01/Avrich-%CE%BF%CE%B9-%CE%B1%CE%BD%CE%B1%CF%81%CF%87%CE%B9%CE%BA%CE%BF%CE%B9-%CF%83%CF%84%CE%B7-%CF%81%CF%89%CF%83%CE%B9%CE%BA%CE%B7-%CE%B5%CF%80%CE%B1%CE%BD%CE%B1%CF%83%CF%84%CE%B1%CF%83%CE%B7.pdf]

[σ.τ.μ. Ο ίδιος έχει γράψει και το Avrich, P. (1967), *Ρώσοι αναρχικοί,* Princeton, NJ: Princeton University Press.[392] https://hwikiel.cyou/wiki/Bibliography_of_the_Russian_Revolution_and_Civil_War]

Malet, M. (1982). Ο *Νέστορας Μάχνο στον Ρωσικό Εμφύλιο Πόλεμο*. The Macmillan Press Ltd.

Azarov, V. (2008). *Kontrrazvedka : Η ιστορία της Μαχνοβίτικης Υπηρεσίας Πληροφοριών.* Edmonton: Black Cat Press.

Μετάφραση-απόδοση Π.

ΣΤΕΓΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΤΟΥ 1922, ΣΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΥ ΒΥΡΩΝΑ

Κοινωνικές προεκτάσεις των πολιτικών στέγασης
Προσφυγική οπτική και αντιστάσεις των αποκλειόμενων

Σπύρος Γ. Ντελέζος

Εκδόσεις Αλφειός
Ιστορία και Θεωρία της Ιστορίας/2
Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2022
σελ. 264

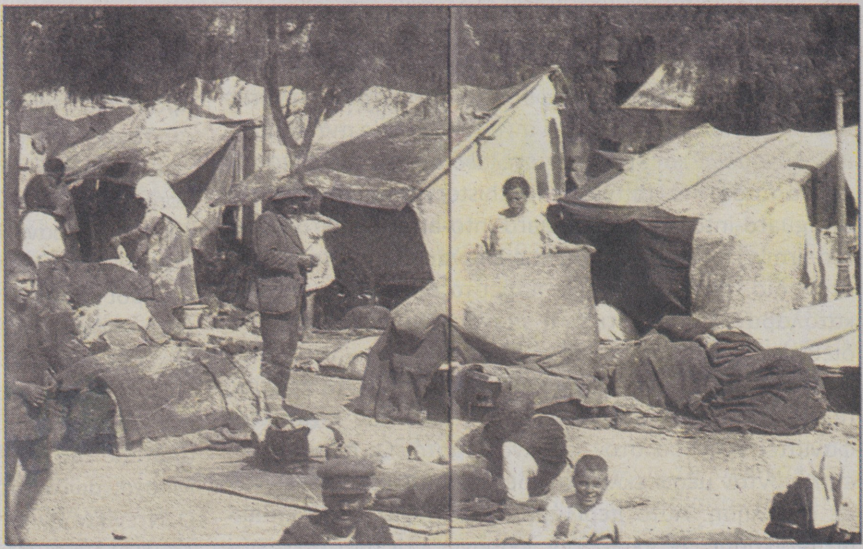
διεκδικώντας εμφατικά τον επαναπροσδιορισμό των όρων στέγασής του».
(Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Ο συγγραφέας αναδεικνύει το γενικότερο πλαίσιο και τις συνθήκες εγκατάστασης των προσφύγων της μικρασιατικής καταστροφής κατά την πρώτη δεκαετία από τον ξεριζωμό τους. Όπως εξηγεί, το ελληνικό κράτος προχώρησε στην κατασκευή ενός συμπλέγματος φορέων, κρατικών υπηρεσιών, νομοθετημάτων που όρισαν το πλαίσιο υποδοχής και εγκατάστασής τους. Παραθέτει, λοιπόν, τα έκτακτα μέτρα, τις νομοθετικές ρυθμίσεις, τα στεγαστικά προγράμματα, τα κριτήρια, τις προϋποθέσεις και τους όρους ένταξης σ' αυτά και βέβαια την ίδρυση των συνοικισμών, αλλά και τις μορφές αυτοστέγασης.

Προχωρά, στην συνέχεια, στην έρευνα και την εξέταση των διαδικασιών ίδρυσης του πρώτου αστικού προσφυγικού συνοικισμού της χώρας, του συνοικισμού Βύρωνος, στην ανοικοδόμηση των πρώτων οικημάτων στους πρόποδες του Υμηττού μέχρι τη δημιουργία μιας προσφυγούπολης και αρκετών συνοικισμών στα πέριξ αυτής. Όπως παρατηρεί ο *Σπύρος Ντελέζος* στην *Εισαγωγή της έκδοσης*, είναι σημαντικό να διερευνηθεί, εάν η κοινωνική διαστρωμάτωση

απαγόρευσις προσώπων τιμωρείται δια φυλακίσεως εξ τουλάχιστον μηνών και δια χρηματικής ποινής...»
Εν Αθήναις τη 16η Ιουλίου 1922

Όπως σημειώνει ο συγγραφέας, ο παραπάνω νόμος ψηφίστηκε από το ελληνικό κράτος σχεδόν ένα μήνα πριν την τελική ήττα της εκστρατείας στην Μικρά Ασία, την βί-

Σπύρος Γ. Ντελέζος

Εκδόσεις Αλφειός
Ιστορία και Θεωρία της Ιστορίας/2
Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2022
σελ. 264

«Η στέγαση των προσφύγων του '22 στις πόλεις αποτέλεσε ένα πολυσύνθετο εγχείρημα. Το ελληνικό κράτος και οι φορείς που ανέλαβαν την πραγμάτωσή του δημιούργησαν το πλαίσιο εντός του οποίου οι ίδιοι οι πρόσφυγες θα αποκτούσαν τη δυνατότητα επανεκκίνησης της ζωής τους. Οι πολιτικές που ακολουθήθηκαν κατά την πρώτη δεκαετία από την άφιξή τους βρίσκονται στο επίκεντρο της παρούσας έρευνας, με τις στοχεύσεις της εξουσίας και τα κοινωνικοπολιτικά επίδικα της περιόδου να τίθενται στο μικροσκόπιο.

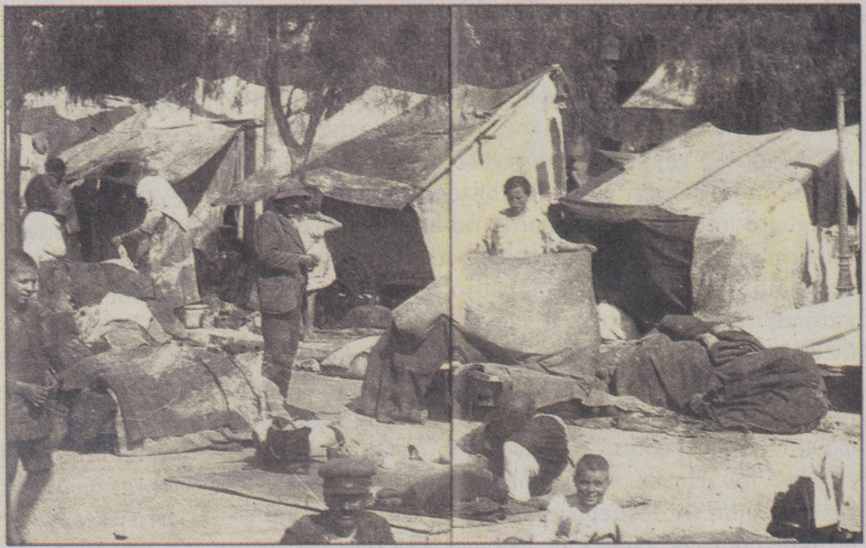
Ο συνοικισμός Βύρωνος αποτέλεσε τον πρώτο αστικό προσφυγικό συνοικισμό της χώρας. Η παρακολούθηση

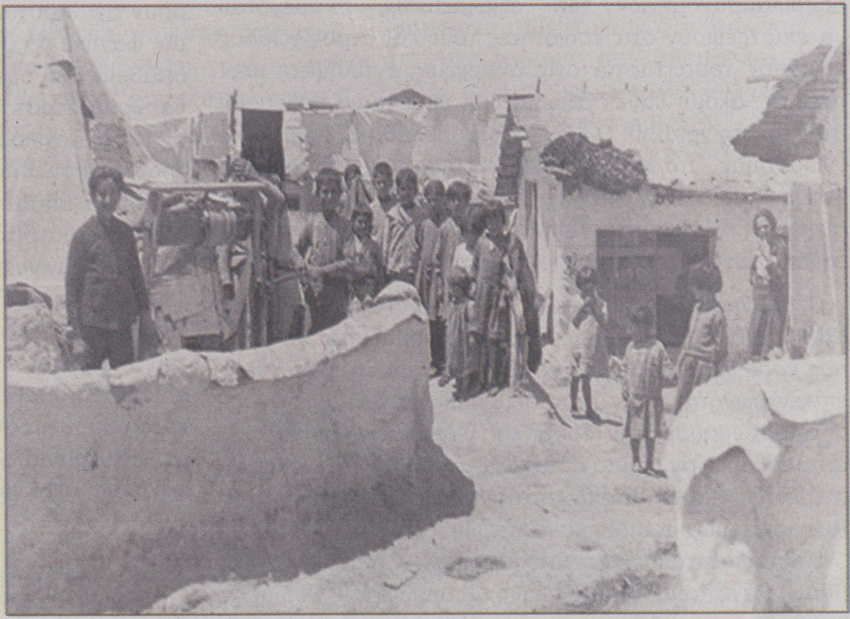
διεκδικώντας εμφατικά τον επαναπροσδιορισμό των όρων στέγασής του».

(Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Ο συγγραφέας αναδεικνύει το γενικότερο πλαίσιο και τις συνθήκες εγκατάστασης των προσφύγων της μικρασιατικής καταστροφής κατά την πρώτη δεκαετία από τον ξεριζωμό τους. Όπως εξηγεί, το ελληνικό κράτος προχώρησε στην κατασκευή ενός συμπλέγματος φορέων, κρατικών υπηρεσιών, νομοθετημάτων που όρισαν το πλαίσιο υποδοχής και εγκατάστασής τους. Παραθέτει, λοιπόν, τα έκτακτα μέτρα, τις νομοθετικές ρυθμίσεις, τα στεγαστικά προγράμματα, τα κριτήρια, τις προϋποθέσεις και τους όρους ένταξης σ' αυτά και βέβαια την ίδρυση των συνοικισμών, αλλά και τις μορφές αυτοστέγασης.

Προχωρά, στην συνέχεια, στην έρευνα και την εξέταση των διαδικασιών ίδρυσης του πρώτου αστικού προσφυγικού συνοικισμού της χώρας, του συνοικισμού Βύρωνος, στην ανοικοδόμηση των πρώτων οικημάτων στους πρόποδες του Υμηττού μέχρι τη δημιουργία μιας προσφυγούπολης και αρκετών συνοικισμών στα πέριξ αυτής. Όπως παρατηρεί ο *Σπύρος Ντελέζος* στην *Εισαγωγή της έκδοσης*, είναι σημαντικό να διερευνηθεί, εάν η κοινωνική διαστρωμάτωση των προσφύγων, οι οποίοι, φυσικά, δεν είχαν κοινό τόπο διαμονής προηγουμένως, τους ακολούθησε και με ποιον τρόπο στον ελλαδικό χώρο, εάν λόγου χάριν η οικονομική τους κατάσταση επηρέασε και με ποιον τρόπο την πρόσβασή τους στα στεγαστικά προγράμματα και εάν ο παράγοντας αυτός οδήγησε σε αντιπαραθέσεις με το κράτος και τους αρμόδιους φορείς. Ο συγγραφέας δίνει, επίσης, ιδιαίτερο βάρος στην έρευνα για την στάση που κράτησαν οι ίδιοι οι πρό-

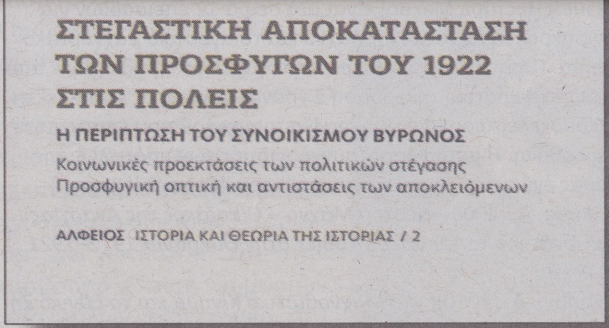

απαγόρευσις προσώπων τιμωρείται δια φυλακίσεως εξ τουλάχιστον μηνών και δια χρηματικής ποινής...»

Εν Αθήναις τη 16η Ιουλίου 1922

Όπως σημειώνει ο συγγραφέας, ο παραπάνω νόμος ψηφίστηκε από το ελληνικό κράτος σχεδόν ένα μήνα πριν την τελική ήττα της εκστρατείας στην Μικρά Ασία, την βί-

Εκδόσεις Αλφειός
Ιστορία και Θεωρία της Ιστορίας/2
Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2022
σελ. 264

«Η στέγαση των προσφύγων του '22 στις πόλεις αποτέλεσε ένα πολυσύνθετο εγχείρημα. Το ελληνικό κράτος και οι φορείς που ανέλαβαν την πραγμάτωσή του δημιούργησαν το πλαίσιο εντός του οποίου οι ίδιοι οι πρόσφυγες θα αποκτούσαν τη δυνατότητα επανεκκίνησης της ζωής τους. Οι πολιτικές που ακολουθήθηκαν κατά την πρώτη δεκαετία από την άφιξή τους βρίσκονται στο επίκεντρο της παρούσας έρευνας, με τις στοχεύσεις της εξουσίας και τα κοινωνικοπολιτικά επίδικα της περιόδου να τίθενται στο μικροσκόπιο.

Ο συνοικισμός Βύρωνος αποτέλεσε τον πρώτο αστικό προσφυγικό συνοικισμό της χώρας. Η παρακολούθηση των διαδικασιών ίδρυσής του αποτυπώνει την πορεία χιλιάδων ανθρώπων προς την επίτευξη της πολυπόθητης μόνιμης εγκατάστασης. Παράλληλα, φωτίζει τις εσωτερικές διαφοροποιήσεις του προσφυγικού κόσμου σε κοινωνικό και οικονομικό επίπεδο.

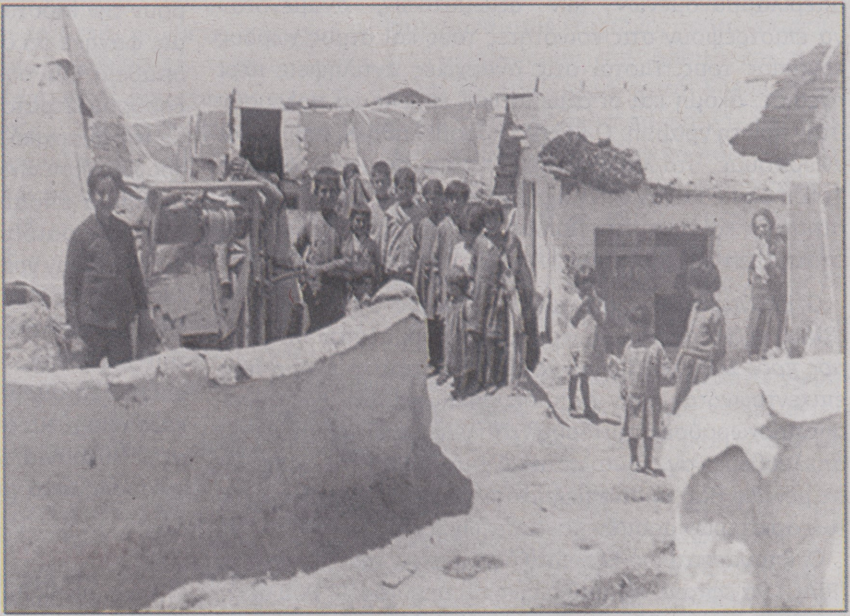
Οι πολιτικές γύρω από την κατοικία συχνά οδήγησαν σε αποκλεισμούς. Έτσι, οι πρόσφυγες των πόλεων μέσω της αυτοοργάνωσης προσπάθησαν να προωθήσουν αιτήματα, ενώ υιοθέτησαν επιθετικές μορφές αντίδρασης, φτάνοντας στην κατάληψη οικημάτων σε συνοικισμούς της Αθήνας στα 1925.

Τα γεγονότα που έλαβαν χώρα στον συνοικισμό Βύρωνος αναδεικνύουν τη δυναμική που χαρακτήρισε ένα διακριτό προσφυγικό κομμάτι της περιόδου το οποίο πέτυχε την επανεμφάνισή του στο προσκήνιο της ιστορίας,

προγράμματα, τα κριτήρια, τις προϋποθέσεις και τους όρους ένταξης σ' αυτά και βέβαια την ίδρυση των συνοικισμών, αλλά και τις μορφές αυτοστέγασης.

Προχωρά, στην συνέχεια, στην έρευνα και την εξέταση των διαδικασιών ίδρυσης του πρώτου αστικού προσφυγικού συνοικισμού της χώρας, του συνοικισμού Βύρωνος, στην ανοικοδόμηση των πρώτων οικημάτων στους πρόποδες του Υμηττού μέχρι τη δημιουργία μιας προσφυγούπολης και αρκετών συνοικισμών στα πέριξ αυτής. Όπως παρατηρεί ο *Σπύρος Ντελέζος* στην *Εισαγωγή της έκδοσης*, είναι σημαντικό να διερευνηθεί, εάν η κοινωνική διαστρωμάτωση των προσφύγων, οι οποίοι, φυσικά, δεν είχαν κοινό τόπο διαμονής προηγουμένως, τους ακολούθησε και με ποιον τρόπο στον ελλαδικό χώρο, εάν λόγου χάριν η οικονομική τους κατάσταση επηρέασε και με ποιον τρόπο την πρόσβασή τους στα στεγαστικά προγράμματα και εάν ο παράγοντας αυτός οδήγησε σε αντιπαραθέσεις με το κράτος και τους αρμόδιους φορείς. Ο συγγραφέας δίνει, επίσης, ιδιαίτερο βάρος στην έρευνα για την στάση που κράτησαν οι ίδιοι οι πρόσφυγες έναντι των κρατικών πολιτικών που αφορούσαν στην στέγασή τους, την κριτική που άσκησαν, την συλλογικότητα και την αυτενέργεια που επέδειξαν όσον αφορά στην προώθηση των αιτημάτων τους για την βελτίωση της διαβίωσής τους στους προσφυγικούς οικισμούς.

Νόμος 2870

Άρθρον 1: «Απαγορεύεται η εν Ελλάδι αποβίβασις προσώπων ομαδόν αφικνουμένων εξ αλλοδαπής, εφ' όσον ούτοι δεν είναι εφωδιασμένοι δια τακτικών διαβατηρίων νομίμως τεθεωρημένων...»

Άρθρον 2: «Πας πλοιοκτήτης, πράκτωρ, πλοίαρχος ή άλλο οιονδήποτε μέλος του πληρώματος πλοίου, όστις ήθελεν αναλάβει, διευκολύνει ή δεχθή της εις την Ελλάδα μεταφοράν των περί ων η εν άρθρω 1

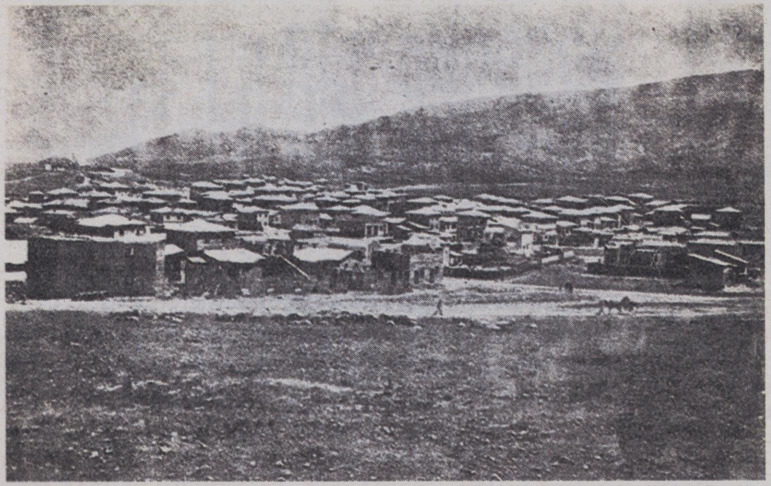
αιη εκτόπιση 1.200.000 προσφύγων και την είσοδο στον ελλαδικό χώρο των 5 περίπου εκατομμυρίων κατοίκων, βάσει της πρωτοφανούς διεθνώς υποχρεωτικής ανταλλαγής πληθυσμών βάσει θρησκεύματος που προέβλεπε η *Συνθήκη της Λωζάννης*. Η αντιβενιζελική κυβέρνηση, λοιπόν, γνώριζε ήδη από την άνοιξη την έκβαση του πολέμου και προετοίμαζε την «υποδοχή» των προσφύγων, που στην πλειοψηφία τους ήταν βενιζελικοί. Πλήθος κόσμου τούς υποδέχθηκε «θερμά» σε πολλές περιπτώσεις στα λιμάνια φωνάζοντας ρυθμικά, όταν κατέβαιναν από τα πλοία «*Έξω οι τουρκόσποροι από την πατρίδα μας*».

Οι γέροντες, οι ανήλικοι και οι γυναίκες αποτελούσαν την πλειοψηφία των προσφύγων, από τους οποίους το 54% κατέφυγε σε πόλεις, ενώ το 46% σε αγροτικές περι-

οχές κυρίως στην Μακεδονία και στην Θράκη. Θα πρέπει να έχουμε υπ' όψιν μας, ότι την προηγούμενη δεκαετία, λόγω των πολεμικών επιχειρήσεων και των ανακατατάξεων στα Βαλκάνια και εξαιτίας των επιπτώσεων της *Πρώτης Μεγάλης Ανθρωποσφαγής* και μέχρι το 1922, είχαν ήδη εισέλθει 800.000 πρόσφυγες, παρ' ότι πολλοί από αυτούς επέστρεψαν στις εστίες τους.

Η διαδικασία των ***λοιμοκαθαρτηρίων*** που αρχικά λειτούργησαν στον ***Άγιο Γεώργιο στο Κερατσίνι***, στο ***Καραμπουρνού της Θεσσαλονίκης*** και αργότερα στην ***Μακρόνησο*** ήταν η πρώτη οδυνηρή εμπειρία για τους πρόσφυγες που, σύμφωνα με τις μαρτυρίες τους, βίωσαν άθλιες συνθήκες κράτησης και διατροφής, εξευτελιστικές συνθήκες και καταστάσεις, με τις γυναίκες να υποβάλλονται σε εξαναγκαστικό κούρεμα και με τον θάνατο κυριολεκτικά να θερίζει.

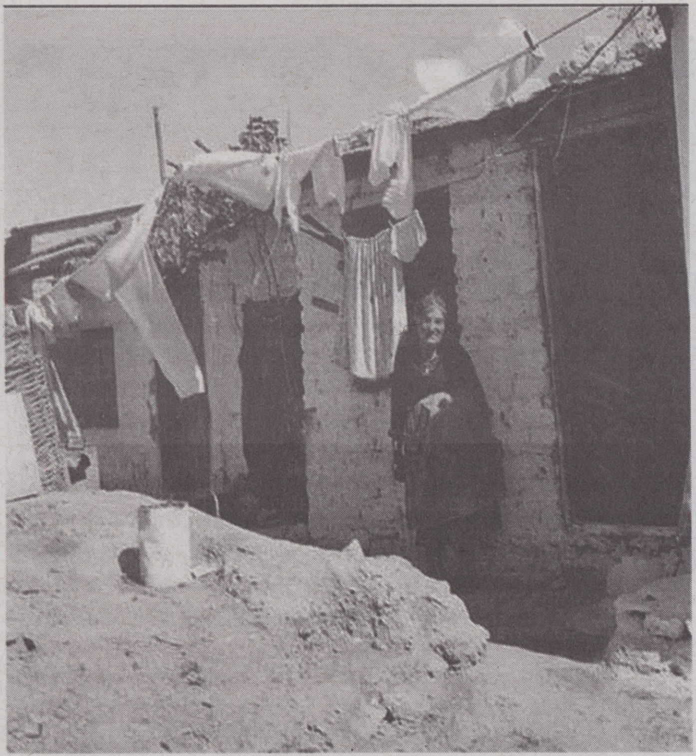
Όπως τονίζει ο συγγραφέας: «*Στην ηττημένη Ελλάδα του 1922 εκκίνησε μια τέτοια προσπάθεια από μεγάλο μέρος του ντόπιου στοιχείου, το οποίο ανέλαβε να κατα-*

στήσει σαφές προς τους πρόσφυγες πως ο μόνος χώρος που υπήρχε να διεκδικήσουν βρισκόταν στα κατώτερα στρώματα. Ο ρατσισμός στην καθημερινότητα και οι προσπάθειες αποκλεισμού σε διάφορες εκφάνσεις του δημόσιου βίου αποτέλεσαν το όχημα για την οριοθέτηση αυτή, καθ' όλη την διάρκεια του Μεσοπολέμου. Η λέξη «πρόσφυγας» απέκτησε υποτιμητική έννοια και αμφισβήτηση της ελληνικής εθνικής τους ταυτότητας οδήγησε πολλούς Μικρασιάτες να αλλάξουν το επίθετό τους ή να διαγράψουν τουρκικά προθέματα και καταλήξεις. Οι προσφωνήσεις «τουρκόσποροι» και «τουρκογεννημένοι» ήταν ενδεικτικές, ενώ το «γιαουρτοβαφτισμένοι» είχε να κάνει με την αμφισβήτηση της ορθόδοξης πίστης τους, δηλαδή ότι δεν βαπτίστηκαν σε νερό αλλά σε γιαούρτι».

Η ***όξυνση του ρατσισμού*** και των σχέσεων μεταξύ του ντόπιου στοιχείου και των προσφύγων μεγάλωσε εξαιτίας του γεγονότος, ότι οι πρόσφυγες αναγκάζονταν λόγω ανέχειας να εργάζονται με φθηνότερα μεροκάματα, περισσότερες ώρες ακόμα και τις Κυριακές, οι απεργίες έγιναν πιο δύσκολες, ενώ η διαπραγματευτική δύναμη των εργατών σημείωσε ύφεση. Στις Σέρρες, ντόπιοι, αντιτιθέμενοι στην απαλλοτρίωση γης για να εγκατασταθούν πρόσφυγες, τους επιτέθηκαν με όπλα, μαχαίρια και ρόπαλα τραυματίζοντας σοβαρά αρκετούς.

Οι ***γυναίκες πρόσφυγες*** δέχθηκαν ιδιαίτερο ρατσισμό, την ίδια στιγμή που οι ίδιες έσπαγαν πολλά στερεότυπα της εποχής ενώ εισήλθαν μαζικά στην αγορά εργασίας: «*Επιπλέον, η παρουσία τους στον δημόσιο χώρο μέσα στους συνοικισμούς διέφερε από την παρουσία των γηγενών γυναικών στις δικές τους περιοχές. Τις περισσότερες ώρες της ημέρας τους τις περνούσαν εκτός σπιτιού λόγω της στενότητας του χώρου των οικημάτων. Στα κατώφλια, στις αυλές και τους δρόμους μπροστά από τα σπίτια δημιουργούσαν δεσμούς συλλογικότητας μεταξύ τους. Τέλος λόγω του διαφορετικού τρόπου ζωής δέχθηκαν χλευασμό και για όλες τις άλλες συνήθειές τους. Ο χαρακτηρισμός «παστρικές» που τους αποδόθηκε με αφορμή πως έκαναν μπάνιο παραπάνω φορές από όσες ήταν «φυσιολογικές» εκείνη την περίοδο και το γεγονός ότι πρόσεχαν την εξωτερική τους εμφάνιση συνέτειναν στη διάδοση αρνητικής φήμης για το ήθος τους*».

νόμους εξαφανίζεται, όταν κανείς βλέπει την γυναίκα του και τα παιδιά του να πεθαίνουν από δυστυχία, και ο άνδρας γίνεται αναρχικός. Και δεν έλειπαν από την Ελλάδα αυτοί που ήταν πανέτοιμοι να ψαρέψουν σ' αυτά τα νερά με τον δυναμίτη του λαθροθήρα. Παροχή βοήθειας σε δυστυχία τέτοιου είδους συνιστά πολιτική ανάγκης, αλλά και ζήτημα ανθρωπιάς».

Η *Επιτροπή Αποκαταστάσεως Προσφύγων* λαμβάνοντας υπ' όψιν την εγκατάσταση των προσφύγων σε περιοχές της Αθήνας και Πειραιά προέτρεπε την εγκαθίδρυση βιομηχανιών εντός των πλησίον των προσφυγικών συνοικισμών, μ' ενδεικτικές τις περιπτώσεις της Ν. Ιωνίας, του Βύρωνα και της Καισαριανής, ενώ εναλλακτικά προκρίθηκε η εγκατάσταση των προσφύγων κοντά σε υπάρχοντα εργοστάσια.

Περιεχόμενα

Καραμπουρνού της Θεσσαλονίκης και αργότερα στην **Μακρόνησο** ήταν η πρώτη οδυνηρή εμπειρία για τους πρόσφυγες που, σύμφωνα με τις μαρτυρίες τους, βίωσαν άθλιες συνθήκες κράτησης και διατροφής, εξευτελιστικές συνθήκες και καταστάσεις, με τις γυναίκες να υποβάλλονται σε εξαναγκαστικό κούρεμα και με τον θάνατο κυριολεκτικά να θερίζει.

Όπως τονίζει ο συγγραφέας: «*Στην ηττημένη Ελλάδα του 1922 εκκίνησε μια τέτοια προσπάθεια από μεγάλο μέρος του ντόπιου στοιχείου, το οποίο ανέλαβε να κατα-*

στήσει σαφές προς τους πρόσφυγες πως ο μόνος χώρος που υπήρχε να διεκδικήσουν βρισκόταν στα κατώτερα στρώματα. Ο ρατσισμός στην καθημερινότητα και οι προσπάθειες αποκλεισμού σε διάφορες εκφάνσεις του δημόσιου βίου αποτέλεσαν το όχημα για την οριοθέτη-

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών.

δεν βαπτίστηκαν σε νερό αλλά σε γιαούρτι».

Η **όξυνση του ρατσισμού** και των σχέσεων μεταξύ του ντόπιου στοιχείου και των προσφύγων μεγάλωσε εξαιτίας του γεγονότος, ότι οι πρόσφυγες αναγκάζονταν λόγω ανέχειας να εργάζονται με φθηνότερα μεροκάματα, περισσότερες ώρες ακόμα και τις Κυριακές, οι απεργίες έγιναν πιο δύσκολες, ενώ η διαπραγματευτική δύναμη των εργατών σημείωσε ύφεση. Στις Σέρρες, ντόπιοι, αντιτιθέμενοι στην απαλλοτρίωση γης για να εγκατασταθούν πρόσφυγες, τους επιτέθηκαν με όπλα, μαχαίρια και ρόπαλα τραυματίζοντας σοβαρά αρκετούς.

Οι **γυναίκες πρόσφυγες** δέχθηκαν ιδιαίτερο ρατσισμό, την ίδια στιγμή που οι ίδιες έσπαγαν πολλά στερεότυπα της εποχής ενώ εισήλθαν μαζικά στην αγορά εργασίας: «*Επιπλέον, η παρουσία τους στον δημόσιο χώρο μέσα στους συνοικισμούς διέφερε από την παρουσία των γηγενών γυναικών στις δικές τους περιοχές. Τις περισσότερες ώρες της ημέρας τους τις περνούσαν εκτός σπιτιού λόγω της στενότητας του χώρου των οικημάτων. Στα κατώφλια, στις αυλές και τους δρόμους μπροστά από τα σπίτια δημιουργούσαν δεσμούς συλλογικότητας μεταξύ τους. Τέλος λόγω του διαφορετικού τρόπου ζωής δέχθηκαν χλευασμό και για όλες τις άλλες συνήθειές τους. Ο χαρακτηρισμός «παστρικές» που τους αποδόθηκε με αφορμή πως έκαναν μπάνιο παραπάνω φορές από όσες ήταν «φυσιολογικές» εκείνη την περίοδο και το γεγονός ότι πρόσεχαν την εξωτερική τους εμφάνιση συνέτειναν στη διάδοση αρνητικής φήμης για το ήθος τους».*

Η συγκυρία της αγροτικής μεταρρύθμισης, που αν και είχε ξεκινήσει το 1917 προχώρησε το 1923, προέκρινε την «αποκατάσταση» των προσφύγων σε επαρχιακές περιοχές έναντι τις στέγασής τους στις πόλεις όπου οι εργασιακές προοπτικές ήταν ιδιαίτερα δύσκολες, άρα και η επιβίωσή τους. Μια ***αγροτική μεταρρύθμιση***, που οφειλόταν στην ανησυχία της εξουσίας, εξαιτίας του αναβρασμού που επικρατούσε ανάμεσα στους λεγόμενους ***Παλαιοελλαδίτες ακτήμονες*** και του φόβου μιας πιθανής συνένωσης αγροτών και εργατών των πόλεων σε ανατρεπτική κατεύθυνση. Την ίδια ανησυχία είχε και ο

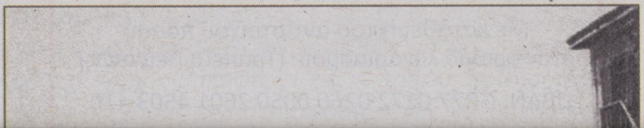

νόμους εξαφανίζεται, όταν κανείς βλέπει την γυναίκα του και τα παιδιά του να πεθαίνουν από δυστυχία, και ο άνδρας γίνεται αναρχικός. Και δεν έλειπαν από την Ελλάδα αυτοί που ήταν πανέτοιμοι να ψαρέψουν σ' αυτά τα νερά με τον δυναμίτη του λαθροθήρα. Παροχή βοήθειας σε δυστυχία τέτοιου είδους συνιστά πολιτική ανάγκης, αλλά και ζήτημα ανθρωπιάς».

Η Επιτροπή Αποκαταστάσεως Προσφύγων λαμβάνοντας υπ' όψιν την εγκατάσταση των προσφύγων σε περιοχές της Αθήνας και Πειραιά προέτρεπε την εγκαθίδρυση βιομηχανιών εντός των πλησίον των προσφυγικών συνοικισμών, μ' ενδεικτικές τις περιπτώσεις της Ν. Ιωνίας, του Βύρωνα και της Καισαριανής, ενώ εναλλακτικά προκρίθηκε η εγκατάσταση των προσφύγων κοντά σε υπάρχοντα εργοστάσια.

Περιεχόμενα

Συσπείρωση αναρχικών

στήσει σαφές προς τους πρόσφυγες πως ο μόνος χώρος που υπήρχε να διεκδικήσουν βρισκόταν στα κατώτερα στρώματα. Ο ρατσισμός στην καθημερινότητα και οι προσπάθειες αποκλεισμού σε διάφορες εκφάνσεις του δημόσιου βίου αποτέλεσαν το όχημα για την οριοθέτη-

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών. Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

επέβαλαν πολλά στερεότυπα της εποχής ενώ εισήλθαν μαζικά στην αγορά εργασίας: «*Επιπλέον, η παρουσία τους στον δημόσιο χώρο μέσα στους συνοικισμούς διέφερε από την παρουσία των γηγενών γυναικών στις δικές τους περιοχές. Τις περισσότερες ώρες της ημέρας τους τις περνούσαν εκτός σπιτιού λόγω της στενότητας του χώρου των οικημάτων. Στα κατώφλια, στις αυλές και τους δρόμους μπροστά από τα σπίτια δημιουργούσαν δεσμούς συλλογικότητας μεταξύ τους. Τέλος λόγω του διαφορετικού τρόπου ζωής δέχθηκαν χλευασμό και για όλες τις άλλες συνήθειές τους. Ο χαρακτηρισμός «παστρικές» που τους αποδόθηκε με αφορμή πως έκαναν μπάνιο παραπάνω φορές από όσες ήταν «φυσιολογικές» εκείνη την περίοδο και το γεγονός ότι πρόσεχαν την εξωτερική τους εμφάνιση συνέτειναν στη διάδοση αρνητικής φήμης για το ήθος τους*».

Η συγκυρία της αγροτικής μεταρρύθμισης, που αν και είχε ξεκινήσει το 1917 προχώρησε το 1923, προέκρινε την «αποκατάσταση» των προσφύγων σε επαρχιακές περιοχές έναντι τις στέγασής τους στις πόλεις όπου οι εργασιακές προοπτικές ήταν ιδιαίτερα δύσκολες, άρα και η επιβίωσή τους. Μια ***αγροτική μεταρρύθμιση***, που οφειλόταν στην ανησυχία της εξουσίας, εξαιτίας του αναβρασμού που επικρατούσε ανάμεσα στους λεγόμενους ***Παλαιοελλαδίτες ακτήμονες*** και του φόβου μιας πιθανής συνένωσης αγροτών και εργατών των πόλεων σε ανατρεπτική κατεύθυνση. Την ίδια ανησυχία είχε και ο δυτικός κόσμος, γεγονός που εξηγεί την προθυμία της Δύσης να προχωρήσει σε απανωτές επιδοτήσεις το 1925, όταν σε ***Αθήνα*** και ***Πειραιά*** ο αριθμός των προσφύγων ανέρχεται στις 100.000 ανθρώπους.

Ενδεικτική της εν δυνάμει εκρηκτικής κοινωνικής κατάστασης είναι η αναφορά του *Charles Howland* προέδρου της *Επιτροπής Αποκαταστάσεως Προσφύγων*: «***Ο σεβασμός στην τάξη και τους αυτά τα νερά με τον δυναμισμό [illegible]. Παροχή βοήθειας σε δυστυχία τέτοιου είδους συνιστά πολιτική ανάγκης, αλλά και ζήτημα ανθρωπιάς***».

Η *Επιτροπή Αποκαταστάσεως Προσφύγων* λαμβάνοντας υπ' όψιν την εγκατάσταση των προσφύγων σε περιοχές της Αθήνας και Πειραιά προέτρεπε την εγκαθίδρυση βιομηχανιών εντός των πλησίον των προσφυγικών συνοικισμών, μ' ενδεικτικές τις περιπτώσεις της Ν. Ιωνίας, του Βύρωνα και της Καισαριανής, ενώ εναλλακτικά προκρίθηκε η εγκατάσταση των προσφύγων κοντά σε υπάρχοντα εργοστάσια.

Περιεχόμενα

Συσπείρωση αναρχικών

Η βιομηχανοποίηση είναι μαγική, μπορεί να μετατρέψει το Vegan σε μη Vegan

Είναι δεδομένο, πως όπου υπάρχει βιομηχανοποίηση και μαζική παραγωγή, υπάρχει και μεγάλο-κόστος στο φυσικό περιβάλλον, σε ζώα και ανθρώπους. Η βιομηχανία της vegan τροφής, εκμεταλλεύεται εμπορικά την άρνηση πολλών ανθρώπων να συμμετέχουν στην εκμετάλλευση και τον βασανισμό των ζώων για την τροφή τους, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται τροφές που τελικά δεν είναι ό,τι καλύτερο για ζώα, ανθρώπους και φυσικό περιβάλλον.

Μια τέτοια βιομηχανοποιημένη τροφή που πωλείται σε μεγάλες ποσότητες στα ράφια των σούπερ-μάρκετ είναι το λεγόμενο γάλα αμυγδάλου. Η συγκεκριμένη τροφή είναι αρκετά δημοφιλής για την περιεκτικότητά της σε ασβέστιο και επίσης είναι ιδανική για όσους έχουν δυσανεξία στην λακτόζη και είναι μια εναλλακτική λύση απέναντι στην εκμετάλλευση των ζώων για την μαζική παραγωγή γάλακτος. Παρ' όλα αυτά, η βιομηχανοποίησή της, πέραν της χρήσης ισχυρών φυτοφαρμάκων που προκαλούν μεγάλη θνησιμότητα στις μέλισσες, ακόμα και του γνωστού Round Up που αποδεδειγμένα προκαλεί διάφορες μορφές καρκίνου στον άνθρωπο, έχει φέρει στα όριά τους τις μέλισσες που επικονιάζουν τις αμυγδαλιές. Το 80% της παγκόσμιας παραγωγής γάλακτος αμυγδάλου γίνεται στην Καλιφόρνια. Οι τεράστιες εκτάσεις από αμυγδαλιές χρειάζονται αρκετά φυτοφάρμακα για την αποφυγή ασθενειών που μπορεί να προκαλέσει η μονοκαλλιέργεια και οι μέλισσες, αντί να βρίσκονται την εποχή της ανθοφορίας στην κυψέλη, διατηρώντας την ζεστή και καταναλώνοντας τροφή με ελάχιστες κινήσεις, επικονιάζουν εντατικά, καθώς η προσφορά σε άνθη είναι τεράστια. Ο συνδυασμός φυτοφαρμάκων και κρύας εποχής καταφέρνει θανάσιμο πλήγμα στις κοινότητες των μελισσών, το οποίο είναι πολύ μεγαλύτερο από ό,τι θα γινόταν σε φυσιολογικές συνθήκες.

Για όλα τα παραπάνω θα πρέπει, βέβαια, να λάβουμε υπ' όψιν τον ανταγωνισμό που επικρατεί μεταξύ των βιομηχανιών τροφίμων, οι οποίες προβάλουν τα οφέλη της μιας ή της άλλης τροφής μέσα από αμφιλεγόμενες έρευ-

όχι γιατί η εθνική ομάδα της Αργεντινής είχε κατακτήσει το Μουντιάλ, αλλά γιατί ο κόσμος έψαχνε μια καλύτερη ζωή από αυτή που ζούσε. Το Μπουένος Άιρες είχε κατακλυστεί από εξεγερμένους που είχαν πολιορκήσει το προεδρικό μέγαρο με αποτέλεσμα ο πρόεδρος Φερνάντο Ρούα να εγκαταλείψει με ελικόπτερο το προεδρικό μέγαρο.

Από τον κόσμο στους δρόμους για αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής, στον κόσμο στους δρόμους για την κατάκτηση του Μουντιάλ, από την φυγάδευση του προέδρου με ελικόπτερο στην φυγάδευση των παιχτών με ελικόπτερο. 21 χρόνια μετά, 4 εκατομμύρια άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους για να θαυμάσουν την αποστολή της εθνικής ομάδας της Αργεντινής, της οποίας το εισόδημα υπερκαλύπτει το συνολικό εισόδημα των 4 εκατομμύριων θαυμαστών της. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που μια εξέγερση από μόνη της ποτέ δεν θα είναι αρκετή στην υπόθεση της απελευθέρωσης των ανθρώπων.

Ιδιωτικές και κρατικές μπίζνες ή αλλιώς... ιδρύματα για παιδιά

Μετά τις αποκαλύψεις για την «Κιβωτό του Κόσμου», το

Η βιομηχανοποίηση είναι μαγική, μπορεί να μετατρέψει το Vegan σε μη Vegan

Είναι δεδομένο, πως όπου υπάρχει βιομηχανοποίηση και μαζική παραγωγή, υπάρχει και μεγάλο κόστος στο φυσικό περιβάλλον, σε ζώα και ανθρώπους. Η βιομηχανία της vegan τροφής, εκμεταλλεύεται εμπορικά την άρνηση πολλών ανθρώπων να συμμετέχουν στην εκμετάλλευση και τον βασανισμό των ζώων για την τροφή τους, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται τροφές που τελικά δεν είναι ό,τι καλύτερο για ζώα, ανθρώπους και φυσικό περιβάλλον.

Μια τέτοια βιομηχανοποιημένη τροφή που πωλείται σε μεγάλες ποσότητες στα ράφια των σούπερ-μάρκετ είναι το λεγόμενο γάλα αμυγδάλου. Η συγκεκριμένη τροφή είναι αρκετά δημοφιλής για την περιεκτικότητά της σε ασβέστιο και επίσης είναι ιδανική για όσους έχουν δυσανεξία στην λακτόζη και είναι μια εναλλακτική λύση απέναντι στην εκμετάλλευση των ζώων για την μαζική παραγωγή γάλακτος. Παρ' όλα αυτά, η βιομηχανοποίησή της, πέραν της χρήσης ισχυρών φυτοφαρμάκων που προκαλούν μεγάλη θνησιμότητα στις μέλισσες, ακόμα και η μονοκαλλιέργεια και οι μέλισσες, αντί να βρίσκονται την εποχή της ανθοφορίας στην κυψέλη, διατηρώντας την ζεστή και καταναλώνοντας τροφή με ελάχιστες κινήσεις, επικονιάζουν εντατικά, καθώς η προσφορά σε άνθη είναι τεράστια. Ο συνδυασμός φυτοφαρμάκων και κρύας εποχής καταφέρνει θανάσιμο πλήγμα στις κοινότητες των μελισσών, το οποίο είναι πολύ μεγαλύτερο από ό,τι θα γινόταν σε φυσιολογικές συνθήκες.

Για όλα τα παραπάνω θα πρέπει, βέβαια, να λάβουμε υπ' όψιν τον ανταγωνισμό που επικρατεί μεταξύ των βιομηχανιών τροφίμων, οι οποίες προβάλουν τα οφέλη της μιας ή της άλλης τροφής μέσα από αμφιλεγόμενες έρευνες και με κοινό παρονομαστή το κέρδος.

Η βιομηχανοποίηση έχει κατακλύσει κάθε πτυχή της ζωής μας, από το φαγητό μέχρι την διασκέδαση, και πίσω απ' αυτή πάντα υπάρχει εκμετάλλευση και σχέσεις εξουσίας. Όσο καλές προθέσεις μπορεί να έχει κάποιος γυρίζοντας την πλάτη σε μια μορφή εκμετάλλευσης, η βιομηχανοποίηση και η εκμετάλλευση μπορεί να βρίσκεται και από την άλλη πλευρά. Πάντως, το γάλα αμυγδάλου μπορεί να παραχθεί εύκολα και απλά με άλεσμα του αμύγδαλου σε νερό και σούρωμα, αλλά αν βρίσκεσαι σε μεγάλη πόλη άντε να βρεις αμυγδαλιές... μακρύς και συνεχόμενος ο δρόμος για την ελευθερία!

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 21ος, Φύλλο 233
Ιανουάριος 2023

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 3265 1740

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 30 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 40 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)
IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410
bic: PIRBGRAA

Στην Αργεντινή, στις 20/12/2022 η ιστορία δεν επαναλήφθηκε, φάρσα για προβληματισμό ήταν ...

Από τον κόσμο στους δρόμους για αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής, στον κόσμο στους δρόμους για την κατάκτηση του Μουντιάλ, από την φυγάδευση του προέδρου με ελικόπτερο στην φυγάδευση των παιχτών με ελικόπτερο. 21 χρόνια μετά, 4 εκατομμύρια άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους για να θαυμάσουν την αποστολή της εθνικής ομάδας της Αργεντινής, της οποίας το εισόδημα υπερκαλύπτει το συνολικό εισόδημα των 4 εκατομμύριων θαυμαστών της. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που μια εξέγερση από μόνη της ποτέ δεν θα είναι αρκετή στην υπόθεση της απελευθέρωσης των ανθρώπων.

Ιδιωτικές και κρατικές μπίζνες ή αλλιώς... ιδρύματα για παιδιά

Μετά τις αποκαλύψεις για την «Κιβωτό του Κόσμου», το κράτος ξεκίνησε έρευνα και στο "Χαμόγελο του Παιδιού", γνωστοποιώντας ήδη κάποια στοιχεία που αφορούν 20

σμα να δημιουργούνται τροφές που τελικά δεν είναι ό,τι καλύτερο για ζώα, ανθρώπους και φυσικό περιβάλλον.
Μια τέτοια βιομηχανοποιημένη τροφή που πωλείται σε μεγάλες ποσότητες στα ράφια των σούπερ-μάρκετ είναι το λεγόμενο γάλα αμυγδάλου. Η συγκεκριμένη τροφή είναι αρκετά δημοφιλής για την περιεκτικότητά της σε ασβέστιο και επίσης είναι ιδανική για όσους έχουν δυσανεξία στην λακτόζη και είναι μια εναλλακτική λύση απέναντι στην εκμετάλλευση των ζώων για την μαζική παραγωγή γάλακτος. Παρ' όλα αυτά, η βιομηχανοποίησή της, πέραν της χρήσης ισχυρών φυτοφαρμάκων που προκαλούν μεγάλη θνησιμότητα στις μέλισσες, ακόμα και

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 21ος, Φύλλο 233
Ιανουάριος 2023

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 3265 1740

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 30 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 40 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)
IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410
bic: PIRBGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:
Παναγιώτη Ι. Λιόλιο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82
Για ηλεκτρονική επικοινωνία:
diadromi@anarchy.gr

Για όλα τα παραπάνω θα πρέπει, βέβαια, να λάβουμε υπ' όψιν τον ανταγωνισμό που επικρατεί μεταξύ των βιομηχανιών τροφίμων, οι οποίες προβάλουν τα οφέλη της μιας ή της άλλης τροφής μέσα από αμφιλεγόμενες έρευνες και με κοινό παρονομαστή το κέρδος.
Η βιομηχανοποίηση έχει κατακλύσει κάθε πτυχή της ζωής μας, από το φαγητό μέχρι την διασκέδαση, και πίσω απ' αυτή πάντα υπάρχει εκμετάλλευση και σχέσεις εξουσίας. Όσο καλές προθέσεις μπορεί να έχει κάποιος γυρίζοντας την πλάτη σε μια μορφή εκμετάλλευσης, η βιομηχανοποίηση και η εκμετάλλευση μπορεί να βρίσκεται και από την άλλη πλευρά. Πάντως, το γάλα αμυγδάλου μπορεί να παραχθεί εύκολα και απλά με άλεσμα του αμύγδαλου σε νερό και σούρωμα, αλλά αν βρίσκεσαι σε μεγάλη πόλη άντε να βρεις αμυγδαλιές... μακρύς και συνεχόμενος ο δρόμος για την ελευθερία!

Στην Αργεντινή, στις 20/12/2022 η ιστορία δεν επαναλήφθηκε, φάρσα για προβληματισμό ήταν ...

Στις 20/12/2022 δημοσιεύονται φωτογραφίες από τους δρόμους του Μπουένος Άιρες με εκατομμύρια κόσμου που είχε βγει για να πανηγυρίσει την κατάκτηση του Μουντιάλ και να υποδεχτεί τους παίχτες της εθνικής ομάδας της Αργεντινής. Ο κόσμος ήταν τόσο πυκνός που το λεωφορείο που μετέφερε τους παίχτες ήταν αδύνατο να προχωρήσει στην προκαθορισμένη διαδρομή και έτσι οι παίχτες φυγαδεύτηκαν με ελικόπτερο.
Στις 20/12/2001, ακριβώς 21 χρόνια πριν, οι ίδιοι δρόμοι του Μπουένος Άιρες είχαν κατακλυστεί πάλι από κόσμο,

Από τον κόσμο στους δρόμους για αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής, στον κόσμο στους δρόμους για την κατάκτηση του Μουντιάλ, από την φυγάδευση του προέδρου με ελικόπτερο στην φυγάδευση των παιχτών με ελικόπτερο. 21 χρόνια μετά, 4 εκατομμύρια άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους για να θαυμάσουν την αποστολή της εθνικής ομάδας της Αργεντινής, της οποίας το εισόδημα υπερκαλύπτει το συνολικό εισόδημα των 4 εκατομμύριων θαυμαστών της. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που μια εξέγερση από μόνη της ποτέ δεν θα είναι αρκετή στην υπόθεση της απελευθέρωσης των ανθρώπων.

Ιδιωτικές και κρατικές μπίζνες ή αλλιώς... ιδρύματα για παιδιά

Μετά τις αποκαλύψεις για την «Κιβωτό του Κόσμου», το κράτος ξεκίνησε έρευνα και στο «Χαμόγελο του Παιδιού», γνωστοποιώντας ήδη κάποια στοιχεία που αφορούν 20

εκατομμύρια ευρώ πλεόνασμα που έχει το ίδρυμα, κάποιες αναφορές για κακοποιητικές συμπεριφορές σε εργαζόμενους, καθώς και για το σπίτι του προέδρου- ιδρυτή που είναι μια βίλα η οποία είχε παραχωρηθεί στο «χαμό-

γελο του παιδιού». Θεωρούμε πως αυτά είναι προπετάσματα καπνού και προειδοποιητικά πυρά μεταξύ αντιμαχόμενων πλευρών, που για τόσα χρόνια ήταν σύμμαχοι αλλά έφτασε η ώρα να χωρίσουν τις περιοχές τους για τα καλά. Το κράτος για πολλά χρόνια γνώριζε τα «κακώς κείμενα» των ιδρυμάτων, αλλά βολευόταν μια χαρά, μιας και ο ένας εξυπηρετούσε τον άλλον. Οι ιδιωτικές δομές αναλάμβαναν κρατικά ιδρυματικά χρέη και το κράτος μαζί με τα χειραγωγούμενα ΜΜΕ του, τους παρείχε κάθε είδους στήριξη για τις υπηρεσίες τους. Μ' αυτό τον τρόπο καλύπτονταν οι ελλείψεις σε κρατικές ιδρυματικές δομές παιδιών. Το ότι γνώριζε το είδαμε και στα διάφορα που βγήκαν στο φως με αφορμή την «Κιβωτό του Κόσμου». Καταγγελίες χρόνων έμεναν στα συρτάρια.

Ένα χρόνο πριν, σε εκπομπή κρατικού καναλιού η υπουργός Μιχαηλίδου έβγαινε και έλεγε πως γνωρίζει ένα-ένα τα παιδιά από τις δομές της Αττικής: *«Θέλω να έχω αίσθηση και πλέον μπορώ να πω ότι έχω σχέση και έχω σχέση, πλέον τα ξέρω τα παιδιά μας ειδικά στην Αττική, τα ξέρω ένα-ένα. Τα επισκέπτομαι συχνά, έχω σχέση με τα παιδιά, έχω σχέσεις με τους φροντιστές τους, με τους ανθρώπους που δουλεύουν στις δομές αυτές και κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να διασφαλίσουν το βέλτιστο συμφέρον των παιδιών».* Αλλά όταν έπρεπε να βγουν όλα στη φόρα για να αναλάβει το κράτος τα επικερδή, όπως φαίνεται, ιδρύματα, κανείς δεν ήξερε τίποτα.

Επειδή, λοιπόν, το κράτος γνώριζε τι γινόταν και πως λειτουργούν αυτά τα ιδρύματα, πρόσφατα ψήφισε το νομοσχέδιο που σε περίπτωση κακοδιαχείρισης, κακοποίησης κ.λπ. να έχει το δικαίωμα να πάρει στα χέρια του τα ιδρύματα αλλάζοντας το διοικητικό συμβούλιο. Ως δια μαγείας ή τύχης.... λίγο καιρό μετά την ψήφιση του εν λόγω νομοσχεδίου, βγήκαν στο φως οι καταγγελίες για την «Κιβωτό του Κόσμου» και λίγο αργότερα βγαίνουν διάφορα «περίεργα» από το στόμα της Μιχαηλίδου για το «Χαμόγελο του Παιδιού». Κάπως έτσι, οι άλλοτε σύμμαχοι τα σπάνε και έτσι το κράτος θα μπορεί να παραλάβει έτοιμα ιδρύματα χωρίς κόπο και έξοδα στησίματος. Έτσι, οι ιθύνοντες που έστησαν τα ιδρύματα, νιώθουν πως πιάστηκαν στην φάκα και ίσως να μάθουν πως όποιος νομίζει πως μπορεί να συμμαχήσει και να κάνει συμφωνίες και δουλειές με το κράτος, αργά ή γρήγορα θα βγει χαμένος.

Είτε κρατικά, είτε ιδιωτικά, τα ιδρύματα παραμένουν κακοποιητικά για τα παιδιά και αποτελούν δείγμα της αρρώστιας της κοινωνίας και έλλειψη ανθρωπινότητας σ' αυτήν. Ένας ανεξούσιος κόσμος με αλληλοβοήθεια θα πρέπει να είναι η απάντηση στο «αναγκαίο κακό» των ιδρυμάτων.

Ε.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ

ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟ

ΔΙΗΜΕΡΟ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ-ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ
16-17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2022
ΣΤΟ
ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΥΛΙΚΕΙΟ ΝΟΜΙΚΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16/12/2022

7.00: *(Σ)ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΠΑΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΟΣ. ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ «ΔΕΝ ΞΕΡΑΜΕ», «ΕΝΤΑΞΕΙ, ΠΟΙΑ ΛΟΚΝΤΑΟΥΝ ΤΩΡΑ;», «ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΠΑΜΕ ΠΩΣ ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗ ΜΕΤΑΔΟΣΗ» ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ «ΠΑΝΤΑ ΕΤΣΙ ΔΕΝ ΗΤΑΝ;» ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ*
(λέσχη ανειδίκευτων)

9.00: *ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΠΑΝΔΗΜΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΕΡΓΑΛΕΙΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ*
(Black and green anarchy)

10.00: *Η ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝΗ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΤΑΞΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ*
(Συνέλευση ενάντια στην βιοεξουσία και την κλεισούρα)

ΣΑΒΒΑΤΟ 17/12/2022

4.00: ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΑΙΝΙΑΣ *ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΣ, ΟΛΗ Η ΙΣΤΟΡΙΑ*

6.00: *ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ: ΜΑΖΙΚΕΣ ΕΠΙΒΟΛΕΣ ΚΑΙ ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ*
(Σύντροφος από την Πρωτοβουλία)

8.00: *ΔΙΑΡΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΞΑΙΡΕΣΗΣ: ΜΟΡΦΗ, ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ, ΕΚΔΟΧΕΣ*
(Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας, Συσπείρωση Αναρχικών)

8.30: *20 ΧΡΟΝΙΑ ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΟΝ "ΕΧΘΡΟ". ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΥΣΤΕΡΙΑ, ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ ΣΟΚ, ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ, ΠΟΛΕΜΟΣ*
(ΚΕΔ - Avantgarde)

9.00: *ΣΥΖΗΤΗΣΗ - ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΑΠΟ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΗΚΑΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΗΣ ΠΑΝΔΗΜΙΑΣ*

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΗΜΕΡΟΥ ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΚΘΕΣΗ ΕΝΤΥΠΟΥ ΥΛΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ

μιας και ο ένας εξυπηρετούσε τον άλλον. Οι ιδιωτικές δομές αναλάμβαναν κρατικά ιδρυματικά χρέη και το κράτος μαζί με τα χειραγωγούμενα ΜΜΕ του, τους παρείχε κάθε είδους στήριξη για τις υπηρεσίες τους. Μ' αυτό τον τρόπο καλύπτονταν οι ελλείψεις σε κρατικές ιδρυματικές δομές παιδιών. Το ότι γνώριζε το είδαμε και στα διάφορα που βγήκαν στο φως με αφορμή την «Κιβωτό του Κόσμου». Καταγγελίες χρόνων έμεναν στα συρτάρια.

Ένα χρόνο πριν, σε εκπομπή κρατικού καναλιού η υπουργός Μιχαηλίδου έβγαινε και έλεγε πως γνωρίζει ένα-ένα τα παιδιά από τις δομές της Αττικής: *«Θέλω να έχω αίσθηση και πλέον μπορώ να πω ότι έχω σχέση και έχω σχέση, πλέον τα ξέρω τα παιδιά μας ειδικά στην Αττική, τα ξέρω ένα-ένα. Τα επισκέπτομαι συχνά, έχω σχέση με τα παιδιά, έχω σχέσεις με τους φροντιστές τους, με τους ανθρώπους που δουλεύουν στις δομές αυτές και κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να διασφαλίσουν το βέλτιστο συμφέρον των παιδιών».* Αλλά όταν έπρεπε να βγουν όλα στη φόρα για να αναλάβει το κράτος διοικητικό συμβούλιο. Ως δια μαγείας ή τύχης.... λίγο καιρό μετά την ψήφιση του εν λόγω νομοσχεδίου, βγήκαν στο φως οι καταγγελίες για την «Κιβωτό του Κόσμου» και λίγο αργότερα βγαίνουν διάφορα «περίεργα» από το στόμα της Μιχαηλίδου για το «Χαμόγελο του Παιδιού». Κάπως έτσι, οι άλλοτε σύμμαχοι τα σπάνε και έτσι το κράτος θα μπορεί να παραλάβει έτοιμα ιδρύματα χωρίς κόπο και έξοδα στησίματος. Έτσι, οι ιθύνοντες που έστησαν τα ιδρύματα, νιώθουν πως πιάστηκαν στην φάκα και ίσως να μάθουν πως όποιος νομίζει πως μπορεί να συμμαχήσει και να κάνει συμφωνίες και δουλειές με το κράτος, αργά ή γρήγορα θα βγει χαμένος.

Είτε κρατικά, είτε ιδιωτικά, τα ιδρύματα παραμένουν κακοποιητικά για τα παιδιά και αποτελούν δείγμα της αρρώστιας της κοινωνίας και έλλειψη ανθρωπινότητας σ' αυτήν. Ένας ανεξούσιος κόσμος με αλληλοβοήθεια θα πρέπει να είναι η απάντηση στο «αναγκαίο κακό» των ιδρυμάτων.

Ε.

ΔΙΗΜΕΡΟ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ-ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ
16-17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2022
ΣΤΟ
ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΥΛΙΚΕΙΟ ΝΟΜΙΚΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16/12/2022

7.00: *(Σ)ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΠΑΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΟΣ. ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ «ΔΕΝ ΞΕΡΑΜΕ», «ΕΝΤΑΞΕΙ, ΠΟΙΑ ΛΟΚΝΤΑΟΥΝ ΤΩΡΑ;», «ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΠΑΜΕ ΠΩΣ ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗ ΜΕΤΑΔΟΣΗ» ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ «ΠΑΝΤΑ ΕΤΣΙ ΔΕΝ ΗΤΑΝ;» ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ*
(λέσχη ανειδίκευτων)

9.00: *ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΠΑΝΔΗΜΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΕΡΓΑΛΕΙΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ*
(Black and green anarchy)

10.00: *Η ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝΗ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΤΑΞΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ*
(Συνέλευση ενάντια στην βιοεξουσία και την κλεισούρα)

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΗΜΕΡΟΥ ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΚΘΕΣΗ ΕΝΤΥΠΟΥ ΥΛΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

ΣΑΒΒΑΤΟ 17/12/2022

4.00: ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΑΙΝΙΑΣ *ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΣ, ΟΛΗ Η ΙΣΤΟΡΙΑ*

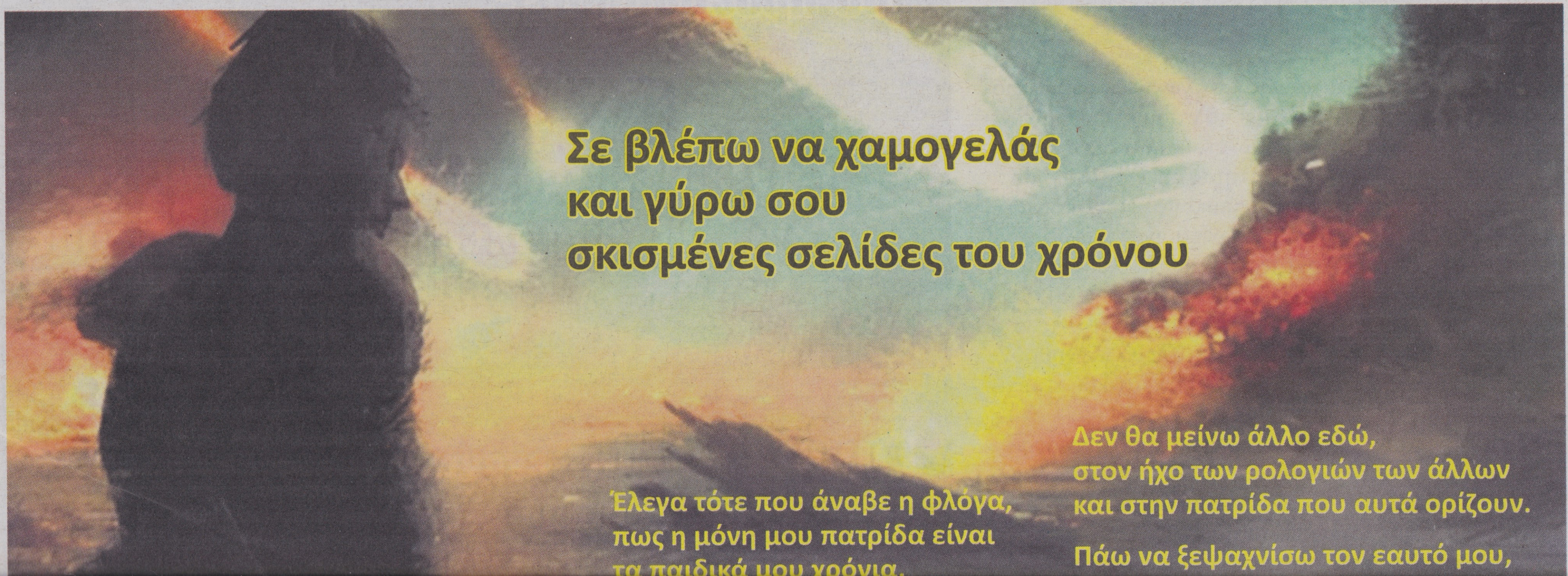
6.00: *ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ: ΜΑΖΙΚΕΣ ΕΠΙΒΟΛΕΣ ΚΑΙ ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ*
(Σύντροφος από την Πρωτοβουλία)

8.00: *ΔΙΑΡΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΞΑΙΡΕΣΗΣ: ΜΟΡΦΗ, ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ, ΕΚΔΟΧΕΣ*
(Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας, Συσπείρωση Αναρχικών)

8.30: *20 ΧΡΟΝΙΑ ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΟΝ "ΕΧΘΡΟ". ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΥΣΤΕΡΙΑ, ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ ΣΟΚ, ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ, ΠΟΛΕΜΟΣ*
(ΚΕΔ - Avantgarde)

9.00: *ΣΥΖΗΤΗΣΗ - ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΑΠΟ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΗΚΑΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΗΣ ΠΑΝΔΗΜΙΑΣ*

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ

παιδιά μας ειδικά στην Αττική, τα ξέρω ένα-ένα. Τα επισκέπτομαι συχνά, έχω σχέση με τα παιδιά, έχω σχέσεις με τους φροντιστές τους, με τους ανθρώπους που δουλεύουν στις δομές αυτές και κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να διασφαλίσουν το βέλτιστο συμφέρον των παιδιών». Αλλά όταν έπρεπε να βγουν όλα στη φόρα για να αναλάβει το κράτος

τος, αργά ή γρήγορα θα βγεί χαμένος.

Είτε κρατικά, είτε ιδιωτικά, τα ιδρύματα παραμένουν κακοποιητικά για τα παιδιά και αποτελούν δείγμα της αρρώστιας της κοινωνίας και έλλειψη ανθρωπινότητας σ' αυτήν. Ένας ανεξούσιος κόσμος με αλληλοβοήθεια θα πρέπει να είναι η απάντηση στο «αναγκαίο κακό» των ιδρυμάτων.

Ε.

(Black and green anarchy)

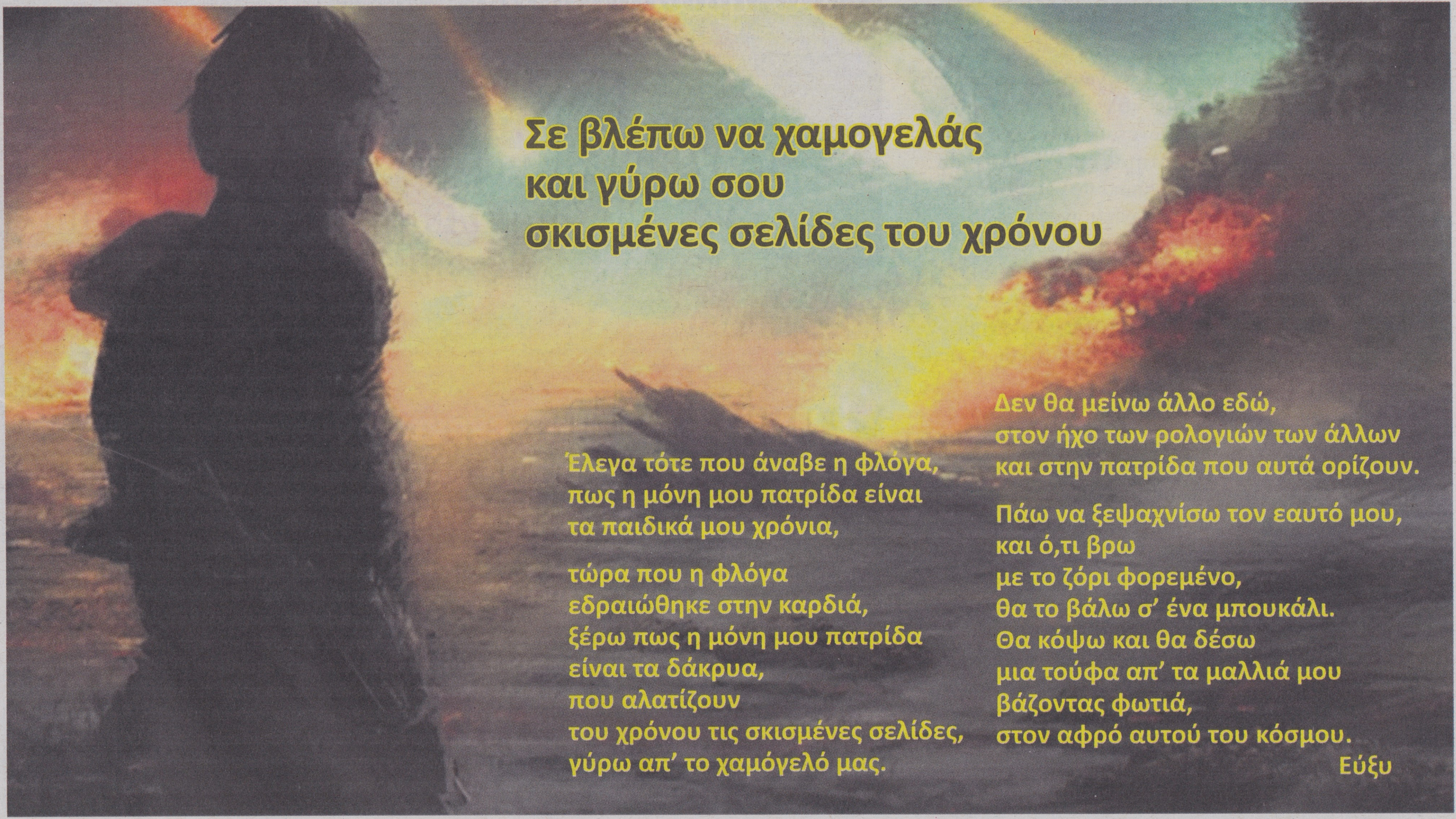
10.00: *Η ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝΗ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΤΑΞΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ*
(Συνέλευση ενάντια στην βιοεξουσία και την κλεισούρα)

8.30: *20 ΧΡΟΝΙΑ ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΟΝ "ΕΧΘΡΟ". ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΥΣΤΕΡΙΑ, ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ ΣΟΚ, ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ, ΠΟΛΕΜΟΣ*
(ΚΕΔ - Avantgarde)

9.00: *ΣΥΖΗΤΗΣΗ - ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΑΠΟ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΗΚΑΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΗΣ ΠΑΝΔΗΜΙΑΣ*

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΗΜΕΡΟΥ ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΚΘΕΣΗ ΕΝΤΥΠΟΥ ΥΛΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Πραγματοποιήθηκε από την «Ανοιχτή Αντιπολεμική Συνέλευση Αναρχικών» το Σάββατο 17 Δεκεμβρίου 2022, στις 3 μμ στο Θησείο (Σταθμό ΗΣΑΠ) συγκέντρωση Ενάντια στην Εθνικισμό, τον Μιλιταρισμό και τον Πόλεμο. Παρακάτω παραθέτουμε κάποια αποσπάσματα από το φυλλάδιο που διανεμήθηκε κατά την διάρκεια της συγκέντρωσης καθώς στους δρόμους της Πλάκας:

Οι εθνικές ιδέες γεννούν νεκροταφεία

Το νέο ιδεολόγημα που εισάγουν τα δυτικά κράτη περί διαφορετικού πολιτισμικού υπόβαθρου ανατολής-δύσης και σύγκρουσης της φιλελεύθερης δυτικής δημοκρατίας με τα αυταρχικά καθεστώτα της ανατολής, μοιάζει με αναδιατύπωση της περίφημης «σύγκρουσης των πολιτισμών» των δυτικών think tank στις αρχές της δεκαετίας του '90 αλλά και του ψυχροπολεμικού δίπολου μεταξύ ολοκληρωτικών και φιλελεύθερων καθεστώτων.

Όμως τα όσα εξελίσσονται στην Ουκρανία δείχνουν για άλλη μια φορά με τον πλέον τραγικό τρόπο αυτό που χαρακτηρίζει την ιστορία όλων των εθνικών κρατών στα μόλις 250 χρόνια ιστορικής τους εμφάνισης και εξάπλωσης στο πλαίσιο του αστικού πολιτισμού: πολεμικές επιχειρήσεις (όπου κάθε έθνος-κράτος εμφανίζει πάντα την πλευρά του ως δίκαιη και αμυνόμενη), εθνοκαθάρσεις, εκτοπισμοί, βίαιες ενσωματώσεις, εντατικές εθνοποιητικές-ομογενοποιητικές διαδικασίες.

Η εθνοκρατική ιδεολογία του πατριωτισμού/εθνικισμού, που εμφανίζεται τον 18ο-19ο αιώνα, παρουσιάζει τα έθνη να προϋπάρχουν και να αφυπνίζονται για να συγκροτηθούν σε κράτος ή να εδραιωθούν σε ένα ήδη ανεξάρτητο κράτος. Όμως το έθνος ως επινοημένη/φαντασιακή κοινότητα κοινής καταγωγής και συμφερόντων, εδαφικής επικράτειας και πολιτισμικής ομοιογένειας, συγκροτείται και διαμορφώνεται από το κράτος, στη

τις αστοχίες και τα αδιέξοδα της αντιιμπεριαλιστικής ανάλυσης (σε σχέση με το ζητούμενο της κοινωνικής-ταξικής απελευθέρωσης), που εντοπίζει το πρόβλημα στην αντιπαράθεση ισχυρών κρατών ή ηγεμονικών σχηματισμών με λιγότερο ισχυρά κράτη, επενδύει στην ανάπτυξη λαϊκών εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων και προτάσσει (έμμεσα ή άμεσα) την «αυτοδιάθεση των λαών» μέσω της δημιουργίας δικού τους κράτους ή της ένταξης τους στο έθνος-κράτος που αναγνωρίζουν ως δικό τους. Μια προσέγγιση που καταλήγει αναπόφευκτα στην αγκαλιά του κρατισμού. [...] [...]

στα σφαγεία των πολέμων δεν διαλέγουμε πλευρά

Ο πόλεμος στην Ουκρανία εντάσσεται στην κλιμάκωση των ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών για την αναδιανομή της παγκόσμιας ισχύος και τη διαμόρφωση ενός ψυχροπολεμικού σκηνικού. Τα κράτη μας καλούν μια ακόμη φορά να διαλέξουμε τους σφαγείς μας. Οι εξελίξεις στο πολεμικό μέτωπο συνεχίζονται με αμείωτη ένταση, αφήνοντας πίσω τους χιλιάδες νεκρούς, κατεστραμμένη γη, τσακισμένα/βιασμένα σώματα, εκατομμύρια εκτοπισμένες/ους.

να γίνουμε ο «εσωτερικός εχθρός» για το ελληνικό κράτος και τις πολεμικές του προετοιμασίες

Σε αυτό τον πόλεμο το ελληνικό κράτος συμμετέχει ενεργά ως τμήμα του δυτικού μπλοκ κυριαρχίας, αλλάζοντας εν μέρει τη ρητορική της «ειρηνευτικής δύναμης» που καλλιεργούσε στο εσωτερικό του και διεθνώς μέχρι πρόσφατα, στέλνοντας αναβαθμισμένο πολεμικό εξοπλισμό και δηλώνοντας δια στόματος πρωθυπουργού ότι είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία. Αυτή η επιλογή εξυπηρετεί τα δικά του συμφέροντα στην ευρύτερη περιοχή του Αιγαίου, της Ν.Α. Μεσογείου και των Βαλκανίων, στο βαθμό που εναρμονίζονται με τις κεντρικές επιλογές της βορειοατλαντικής συμμαχίας και συνοδεύονται από την αναβάθμιση των νατοϊκών βάσεων στον ελλαδικό χώρο. Ταυτόχρονα, οξύνεται ο ανταγωνισμός με το τουρκικό κράτος, με έναν ατέλειωτο αγώνα δρόμου εκατέρωθεν πολεμικών εξοπλισμών και την καλλιέργεια του πατριωτισμού/εθνικισμού και του μιλιταρισμού. Ενώ την ίδια στιγμή, οι μετανάστ(ρι)ες αντιμετωπίζονται ως «ανεπιθύμητες/οι» - «εισβολείς» με διαρκή pushbacks και πνιγμούς, έχοντας εργαλειοποιηθεί στα παιχνίδια κυριαρχίας μεταξύ των δύο κρατών.

που διανεμήθηκε κατά την διάρκεια της συγκέντρωσης καθώς στους δρόμους της Πλάκας.

Οι εθνικές ιδέες γεννούν νεκροταφεία

Το νέο ιδεολόγημα που εισάγουν τα δυτικά κράτη περί διαφορετικού πολιτισμικού υπόβαθρου ανατολής-δύσης και σύγκρουσης της φιλελεύθερης δυτικής δημοκρατίας με τα αυταρχικά καθεστώτα της ανατολής, μοιάζει με αναδιατύπωση της περίφημης «σύγκρουσης των πολιτισμών» των δυτικών think tank στις αρχές της δεκαετίας του '90 αλλά και του ψυχροπολεμικού δίπολου μεταξύ ολοκληρωτικών και φιλελεύθερων καθεστώτων.

Όμως τα όσα εξελίσσονται στην Ουκρανία δείχνουν για άλλη μια φορά με τον πλέον τραγικό τρόπο αυτό που χαρακτηρίζει την ιστορία όλων των εθνικών κρατών στα μόλις 250 χρόνια ιστορικής τους εμφάνισης και εξάπλωσης στο πλαίσιο του αστικού πολιτισμού: πολεμικές επιχειρήσεις (όπου κάθε έθνος-κράτος εμφανίζει πάντα την πλευρά του ως δίκαιη και αμυνόμενη), εθνοκαθάρσεις, εκτοπισμοί, βίαιες ενσωματώσεις, εντατικές εθνοποιητικές-ομογενοποιητικές διαδικασίες.

Η εθνοκρατική ιδεολογία του πατριωτισμού/εθνικισμού, που εμφανίζεται τον 18ο-19ο αιώνα, παρουσιάζει τα έθνη να προϋπάρχουν και να αφυπνίζονται για να συγκροτηθούν σε κράτος ή να εδραιωθούν σε ένα ήδη ανεξάρτητο κράτος. Όμως το έθνος ως επινοημένη/φαντασιακή κοινότητα κοινής καταγωγής και συμφερόντων, εδαφικής επικράτειας και πολιτισμικής ομοιογένειας, συγκροτείται και διαμορφώνεται από το κράτος, στη βάση μιας ψευδεπίγραφης ενότητας και ενός επίπλαστου διαχωρισμού. Σκοπός είναι να αποκρύψει τους κοινωνικούς διαχωρισμούς και ανταγωνισμούς, τις ιεραρχίες, τις ανισότητες, τις διακρίσεις, την εκμετάλλευση και την καταπίεση στο εσωτερικό κάθε κράτους, την ίδια στιγμή που καλλιεργεί την εχθρότητα για τους εκμεταλλευόμενους και τις καταπιεσμένες που έτυχε να γεννηθούν στην άλλη πλευρά των συνόρων ενός κρατικού τεμαχίου.

Στο πλαίσιο αυτό δεν υπάρχει ουσιαστική διαφορά παρά μόνο σε επίπεδο ρητορικής μεταξύ του ήπιου/αμυντικού πατριωτισμού και του επιθετικού/πολεμοχαρή εθνικισμού, όπως παρουσιάζονται. Αφού οι διαφορετικές προσεγγίσεις (φιλελεύθερες, φασιστικές, σοσιαλιστικές, αριστερές) βασίζονται όλες στην αποδοχή του πυρήνα

τις αστοχίες και τα αδιέξοδα της αντιιμπεριαλιστικής ανάλυσης (σε σχέση με το ζητούμενο της κοινωνικής-ταξικής απελευθέρωσης), που εντοπίζει το πρόβλημα στην αντιπαράθεση ισχυρών κρατών ή ηγεμονικών σχηματισμών με λιγότερο ισχυρά κράτη, επενδύει στην ανάπτυξη λαϊκών εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων και προτάσσει (έμμεσα ή άμεσα) την «αυτοδιάθεση των λαών» μέσω της δημιουργίας δικού τους κράτους ή της ένταξης τους στο έθνος-κράτος που αναγνωρίζουν ως δικό τους. Μια προσέγγιση που καταλήγει αναπόφευκτα στην αγκαλιά του κρατισμού. [...] [...]

στα σφαγεία των πολέμων δεν διαλέγουμε πλευρά

Ο πόλεμος στην Ουκρανία εντάσσεται στην κλιμάκωση των ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών για την αναδιανομή της παγκόσμιας ισχύος και τη διαμόρφωση ενός ψυχροπολεμικού σκηνικού. Τα κράτη μας καλούν μια ακόμη φορά να διαλέξουμε τους σφαγείς μας. Οι εξελίξεις στο πολεμικό μέτωπο συνεχίζονται με αμείωτη ένταση, αφήνοντας πίσω τους χιλιάδες νεκρούς, κατεστραμμένη γη, τσακισμένα/βιασμένα σώματα, εκατομμύρια εκτοπισμένες/ους.

να γίνουμε ο «εσωτερικός εχθρός» για το ελληνικό κράτος και τις πολεμικές του προετοιμασίες

Σε αυτό τον πόλεμο το ελληνικό κράτος συμμετέχει ενεργά ως τμήμα του δυτικού μπλοκ κυριαρχίας, αλλάζοντας εν μέρει τη ρητορική της «ειρηνευτικής δύναμης» που καλλιεργούσε στο εσωτερικό του και διεθνώς μέχρι πρόσφατα, στέλνοντας αναβαθμισμένο πολεμικό εξοπλισμό και δηλώνοντας δια στόματος πρωθυπουργού ότι είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία. Αυτή η επιλογή εξυπηρετεί τα δικά του συμφέροντα στην ευρύτερη περιοχή του Αιγαίου, της Ν.Α. Μεσογείου και των Βαλκανίων, στο βαθμό που εναρμονίζονται με τις κεντρικές επιλογές της βορειοατλαντικής συμμαχίας και συνοδεύονται από την αναβάθμιση των νατοϊκών βάσεων στον ελλαδικό χώρο. Ταυτόχρονα, οξύνεται ο ανταγωνισμός με το τουρκικό κράτος, με έναν ατέλείωτο αγώνα δρόμου εκατέρωθεν πολεμικών εξοπλισμών και την καλλιέργεια του πατριωτισμού/εθνικισμού και του μιλιταρισμού. Ενώ την ίδια στιγμή, οι μετανάστ(ρι)ες αντιμετωπίζονται ως «ανεπιθύμητες/οι» - «εισβολείς» με διαρκή pushbacks και πνιγμούς, έχοντας εργαλειοποιηθεί στα παιχνίδια κυριαρχίας μεταξύ των δύο κρατών.

ανυπότακτοι στους πολέμους τους απείθαρχες στις κρίσεις τους

Οι στρατιωτικές συρράξεις και οι διαρκείς κρίσεις, που παρουσιάζονται ως φυσικά φαινόμενα ενώ είναι εγγενείς του κρατικού/καπιταλιστικού συστήματος, δημιουργούν ολοένα πιο ασφυκτικές συνθήκες καθημερινής ζωής για τις υποτελείς κοινωνικές ομάδες όπου γης. Συνεχείς ανατιμήσεις σε όλα τα είδη διαβίωσης, συστηματική υποτίμηση των ζωών μας, διευρυνόμενη φτωχοποίηση και περιθωριοποίηση, διαρκής επιτήρηση και επιβολή μιας σιγής νεκροταφείου είναι αυτά που «υπόσχεται» η «ειρήνη των κυρίαρχων» ως η άλλη όψη των πολέμων τους.

Η εξουσία διαμορφώνει κοινωνίες σε κατάσταση μόνιμου συναγερμού με την επίκληση διαρκών εξωτερικών απειλών, οι οποίες εξυπηρετούν τη διάχυση του φόβου, την πειθάρχηση και τη στοίχιση πίσω από τις κρατικές προσταγές. Από τις «ασύμμετρες απειλές», τις «αντι»τρομοκρατικές νομοθεσίες και εκστρατείες που τις συνόδευσαν και τη συνοριακή θανατοπολιτική κατά των μεταναστ(ρι)ών, μέχρι τα διατάγματα, τις απαγορεύσεις, τους διαχωρισμούς, τους αποκλεισμούς και τον ψηφιακό έλεγχο στον «πόλεμο κατά της πανδημίας» τα τελευταία δυόμιση χρόνια.

Συγκέντρωση ενάντια στον εθνικισμό τον μιλιταρισμό και τον πόλεμο

σάββατο 17/12-15:00 θησείο (σταθμός ΗΣΑΠ)

για άλλη μια φορά με τον πλέον τραγικό τρόπο αυτό που χαρακτηρίζει την ιστορία όλων των εθνικών κρατών στα μόλις 250 χρόνια ιστορικής τους εμφάνισης και εξάπλωσης στο πλαίσιο του αστικού πολιτισμού: πολεμικές επιχειρήσεις (όπου κάθε έθνος-κράτος εμφανίζει πάντα την πλευρά του ως δίκαιη και αμυνόμενη), εθνοκαθάρσεις, εκτοπισμοί, βίαιες ενσωματώσεις, εντατικές εθνοποιητικές-ομογενοποιητικές διαδικασίες.

Η εθνοκρατική ιδεολογία του πατριωτισμού/εθνικισμού, που εμφανίζεται τον 18ο-19ο αιώνα, παρουσιάζει τα έθνη να προϋπάρχουν και να αφυπνίζονται για να συγκροτηθούν σε κράτος ή να εδραιωθούν σε ένα ήδη ανεξάρτητο κράτος. Όμως το έθνος ως επινοημένη/φαντασιακή κοινότητα κοινής καταγωγής και συμφερόντων, εδαφικής επικράτειας και πολιτισμικής ομοιογένειας, συγκροτείται και διαμορφώνεται από το κράτος, στη βάση μιας ψευδεπίγραφης ενότητας και ενός επίπλαστου διαχωρισμού. Σκοπός είναι να αποκρύψει τους κοινωνικούς διαχωρισμούς και ανταγωνισμούς, τις ιεραρχίες, τις ανισότητες, τις διακρίσεις, την εκμετάλλευση και την καταπίεση στο εσωτερικό κάθε κράτους, την ίδια στιγμή που καλλιεργεί την εχθρότητα για τους εκμεταλλευόμενους και τις καταπιεσμένες που έτυχε να γεννηθούν στην άλλη πλευρά των συνόρων ενός κρατικού τεμαχίου.

Στο πλαίσιο αυτό δεν υπάρχει ουσιαστική διαφορά παρά μόνο σε επίπεδο ρητορικής μεταξύ του ήπιου/αμυντικού πατριωτισμού και του επιθετικού/πολεμοχαρή εθνικισμού, όπως παρουσιάζονται. Αφού οι διαφορετικές προσεγγίσεις (φιλελεύθερες, φασιστικές, σοσιαλιστικές, αριστερές) βασίζονται όλες στην αποδοχή του πυρήνα της εθνοκρατικής λογικής, συνιστώντας διαφορετικές εκδοχές και παραλλαγές της. Κι αυτή η διαπίστωση έχει την ιδιαίτερη σημασία της την περίοδο που διανύουμε, όπου η κλιμάκωση των ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών, η διάρρηξη των διεργασιών της παγκοσμιοποίησης και η αναδίπλωση/επανασυσπείρωση γύρω από το έθνος-κράτος, τροφοδοτεί στον ευρωπαϊκό χώρο, όπως και σε άλλα σημεία του πλανήτη, για άλλη μια φορά την άνοδο των εθνικισμών. Σε διαφορά με τις ελλείψεις,

δεν διαλέγουμε πλευρά

Ο πόλεμος στην Ουκρανία εντάσσεται στην κλιμάκωση των ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών για την αναδιανομή της παγκόσμιας ισχύος και τη διαμόρφωση ενός ψυχροπολεμικού σκηνικού. Τα κράτη μας καλούν μια ακόμη φορά να διαλέξουμε τους σφαγείς μας. Οι εξελίξεις στο πολεμικό μέτωπο συνεχίζονται με αμείωτη ένταση, αφήνοντας πίσω τους χιλιάδες νεκρούς, κατεστραμμένη γη, τσακισμένα/βιασμένα σώματα, εκατομμύρια εκτοπισμένες/ους.

να γίνουμε ο «εσωτερικός εχθρός» για το ελληνικό κράτος και τις πολεμικές του προετοιμασίες

Σε αυτό τον πόλεμο το ελληνικό κράτος συμμετέχει ενεργά ως τμήμα του δυτικού μπλοκ κυριαρχίας, αλλάζοντας εν μέρει τη ρητορική της «ειρηνευτικής δύναμης» που καλλιεργούσε στο εσωτερικό του και διεθνώς μέχρι πρόσφατα, στέλνοντας αναβαθμισμένο πολεμικό εξοπλισμό και δηλώνοντας δια στόματος πρωθυπουργού ότι είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία. Αυτή η επιλογή εξυπηρετεί τα δικά του συμφέροντα στην ευρύτερη περιοχή του Αιγαίου, της Ν.Α. Μεσογείου και των Βαλκανίων, στο βαθμό που εναρμονίζονται με τις κεντρικές επιλογές της βορειοατλαντικής συμμαχίας και συνοδεύονται από την αναβάθμιση των νατοϊκών βάσεων στον ελλαδικό χώρο. Ταυτόχρονα, οξύνεται ο ανταγωνισμός με το τουρκικό κράτος, με έναν ατέλειωτο αγώνα δρόμου εκατέρωθεν πολεμικών εξοπλισμών και την καλλιέργεια του πατριωτισμού/εθνικισμού και του μιλιταρισμού. Ενώ την ίδια στιγμή, οι μετανάστ(ρι)ες αντιμετωπίζονται ως «ανεπιθύμητες/οι» - «εισβολείς» με διαρκή pushbacks και πνιγμούς, έχοντας εργαλειοποιηθεί στα παιχνίδια κυριαρχίας μεταξύ των δύο κρατών.

ανυπότακτοι στους πολέμους τους απείθαρχες στις κρίσεις τους

Οι στρατιωτικές συρράξεις και οι διαρκείς κρίσεις, που παρουσιάζονται ως φυσικά φαινόμενα ενώ είναι εγγενείς του κρατικού/καπιταλιστικού συστήματος, δημιουργούν ολοένα πιο ασφυκτικές συνθήκες καθημερινής ζωής για τις υποτελείς κοινωνικές ομάδες όπου γης. Συνεχείς ανατιμήσεις σε όλα τα είδη διαβίωσης, συστηματική υποτίμηση των ζωών μας, διευρυνόμενη φτωχοποίηση και περιθωριοποίηση, διαρκής επιτήρηση και επιβολή μιας σιγής νεκροταφείου είναι αυτά που «υπόσχεται» η «ειρήνη των κυρίαρχων» ως η άλλη όψη των πολέμων τους.

Η εξουσία διαμορφώνει κοινωνίες σε κατάσταση μόνιμου συναγερμού με την επίκληση διαρκών εξωτερικών απειλών, οι οποίες εξυπηρετούν τη διάχυση του φόβου, την πειθάρχηση και τη στοίχιση πίσω από τις κρατικές προσταγές. Από τις «ασύμμετρες απειλές», τις «αντι»τρομοκρατικές νομοθεσίες και εκστρατείες που τις συνόδευσαν και τη συνοριακή θανατοπολιτική κατά των μεταναστ(ρι)ών, μέχρι τα διατάγματα, τις απαγορεύσεις, τους διαχωρισμούς, τους αποκλεισμούς και τον ψηφιακό έλεγχο στον «πόλεμο κατά της πανδημίας» τα τελευταία δυόμιση χρόνια.

Συγκέντρωση ενάντια στον εθνικισμό τον μιλιταρισμό και τον πόλεμο

σάββατο 17/12-15:00 Θησείο (σταθμός ΗΣΑΠ)

